

A photograph of a woman with dark, curly hair, wearing a white dress with a red and purple floral pattern and light-colored shorts. She is standing on wet, brownish-yellow rocks at the edge of the sea, looking down. The background shows the blue sea and a clear sky.

Marjo Lehtikoinen

Turva Jumalassa

© 2022 Lehtikoinen, Marjo

TÄMÄ TIEDOSTO ON ILMAINEN PDF-TIEDOSTO, JOKA ON LADATTU
KIRJAILIJAN KOTIVULTA WWW.SANANSADE.FI

Kirjan kuvat: Kuvaajina ovat toimineet kirjoittajan lisäksi omat perheenjäsenet ja muutama läheinen ystävä. Kaikilta kirjan kuvissa tunnistettavasti esiintyviltä henkilöltä on kuviin julkaisulupa.

Painettu kirja:

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528065456

LUKIJALLE

*Pienestä lumihiutaleesta
alkoi suuri myrsky.
Se peitti alleen kaiken mikä oli elävää.
Maa oli kuin kuollut,
kunnes tuli kevät
ja sulatti lumen ja jään.
Kuin salaa aurinko sai
niityn taas viheriöimään.
Se viheriöi ja tuleentui,
kunnes tuli syksy ja
viljaa ryhdyttiin korjaamaan talteen.*

Turva Jumalassa -kirja sai alkunsa polttavasta kirjoittamisen tarpeesta. Kun kova kirjoitustarve lopulta loppui, tuli palava tarve saattaa tarina julkaistavaan muotoon. Ensimmäinen kirjaversio julkaistiin äitienpäivänä 2012. Kymmenen vuotta myöhemmin valmistui tämä uudistettu teos - vakallinen sanansiemeniä, valikoituja Jumalan rakkauden kultajyviä. Kiitos rakas perhe, sukulaiset ja ystävät jokaisesta rukouksesta ja antamastanne tuesta, avusta ja rohkaisusta! Ja Abba Isä rakas! Kiitos elämän lahjasta, armosta, johdatuksesta ja kirjaan saamistani sanoista.

Melko pitkä ja kivuliaskin kirjansynnytyksen prosessi teki hyvää minulle. Toivon kirjani välittävän tuota samaa hyvää nyt myös Sinulle. Jotta toiveeni voisi toteutua, pyydän lukemaan tarinaani kaikessa rauhassa. Siunattuja lukuhetkiä! Buon appetito!

Tampereella 10.5.2022, päivänä, jolloin minusta tuli mumma <3

*"Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt;
riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä."*

Psalmi 118:24

Rakkandella Marjo

Turva Jumalassa

Jumala rakastaa sinua, luki pienen keltakantisen vihkosen etusivulla. Vihkonen ojennettiin käteeni useita vuosia sitten. Lausuin pitkältä tuntuneen hiljaisuuden jälkeen kauniisti sanan kiitos ja aloin selailla sivuja hämmentyneenä.

Silmiini osuivat sanat tie, totuus, elämä, synty, synninsovitus, helvetti, taivas, sydämenovi – Joh.3:16 ja Jeesus. Olin sillä hetkellä täysin sanaton ja todella vaivaantunut.

En tiennyt, mitä tuossa tilanteessa olisi kuulunut sanoa. Jotakin aiheeseen viittaavaa koitin kuitenkin sopertaa samalla, kun sujautin lehtisen käsilaukkuuni kaikkien muitten tarpeellisten tavaroitteni sekaan.

Traktaatti hautautui laukkuni pohjalle, mutta lukemani sanat eivät. Ne elivät sisimmässäni ja saivat miettimään monia asioita. Ensimmäiseksi mietin ja ihmettelin, *miksi* työkaverini ojensi käteeni kyseisen vihkosen. Hänhän tiesi minun uskovan Jumalaan.

Olin lapsesta saakka uskonut Jumalaan, eikä Jeesuskaan minulle täysin tuntematon ollut. Kuuluin kirkkoon, siihen, jonka yhteyteen minut oli kasteen kautta lapsena liitetty. Olin käynyt rippikoulun ja kaiken tämän lisäksi lauloin seurakunnan kamarikuorossa. Omasta mielestäni kaikki elämän tärkeimmät asiat olivat kohdallaan. Tiesin toimineeni joskus väärin, tehneeni samoja pahoja tekoja kuin muutkin, rikkoneeni kymmentä käskyä, mutta uskoin Jumalan antavan kaikki synnit anteeksi - myös minulle. Minusta työkaverini kantoa aivan turhaan huolta iankaikkisuusasioistani. Sitä paitsi, kuolema ei sillä hetkellä tuntunut ollenkaan ajankohtaiselta asialta. Olin täynnä elämää. Odotin kolmatta lastani.

Perheidylli kukoisti. Asuin puolisoni ja lastemme kanssa tyytyväisenä uudehkossa omakotitalossa. Olin onneni kukkuloilla. Kävin työssä ja harrastin, kunnes perheemme kasvoi yhdellä lapsella.

PERHEIDYLLI

*Ilman isää ei ole äitiä eikä ilman äitiä ole isää,
mutta ilman lasta ei ole kumpaakaan.
Lapsi tekee miehestä isän ja naisesta äidin.
Yhdessä he muodostavat perheen.*

Vaikeuksien kautta syntyi suloinen tuuheatukkainen tyttövauva. Lapsen sydänäänät lakkasivat kuulumasta synnytyksen alkuhetkillä ja päädyimme äkisti leikkaussaliin. Hätäsektio sujui hyvin, mutta sain sen yhteydessä kovan paniikin. Paniikki ei johtunut leikkauksesta eikä kuulumattomista sydänäänistä, vaan siitä, kun tohtori tahtoi varmistaa, etten lääkärin vaimona tuntisi kipua. En tuntenut. Sain erityisen tehokkaan puudutuksen. Olin kaulaan asti tunnoton.

Pelkäsin saavani liian vähän happea, koska en puutuneena tuntenut lainkaan hengitystäni. Etusormeen kiinnitetty laite, kuin hellästi nipistävä pyykkipoika, mittasi hapetustani ja ilmoitti kaiken olevan kohdallaan. Yritin rauhoittaa itseäni kuulemieni hapetusarvojen avulla, mutta pelkät numerot eivät riittäneet rauhoittamaan mieltäni. Pelosta vapi-seva leikkauspöydällä makaava vaimo kaipasi puolison rauhoittavaa läsnäoloa ja sai sen golf-keskusteluiden lomassa!

Lapsi selvisi äidin masusta maailmaan, mutta hänen sydämensä todettiin lyövän epätasaisesti.

Vastasyntynyt tyttövauva siirrettiin äidin rinnalta tehotarkkailuun. Kolmen vuorokauden jälkeen sydän alkoi lyödä, lääkärin sanoja lainaten, tasaisesti kuin sveitsiläinen kello. Lastenlääkäri kertoi niin käyvän aina joskus. Olin onnellinen, kun juuri meidän lapsemme kohdalla kävi niin. Pääsin kotiin muutaman päivän kuluttua pieni vaaleanpunainen nyytti kainalossani.

Nautin vauva-ajasta täysin rinnoin elämäni ensimmäistä kertaa, sillä ensimmäisen lapsen syntymän aikaan olin vaarassa menettää oman äitini. Se loi luonnollisesti suuren varjon äitiyden ensionneen. Toista vauvariemua himmensivät syntyneen lapsen astma, allergiat, itkut, kutina, vanhemman lapsen mustasukkaisuus ja jatkuvat yövalvomiset. Ne kulluttivat voimiani niin paljon, etten yksinkertaisesti pystynyt iloitsemaan kahdesta alle kaksivuotiaasta lapsesta.

Tein puoliunessa uskollisesti kaikki päivittäiset rutiinit ja huokaisin helpotuksesta, kun minua pyydettiin palaamaan töihin päiväkotii ennen vanhempainloma-ajan päättymistä. Kolmannen lapsen kohdalla kaikki tuntui olevan toisin. Nautin kotiäitiydestä suunnattomasti.

Päiväni kuluivat leppoisasti, niin leppoisasti kuin kolmen pienen lapsen kanssa voi sujua. Elin vaaleanpunaista ja pullantuoksuista kotiäidin unelmaa – aikansa.

Vaaleanpunaista pullaunelmaa kesti niin kauan kuin jaksoin pitää sitä yllä. Kun en enää jaksanut leipoa, tuli kotiovellalla vastaan tuoreen pul-lantuoksun sijaan jotain paljon arkisempaa.

ARJEN SALATTU SULOISUUS

*Kun
lapset metelöivät,
kun maitoa kaatuu matolle,
kun hiekkaa tulee kengistä kilo sisälle,
kun ketsuppipullo putoaa juuri pestylle lattialle,
kun tiskipöytä pursuaa tiskejä ja lapsi huutaa pyyhkimään...
kun sisarusrakkaus voimistuu kilpaa uusimman sovelluksen kanssa
ja paistinpannulle työllä ja tuskalla kerätty ruoka kärehtää loputtoman pyyk-
kirumban vuoksi syömäkelvottomaksi juuri, kun työstä uupunut isi saapuu
kotiin ja kompastuu eteisessä kenkiin ja ovipielessä lojuvaan roskapussiin...*

Arjessa koetellaan kauniit sanat ja hellyyden hetkellä lausutut lupaukset. <3

Pätkittäin nukuttua yötä seurasivat joka päivä samat tutut jutut - pisut, pesut, pukemiset, puuro, ulkoilu tai päiväkerhoon vieminen, lounaan valmistus, kerhosta haku, ruokailu, tiskit, päiväunimaanittelut ja kupil-linen kuumaa kahvia. Kahvitausta sai kaivattua potkua herätysnari-noihin, välipalan laittoon, ulkoiluun, päivällisen keittoon, lasten syöt-tämiseen, tiskaukseen, siivoukseen, pyykkäämiseen, kauppareissuihin ja niiden välissä oleviin imetys- ja tutteli-tuokioihin sekä vaipparalliin. Päivän viimeiseen työrutistukseen, iltapalaan, lelujen keräilyyn, pisulle ja pesulle patistamiseen ja iltarukouksiin sai voiman, kun unelmoi päi-vän päätteeksi kotisohvalla katsotusta amerikkalaisesta "happy end" - elokuvasta.

Unelmat kantoivat ja auttoivat pitämään ”kaikki hyvin” -kulisseja pys-
tyssä. En tahtonut hymyni hyytyvän.

PALJASTAVA HYMY

*Sydämen aidon onnen paljastavat
valloittavat kasvot,
hymy,
josta huokuu
ilo, rauha ja rakkaus.*

Tekohymy paljastaa kätketyn pahan olon.

Huulieni hymy ei muuttanut totuutta miksikään. Totinen totuus oli se, ettei kaunis koti, puoliso ja lapset, koulutusta vastaava työ, ystävät ja harrastukset tehneet minusta oikeasti onnellista ihmistä. Olin onneton hymyilijä.

Olin ollut onneton jo vuosia. Olin etsinyt elämääni täyteyttä monista harrastuksista, lehdistä, kirjoista, kipoista, kupeista, vaatteista, ruuasta, taloista, ihmisistä, pihasta, puutarhasta ja olin minä yrittänyt arvata oikeaa lottoriviäkin. Päihdekokeiluilta olin säästynyt.

Olin kokeillut monenlaisia asioita, mutta mikään niistä ei ollut täyttänyt sisälläni olevaa outoa kaipuuta eikä sammuttanut totuuden janoa. Elämä oli päämäärätöntä, turhauttavaa, synkkää ja masentavaa. Samaa tylsää arkea päivästä toiseen. Puolison kautta seuranneet iltapukujuhlat ja seurapiiri-illallisetkaan eivät kantaneet arjessa kovin pitkälle. Niiden tuoma hohto oli poissa heti, kun hiuskiharat oikenivat ja juhlapuku roikkui jälleen kaapissa. Väsynyt ja turhautunut sielu kaipasi elvytystä. Kaipasin elämälle tarkoitusta. Täydellistä muutosta.

MUUTOKSEN MYLLY

*Muutos tulee elämään tuulen tavoin.
Se voi yllättää kuin hirmumyrsky
tai saapua yhtä lempeästi kuin vieno kesätuuli.*

*Muutos alkaa siitä, kun ymmärtää,
että asiat voisivat olla toisin –
paremmin tai huonommin.*

Muutoksen tuuli alkoi puhaltaa. Tähyilin kaikenlaisia uusia virtauksia. Aloin seuraila onnellisen ja hyvin menestyvän näköisiä ihmisiä. Kuuntelin sivusta heidän juttujaan. Kerran, kun kuulin jonkun mainitsevan sanan Jumala, niin jotakin liikahti sisälläni. Ymmärsin kaipaavani yhteyttä kaikkivaltiaaseen elävään Jumalaan.

RATKAISEVA SUHDE

*Joku ei usko Jumalaan,
joku kiroaa huutamalla jumalaa,
toinen epäilee,
kolmannella on monta jumalaa,
neljännen koko maailma on
yhtä jumalaa,
viides ei ole ajatellut koko asiaa,
kuudes palvoo itseään kuin jumalaa,
seitsemäs kumartaa kultaista kuvaa,
kahdeksas etsii elävää Jumalaa,
yhdeksäs on löytänyt ja uskoo,
kymmenes uskoo salaa,
yhdestoista todistaa,
kahdestoista opettaa.*

*Kaikki ovat ihmisiä,
jotka tekevät maan päällä matkaa.
Milloin matkanteko päättyy,
sen päättää Jumala.
Minne se päättyy,
sen ratkaisee suhde
kaikkivaltiaaseen Jumalaan.*

En lähtenyt kirkkoon jumalayhteyttä rakentamaan. Se ei houkuttanut. Lähdin seuraamaan kaikkia niitä trendikkään ja energisen näköisiä ihmisiä, joiden suusta olin kuullut yhtä ja toista jumalaista.

Sydämeni ei yhtynyt kaikkeen kuulemaani. Uusi oppi soti tuttua vanhaa vastaan, mutta koska puhujat olivat itseäni vanhempia ja vaikuttivat menestyviltä, en uskaltanut kyseenalaistaa heidän ajatuksiaan.

Aloin uskoa lähes sokeasti kaiken kuulemani ja kieltäydyin kuuntelemasta vastustelevaa sisintäni. Hylkäsin sydämeni totuuden vanhan aikaisena ja aikansa eläneenä ja annoin vallan uudelle muodikkaalle ja energiselle uskonopille.

Uusi oppi kietoi päivä päivältä tiukemmin pauloihinsa. Etsin tietoa lehdistä ja kirjoista. Ahmin uutta tietoa samalla innolla kuin aikoinani Aku Ankkoja.

Kulkeuduin uuden lukemisharrastuksen myötä lähes huomaamattani piireihin, joihin eivät kaikki päässeet. Itsetuntoni kohosi kummasti. Samaan aikaan täyttyi sydämeni kymmenistä kysymyksistä. Kaipasin kirjaa, josta olisin löytänyt vastaukset mieltäni päivin ja öin raastaviin kysymyksiin. Janosin totuutta. Etsin sitä.

TOTUUDEN JANO

"Anokaa, niin teille annetaan.

Etsikää, niin te löydätte.

Kolkuttakaa, niin teille avataan.

*Sillä jokainen anova saa,
etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan."*

Matt. 7:7,8

Yritin unohtaa mielessä pyörivät kysymykset ahmimalla lisää uutta oppia. Sukelsin pintaa syvemmälle. Tutustuin erilaisiin energialähteisiin ja useisiin kaukomaiden parantaviin hoitomuotoihin. Minulla oli pian melko hyvät tiedot kivien, värien, tuoksujen ja monien ikivanhojen hoitomuotojen ruumiin terveyttä ja mielen onnellisuutta edistävästä ja ylläpitävistä vaikutuksista.

Elämäni hallitsivat aurinko, kuu, tähdet ja kaiken kirjavat ennusmerkit. Ahmin sanan sieltä, toisen täältä ja odotin tulevia onnellisia aikoja. Ikuisuus mietitytti silloin tällöin.

IKUISUUSKYSYMYKSIÄ

Onko kuoleman jälkeen elämää?

Onko taivas ja helvetti totta?

Onko taivas tarjolla kaikille vai pelkästään Jumalan lapsille?

Ketkä ovat Jumalan lapsia ja kenen ovat kaikki muut?

Eikö Jumala rakasta jokaista?

Tarvitaanko hyviä tekoja?

Onko Jumala hyvä?

Miksi kaikki kipu ja kärsimys?

Miksi Jeesus?

Mistä tietää mihin uskoa?

Usko ja uskonto?

Mitä väliä - vai onko sittenkin?

Mikä on totuus - mikä ikuisuus?

Ajatusmaailmani muuttui ja se näkyi minusta myös ulospäin. Ripustin kaulaani ristin. Ostamani koru oli minulle tärkeä. Se kertoi uskostani ja valitsemastani tiestä.

TOTUUDEN TIE

*Jokainen uskoo tavallaan,
epäilijä ja kieltäjäkin.*

*Se mihin uskoo,
on totuus,
jonka kanssa elää -
oli se totuus tosi tai ei.*

*Kun valitsee totuutensa,
sen mihin uskoo,
valitsee samalla tien
jota kulkee.*

*Viisas varmistaa
minne tie, jota kulkee,
johtaa.*

Kuljin risti kaulassa, kunnes kaunis koruni katosi. En tiennyt, oliko se pudonnut, varastettu vai hyvässä tallessa, mutta joka tapauksessa, risti ei enää roikkunut kaulassani. Tuntui pahalta. Kuin olisin menettänyt kalleimman aarteeni.

Etsin ristiä useita viikkoja, mutta vastaan tuli vain villakoiria ja paritomia sukkia. Juuri, kun olin luopumassa toivosta löytää, osui kimmeltävä korumykykkyrä silmiini. Iloitsin, kun imuroin villakoirat myös lastenhuoneen lipaston takaa!

Ripustin kultareunaisen rubiiniristin takaisin kaulaani ja päätin pitää omaisuudestani jatkossa parempaa huolta. Elämä maistui korun kanssa jälleen makealta. Melkein pä hunajalta.

ELÄMÄN HUNAJAA

*Ei makeaa mahan täydeltä,
siitä tulee paha olo,
eikä liikaa suolaa,
sillä sekään ei ole hyvästä.*

*On hyvä,
kun saa kaikkea kohtuudella,
mutta kohtuus kaikessa -
siis myös kohtuudessa.
Kas kohtuudellakin on rajansa,
niin kuin on kaikella maailmassa.*

Päivät kuluivat ja kaikki meni juuri niin kuin oli ennustettu, kunnes eräänä päivänä sain yllättävän puhelun. Mieheni esimies soitti tiedustellakseen, olinko minä valmis lähtemään perheemme kanssa kahdeksi vuodeksi Yhdysvaltoihin, jos sellaiseen annettaisiin mahdollisuus. Mieheni tahdon hän jo tiesi, kuten minäkin. Se oli tullut esiin muutamissa keskusteluissa.

Olin pyöritellyt muuttoajatusta päässäni vuodenväliä. Olin yrittänyt miettiä, mitä kaikkea lähtö vieraaseen maahan merkitsisi käytännössä. Mistä kaikesta minun pitäisi pystyä muuton vuoksi luopumaan. Mikä olisi matkan todellinen hinta, se, jota ei mitata rahassa.

Olin asettanut toiseen vaakakuppiin nykyisen elämäni kaikkine iloineen ja suruineen. Toisessa kupissa keikkui muuttomahdollisuus ja sen myötä tuleva täysin uudentyyntyy elämä. Se vaakakuppi, joka kuvasi muuttoa ja sen myötä muuttuvaa arkea, nousi korkeammalle. Elämä näytti siellä kevyemmältä.

Yksitoikkoiselta tuntuva arki oli tehnyt tehtävänsä. Olin valmis ratkaisuun, kypsä valitsemaan kahden vaihtoehdon väliltä. Sain tehdä valintani täyden vapauden vallitessa ilman minkäänlaista painostusta.

OMA VALINTA

*Jokainen ihminen tekee joka päivä valintoja,
suuria ja pieniä.*

Valitsematta jättäminenkin on valinta.

*Jokaisella ihmisellä – vangillakin,
on vapaus valita*

*oikea tai väärä, hyvä tai paha,
siunaus tai ei.*

Jokainen valinta on jokaisen oma.

Vastasin puhelimesta minulle esitettyyn kysymykseen myöntävästi. Valitsin muille maille muuton. Olin valmis luopumaan itselleni tärkeistä asioista, sillä kaipasin elämäni kipeästi jotakin uutta ja mullistavaa. Muutto tuntui täydelliseltä ratkaisulta, sillä siinä rytäkässä ymmärsin vaihtuvan lähes kaiken. Ei pelkästään vaippapussien ja maitopurkkien ulkonäön. Saippuasarjan kärsimätöntä orjaa houkutti myös sellainen seikka, että muuton ansiosta sai tietää aikaisemmin ”Kauniitten ja Rohkeitten” salaisuuksia!

MUUTOKSEN ASKEL

*Jos pelkää tuntematonta – kaikkea uutta,
jos pitää tiukasti kiinni tutusta ja turvallisesta,
jos ei uskalla...
tai tahdo
päästää vanhasta irti,
jos ei käytä eteen avautuvia mahdollisuuksia...
ei mikään muutu.
Ei,
vaikka kuinka suurella voimalla
toivoisi ja tahtois.*

Perheen yhteinen päätös oli tehty ja sen mukaan oli eletty ja edetty. Hyvät vuokralaiset oli löydetty, kaikki turhat tavarat oli heitetty pois ja tarpeelliset romppeet oli sijoitettu sukulaisten nurkkiin, mutta vielä oli yksi työ tekemättä. Auto oli myymättä.

Autokauppiaat olisivat kyllä ilomielin ostaneet hyvän menopelimme. Myynti näytti kuitenkin jäävän sukulaisille, sillä meillä ei ollut aikaa hioa hintaa edes kohtuulliseksi. Harmitti, ja paria päivää ennen lähtöä harmitti vielä enemmän. Lähes uusi ”läppärimme” hajosi.

Soitimme merkkihuoltoon, vaikka olimme lähes varmoja, ettei viikonloppuna tulisi kukaan tietokonettamme katsomaan, saati korjaamaan. Meillä oli kuitenkin käsittämättömän hyvä onni, sillä muutaman kilometrin päässä oli mennyt samanmerkinen tietokone rikki ja korjaaja oli parasta aikaa siellä korjauskäynnillä.

Ei kulunut tuntiakaan, kun tietokone ekspertti oli jo meillä. Kannettavamme korjaantui muutamalla pikku säädöllä leppoisan rupattelun lomassa. Yllättäen syntynyt huoli oli yhtä yllättäen poissa, mutta yllätykset eivät loppuneet vielä tähän.

Seuraavana iltana, kun joukko läheisiämme oli hyvästelemässä meitä lentokentällä, soi kännykkä. Olin tullut kertoneeksi tietokonekorjaajalle myynnissä olevasta autostamme ja nyt hän ilmoitti löytäneensä sille osajan. Mikä sattuma...

TAIVAALLINEN SATTUMA

*Taivaallinen sattuma on tapahtuma,
joka ei ole ollenkaan sattuma.
Se mitä tapahtuu, tapahtuu,
koska niin tulee tapahtua,
että tapahtuu se,
mikä on tarpeen tapahtua.*

Olimme tehneet suuren valinnan, monen mielestä hurjan, mutta valinta tuntui sen suuruudesta ja vaativuudesta huolimatta hyvältä ja juuri oikealta ratkaisulta.

SYDÄMEN VALINTA

*Elämä on matka.
Mitä elämänmatkallaan
näkee ja kokee,
riippuu siitä
mitä reittiä kulkee,
miten katsoo elämää
ja minkälaisia
valintoja
matkallaan tekee.*

*Joka kuuntelee sydämensä
hiljaista ääntä,
valitsee oikein
ja löytää elämän tien.*

Pitkä lentomatka oli takana, samoin myös kova matkajännitys. Olimme määränneet, USA:ssa, Virginian osavaltiossa, Dullesin lentokentällä, lopen uupuneina ja ylen onnellisina. Edessä oli matkalaukkujen metsästys. Laukkujahdin, tullin ja tarkkojen turvatarkastusten jälkeen pääsimme terminaalista ulos.

Ulkona tuli vastaan etelän kuuma aalto, tuttu saunatunne, mutta tuli ulkona odotetusti vastaan muutakin tuttua kuin vain tuttu tunne.

Meitä oli vastassa puolisololleni tuttu kollega. Saimme häneltä pikaisesti tärkeimmät neuvot, kantapään kautta hankitut, minkä jälkeen suuntasimme autovuokraamolle. Ilman autoa olisi ollut lähes mahdotonta jatkaa matkaa.

Sopiva auto löytyi hetkessä ja seuraavaksi suuntasimme ruokakauppaan. Ajoimme opastettuina paikallisen supermarketin parkkipaikalle, minkä jälkeen raahauduin tulikuumaa asfalttia pitkin kohti ovea.

Marketin ovi avautui itsestään, aivan kuten koti-Suomessakin. Astuin ovesta sisään ja katselin hetken ympärilleni. Kauppa oli valtavan suuri ja tavaraa oli paljon. Kaikki näytti aivan erilaiselta. Eikä vain näyttänyt. Kaikki oli aivan erilaista.

Siitä se uusi ja erilainen elämä sitten lähti aukeamaan. Ensimmäiseksi etsin uudesta ruokaviidakosta jotakin syötävää. Leipää, jos valkoista vehnäpullaa leiväksi voi kutsua, löysin heti, mutta leipämargariinia en löytänyt, vaikka kuinka etsin. Oli pakko uskaltaa avata suunsa ja kysyä neuvoa.

Keräsin rohkeuteni ja lausuin muutaman mahdollisimman paljon englantia muistuttavan sanan. Ilmeisesti lausuin sanat edes sinne päin, sillä vieressäni seisova nainen alkoi osoittaa sormella eteeni. No, siinähan sitä margariinia oli kasapäin. Pikkasen hävetti sokeuteni.

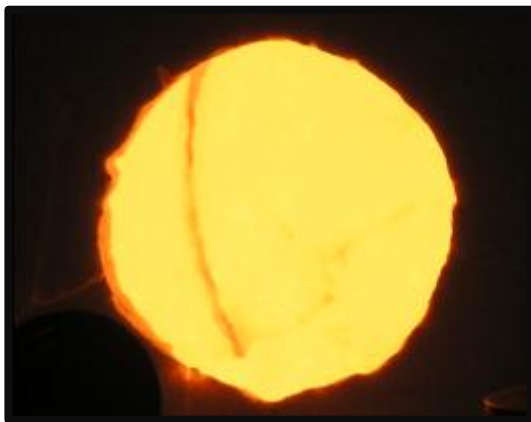
HÄIKÄISEVÄ SOKEUS

*Ihminen voi olla sokea niin,
ettei näe sitä minkä voi nähdä silmillä,
mutta voi olla myös niin sokea,
ettei näe sitä minkä sokea näkee sydämellä.*

"Herra avaa sokeain silmät."

Ps. 146:8

Olin arkisten kokemusten kautta syntyneiden ajatusten vanki. Tietyllä tavalla sokea. Mielessäni ei ollut edes vilahtanut ajatus erimuotoisesta rasvarasiasta mihin olin tottunut. Valitsin näkemieni margariinipakettien joukosta sen, jonka kannessa luki: "I can't believe it's not butter", ja lähdin tyytyväisenä pyöreän margariinirasian kanssa kassajonoon.

MERKITTÄVÄ MUOTO

*Muoto merkitsee silloin,
kun sillä on muutakin merkitystä kuin pelkkä muoto.
Muodolla on muutakin merkitystä silloin,
kun joku ei ole tietyn muotoinen
vain pelkän muodon vuoksi.*

Opettavaisen kauppareissun jälkeen suunnistimme talolle, jota saimme pitää seuraavat kolme viikkoa kotinamme. Se oli pieni kodikas asunto. Kannoimme matkalaukut sisään, soitimme pikaisesti kotijoukoille ja rojahdimme paksuille patjoille. Lampaita ei tarvinnut laskeskella. Uni tuli odottamatta, paitsi ylikierroksilla käyville lapsille.

Aamu valkeni Amerikassakin aikanaan. Väsymyksestä huolimatta oli noustava ylös ja yritettävä tarttua johonkin.

Tartuimme sanomalehteen ja aloimme etsiä itsellemme omaa autoa ja kotia. Ensimmäiseksi löytyi auto, vanha vaaleansininen Dodge. Maksoimme autosta kohtuullisen summan ja myöhemmin pienet oppirahat. Saimme arvokasta opetusta aiheesta sinisilmäinen luottamus.

LUOTTAMUS

*Luottamus on sitä, ettei epäile,
vaan uskoo ja luottaa saamaansa sanaan.*

*Pettymys vie aina pohjan luottamukselta.
Sen takaisin saaminen on kuin
raivaasi metsän viljapelloksi.*

Ensimmäiset oppirahat oli maksettu, mutta onneksi siihen ei kuluneet kaikki rahamme. Pääsin tekemään lisää hyviä kauppvoja!

Shoppailu ei yleensä tuottanut minulle juurikaan vaikeuksia. Ainut vaikeus nytkin oli vain se, että piti lähteä yksin liikenteeseen, mikäli tahdoin päästä ostoksille ilman kolmen pienen lapsen auttavia käsiä ja jalkoja. Keräsin rohkeuteni, istuin ratin taakse ja painoin kaasua. Pelkäsin, mutta turhaan. Pääsin perille.

Supermarketin ostoskärry oli suuri. Suurempi kuin Suomessa. Onnistuin kuitenkin saamaan sen nopeasti kukkuralleen. Suuri ostosintoni herätti muissa asiakkaisissa huomiota. Erästä rouvaa kukkurallaan oleva kärryyni ihmetytti niin paljon, että tuli ihmettelemään sitä ääneen luokseni. Kerroin ikään kuin puolustukseksi meidän muuttaneen juuri maahan ja selitin, että tarvitsimme kaikkea mitä kärryssäni oli. Niin ainakin itse hyvin vahvasti uskoin.

Avoimuuteni herätti luottamuksen, tai sitten jotain muuta, sillä rouva tahtoi oitis meidät naapureikseen. Hän kirjoitti kassin pohjalta löytyneen vanhan kauppakuitin taakse ajo-ohjeen heidän naapurissaan olevaan vapaaseen vuokra-asuntoon. Alue oli rouvan mukaan rauhallinen ja viihtyisä, eikä kyseisessä pihapiirissä ollut viime aikoina näkynyt pahemmin edes rottia... Jostakin syystä toivoin meidän saavan kodin jostakin muuta kautta ja muulta alueelta. En säästänyt kuittia.

Seuraavana aamuna mieheni lähti töihin ja minä jäin lasten kanssa yksin kotiin. Päivästä tuli todella kuuma - ja pitkä. Pesin ensimmäiset "Amerikan pyykit", jonka jälkeen rapsutelin puutarhassa ja tutkin tonttia.

Takapihalla, keittiöön johtavan oven vieressä, tönötti musta roskapönttö. Jäteastia ei miellyttänyt silmääni, joten päätin siirtää sen hieman syrjemmälle. Kurkkasin ennen siirtoa pöntön sisään... Mikä päähänpisto!

Näky, ja pöntöstä ilmoille lehahtanut haju, sai lyömään pöntön kannen salamavauhdilla kiinni. Roska-astia kuhisi muutaman sentin mittaisia valkoisia matoja. Ruuantähteistä kovassa lämmössä kehittyneet monijalkaiset litteät madot olivat vikkeliä. Minua paljon vikkelmämpiä. Niitä jäi roikkumaan kannen välistä... Muutama kiemurteli jo maassa.

Henkeä salpaava kokemus heti alkuun. Ei Kauniissa ja Rohkeissa ollut koskaan näytetty moisia luikeroita. Hyi yäk... Vieläkin puistattaa.

Teippasin roskapöntön ilmastointiteipillä tiukasti kiinni ja kirjoitin sen kylkeen pahvilapulle sanakirjan avulla englanniksi selkeän pyynnön: "Viekkää pois koko pönttö!" Roska-autonkuljettaja toteutti pyyntöni, mutta jostakin syystä pyöritteli kovasti päätään. Näin tapahtuman verhonraosta.

Aika kului ja sen myötä kasvoi paine löytää meille oma vuokratoti. Väliaikaisessa asunnossa oli mahdollista asua enää viikko.

Luimme lehtien asuntoilmoitukset huolella ja tutkimme, oliko tarjolla olevissa taloissa meille sopivaa kotia. Useimmat talotarjokkaat täytyi hylätä, sillä ne sijaitsivat pahamaineisilla ja turvattomilla alueilla tai sitten ne olivat muuten vain epäsopivia - huonokuntoisia tai vuokraltaan meille aivan liian kalliita.

KULLAN KALLIS KOTI

*Talo on rakennus, jossa voi asua.
Koti on paikka, jossa on hyvä olla!*

Kodin etsiminen tuntui työltä, mutta onneksi työssä oli myös iloiset yllätyshetkensä. Ensimmäiseksi tapaamallamme kiinteistövälittäjällä olikin meille asunnon sijaan hyvät ystävät välitettävänä.

Kiinteistövälittäjä soitteli peräämme, koska hänestä oli alkanut tuntua, että viihtyisimme hyvin yhdessä erään hänen tuntemansa suomalais-taustaisen perheen kanssa.

Käytäntö osoitti sydämellä työtään tekevän kiinteistövälittäjän tunte-
muksen oikeaksi. Tapasimme toisemme heti saman päivän iltana tutta-
vallisesti päivällispöydässä. Nautimme hyvästä ruuasta ja toistemme
seurasta pyöreän herkkupöydän äärellä kymmeniä kertoja myöhem-
minkin. Tuossa ihanassa keittiössä opituilla resepteillä valmistuu yhä
siunattuja ja herkullisia aterioita.

SIUNATTU ATERIA

"Niin he söivät ja tulivat ravituiksi."

Mark. 8:8

Asunnonetsintäaika kävi vähiin, mutta ennen kuin aika loppui, kohta-
simme sen kiinteistövälittäjän, jonka hallussa olivat tulevan komean
kotimme avaimet.

Meille tarjolla ollut talo oli paljon loistokkaampi, mitä olimme osanneet
toivoa. Siellä oli vessoissakin kultahanat ja kahdessa kerroksessa upeat
marmorilattiat. Todellinen unelmatalo siis! Puolisoni työmatka oli kyllä
melkoinen, mutta se ei siinä vaiheessa haitannut ketään. Tärkeintä oli
saada hyvä koti turvalliselta seudulta.

Suullinen vuokrasopimus syntyi heti ja seuraavana päivänä se vahvistettiin kirjallisesti.

Muutto ei vaatinut suuria ponnisteluja. Siirrettävänä oli vain matkalaukut ja muutama Suomesta etukäteen lähetetty pieni pahvilaatikko. Sekä puinen vanha arkku, jonka olin bongannut pihakirpputorilta.

Ostamani arkku oli kaunis. Siinä tuli tumma ja vaalea puu näkyviin kylkiin ja kanteen taitavasti kaiverrettujen purjeveneiden kautta. Kai-verrus oli tehty pikkutarkasti ja ne täyttivät koko arkun pinta-alan.

Arkkuun kuului myös erikoinen riippulukko. Lukon pitkät kyljet oli koristeltu kiinalaisella kirjoituksella ja toisella lyhyellä sivulla oli ristinmuotoinen avaimenreikä. Lukkoon kuuluvat kaksi avainta muodostivat rinnakkain myös ristin, hieman isomman kuin avaimenreikä.

Olin ihastunut arkkuun ensisilmäyksellä ja tahdoin saada sen omakseni, en hinnalla millä hyvänsä, mutta hinnasta tinkimättä! Ostotahtoni ei muuttunut, vaikka myyjä kertoi kaupantekohetkellä epäilevänsä lukon olevan rikkiäinen. Halusin upean arkun uuden kotimme koristukseksi ja maksoin siitä pyydetyn hinnan.

Koti oli minulle sydämenasia, ja on sitä edelleen. Olin saanut kodille upeat puitteet, marmorilattiat ja kultaiset vesihanat, mutta ne eivät yksistään riittäneet tekemään talosta kodikasta kotia. Oli hyvä syy lähteä metsästäämään kirpputoreilta arkun seuraksi muita kauniita huonekaluja ja vähän muutakin silmänruokaa.

Aivan kaikkea ei löytynyt kotipihakirpputoreilta. Mainoksia lukemalla löytyi tie edulliseen huonekalukauppaan, sellaiseen, jossa osattiin lasata "laivat" ja tehdä pitäviä solmuja. Oli jännittävä kotimatka!

SOLMU PAIKALLAAN

*Taito se on sekin,
kun osaa tehdä paikallaan pitävät solmut,
ja silloin on solmu paikallaan,
kun se on siinä missä sitä tarvitaan!*

Sisustusintoni jatkui. Suunnittelin ja ompelin huoneittemme kruunuksi yksilölliset ja kauniit ikkunaverhot. Verhot vaativat myös joitakin oheishankintoja, sillä ilman ompelukonetta ja muita välineitä, kuten porakonetta ja verhotankoja, ei homma hoitunut. Kun olin saanut asennettua tangot, verhot ja muut systeemit paikoilleen, oli kotimme valmis. Entä sitten? Putosin tyhjän päälle.

Mielekäs tekeminen oli loppunut. Arki oli ruuanlaittoa, siivousta ja lastenhoitoa, sitä, mitä olin tehnyt jo vuosia Suomessakin. Vaippapussit ja maitopurkitkin olivat tulleet taas tutun näköisiksi.

Päiväni olivat tylsiä. Ei ollut aikuista juttuseuraa eikä käytössäni ollut päivisin edes autoa, jolla olisi päässyt kauppoihin tai jonnekin muualle aikaa tappamaan. Heräsi koti-ikävä.

Kaksi vuotta ilman sukulaisten ja ystävien läheisyyttä tuntui lohduttoman pitkältä ajalta. Vasta nyt ymmärsin, mitä muutto vieraaseen maahan todella merkitsi. Paniikkihäiriö, josta olin kärsinyt jossakin määrin nuoruudestani saakka, paheni. Se paheni muutamassa viikossa niin kovaksi, että sain kohtauksia lopulta keskellä kirkasta päivää kotonakin. Pahasta paniikista tuli osa jokapäiväistä elämäni, mutta ei ollenkaan miellyttävä osa.

Aloin pelätä yksin jäämistä. Pelkäsin minulle tapahtuvan jotakin paha. Olisin tahtonut kertoa puolisolalle peloistani, mutta en kehdannut. Häpesin tunnustaa heikkouteni. Niinpä salasin totuuden ja yritin esittää vahvaa.

Turvauduin hädän hetkellä ajatuksen voimaan ja positiivisiin energioihin, mutta pelon ja paniikin aiheuttama suoranainen hengen hätä sai tarttumaan usein myös puhelimeen, aina, kun aikaero salli ottaa meren taakse kotimaahan yhteyden. Pyysin puhelimitse tiettyjä tuttaviani välittämään minulle energiaa ja enkeleitä. Puhelinlaskumme olivat karneat, mutta en tiennyt parempaakaan henkiinjäämiskeinoa.

Kerran, kun taas tärisin puhelinvastaanotolla, päätteli tuttavani kuulemansa perusteella pelkotilojeni johtuvan pohjimmiltaan liian matalalle laskevasta verensokerista. Mikä helpotus! Ongelmani johtui nyt jostakin todellisesta. Ei mielessäni jylläävästä kummajaisesta nimeltä paniikki.

Otin kuulemani "matalasokeri" diagnoosin helpottuneena vastaan ja aloin välittömästi noudattaa yksinkertaista hoito-ohjetta. Aloin huolehtia syömisestäni paremmin.

Tarkkailin kelloa ja kiinnitin erityistä huomiota syömiseeni. Söin hyvin ja kaiken varalta söin myös hyvin usein. Minusta tuli todellinen painonvartija.

Elämä ei helpottunut saamallani reseptillä. Se kävi hurjan painonnousun myötä entistä raskaammaksi. Seuraavaksi hankin verensokerimittarin, mutta sekään ei vapauttanut minua pelosta.

Ajatukseni alkoivat pyöriä sokerimittarin ympärillä ja aloin elää matalan verensokeriarvon näkemisen pelossa. Yhden virheellisen mittaus tuloksen kautta lauerneen kovan paniikkikohtauksen jälkeen hylkäsin mittarin ja päätin syödä vain silloin, kun oli oikeasti nälkä.

Päätös oli helppo tehdä, mutta elää niin kuin oli vakaasti päättänyt, se ei ollutkaan helppoa. Aloin seurata entistä tarkemmin vatsani puhetta. Reagoin sen jokaiseen murinaan, ja kuinkas muuten kuin syömällä. Samaa aikaan, kun minä tarkkailin ruoka-aikoja, tarkkaili mieheni minua. Hän näki lääkärinä varsin hyvin, mistä oikeasti oli kyse, mutta totuuden takominen päähäni olisi ollut suoranaisten ihmetekojen, eivätkä ihmiset pysty ihmeisiin. Eivät edes lääkärit.

KÄSITTÄMÄTÖN IHME

*Ihme on asia,
jonka edessä kaikki ihmisjärjen päätelmät romuttuvat
ja parhaimmatkin selitysyrietykset vesittyvät.
Ihmeen edessä ihminen voi nähdä pienuutensa -
ja sitten voikin ihminen ihmetellä itseänsä!*

Kodista tuli minulle eräänlainen Bermudan kolmio. Aina kun yritin lähteä sieltä pois, muistin nälkävaaran! Nälänpelko, paniikki ja jääkaappi sitoivat minut tiukasti kotikulmille. Olin kodin vanki, kunnes keksin käsilaukkuni. Olin laukkukeksinnön ansiosta aidosti onnellinen siitä, että olin syntynyt naiseksi. Toki miehelläkin voi laukku olla!

Naisen käsilaukku on usein aarreaitta, mutta nyt laukusta tuli myös pelastava ruoka-aitta. Käsilaukkuuni mahtui tarvittaessa yllättävän paljon lisäenergiaa, ja mikä parasta, ilman, että tarvitsi heittää sieltä jotakin muuta tarpeellista pois!

Banaanit nousivat luontaisten ominaisuuksiensa ansiosta suosituim-

maksi evääkseni. Ostin niitä usein monta nippua kerralla. Kerran kassaneiti epäili meidän omistavan apinan, ja tottahan se oli, mutta banaanit päätyivät minun suuhuni. Leluapina ei banskuja paljon pureskellut, vaikka niitä sille kovasti tarjottiin!

Elämä jatkui kovenevasta paniikistani huolimatta. Vein arkiamuaisin kaksi vanhinta lasta kouluun ja palasin nuorimmaisen kanssa kotiin kotitöitä tekemään. Yritin pärjätä - ja olla positiivinen. Esitin vahvaa, mutta pelko hiipi helposti ajatuksiin ja sai vapisemaan. Pelkäsin matalaa verensokeria ja sen aiheuttamaa olotilaa niin paljon, että otin käsilaukkuni mukaan kaikille postilaatikkaa pidemmille matkoille.

Pelkotilat pahenivat. Palasin monelta ruokakauppareissultakin kotiin ilman ostoksia. En yksinkertaisesti pystynyt menemään kauppaan. Jo pelkkä autolla ajaminenkin oli usein liian vaikeaa. Tiesin tarvitsevani lääkäriapua, mutta nielin mieluummin banaaneja kuin myönsin itseleni totuuden. Lopulta suostuin puhumaan paniikista ääneen.

Olisin halunnut palata takaisin Suomeen, paeta paniikkia ja pahaa oloa kotimaahan, mutta hylkäsin ajatuksen, sillä tajusin joutuvani ”maitojunaan” ilman puolisoa. Päätin yrittää kestää ja etsiä toista ratkaisua. Päättöksen vuoksi oli yritettävä kestää myös karmaat puhelinlaskut. Pahan paniikin vuoksi tartuin luuriin entistä helpommin.

OHJATUT ASKELEET

*Ihmisen sydän aivoittelee hänen tiensä,
mutta Herra ohjaa hänen askeleensa.*

Sananl. 16:9

Hätä oli jälleen suuri, kun istuin puhelin korvalla odottamassa viimeisen toivoni vastaavan. Kaksi edellistä soittoyritystä eivät olleet tuottaneet tulosta. Pelastavat energiahenkilini eivät olleet tavoitettavissa. Tavoittamattomissa alkoi jo tuntua olevan myös viimeinen omenkorteni.

Pelkäsin kuolevani, mutta lopulta kuulin puhelimesta tutun äänen ja sain taas kerran puhua ja purkaa pahimman pelkoni pois.

Tällä kerralla vuodatustani seurasi täysin yllättävä puhe. Sain kuulla odotetusti energiasta ja enkeleistä, mutta täysin eri tavalla kuin odotin. Oli totuuden aika. Yksinkertaisen totuuden kirkastamiseen ei tarvittu pitkää saarnaa eikä ennalta valmisteltua puhetta. Tarvittiin vain Jumalan tahdolle kuuliainen palvelija, ihminen, joka puhui Jumalan kolmannen persoonan, Pyhän Hengen, siinä hetkessä ilmoittamia selkeitä totuuden sanoja kaikella rakkaudella suoraan minulle.

YKSINKERTAINEN TOTUUS

*Yllättävää totuus on kuin
salama kirkkaalta taivaalta,
mutta totuus on se,
ettei salama iske kirkkaalta taivaalta.*

*Totuuden vääristäminen
tai sen kieltäminen
ei muuta totuutta miksikään.*

*Totuus on se mikä se on –
näkee ja uskoo sen tai ei.*

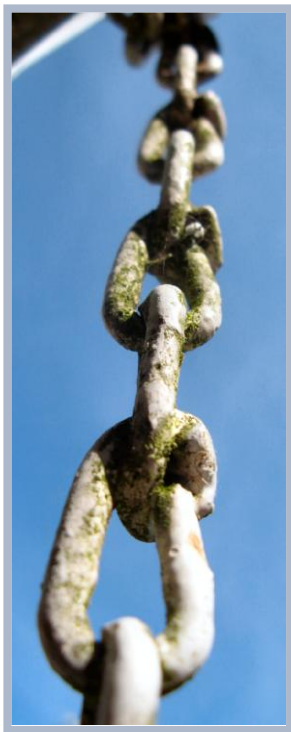
*Niin totta kuin on olemassa
päivä ja yö,
niin on myös olemassa hyvä ja paha –
taivas ja helvetti.*

*Taivaassa kaikki on hyvin,
helvetissä täysin päinvastoin.*

Olin tuntenut sydämessäni mikä on totta, mikä valhetta, mikä oikein ja mikä väärin, mutta silti olin niellyt pajunköyttä ja lähtenyt seuraamaan vääriä jumalia. Sielunvihollinen oli saanut harhautettua minut helvetiin johtavalle polulle ja olin langennut kiusausten edessä useasti. Olin eksynyt taivastieltä ja tehnyt syntiä. Maailman näkökulmasta katsoen väärät tekoni olivat yleisiä, mutta taivaallisesta näkökulmasta tarkasteltuna syntini riittivät sulkemaan minulta taivaan oven ja katkaisivat ikiajoiksi yhteyden kaikkivaltiaaseen Jumalaan.

Olin jo vuosia yrittänyt unohtaa tekemäni virheet ja painanut syntejäni villaisella, koettanut saada aikaan sisäisen rauhan, mutta tekemäni synnit syyttivät lakkaamatta. Ne seurasivat kaikkialle kuin varjo, painoivat omallatunnolla, ahdistivat ja aiheuttivat tietyissä tilanteissa suurta pelkoa. Syntitaakka sitoi. Ja pidätti aitoa elämäniloa.

SYNNIN KAHLE

*Synti on kadehtia, puhua pahaa,
valehdella, varastaa, pillkata,
vihata, kirotta, pettää, tappaa...
Syntiä ovat kaikki
teot, sanat ja ajatukset,
jotka ovat Jumalan sanaa vastaan.*

*Jokainen ihminen on syntiä tehnyt
ja synnin palkka on kuolema.
Se on Jumalan sana.*

*Ainut mikä voi vapauttaa
viimeisestä tuomiosta -
kuolemasta ja helvetin tulesta,
on maahan valutettu veri,
ja vesi, joka huuhtelee kaiken pois.*

*Jeesuksesta vuoti maahan verta ja vettä.
Siinä on syntien sovitus ja todellinen kaste.
Armo - täydellinen Jumalan rakkaus.*

Mennyttä ei voi muuksi muuttaa, mutta siitä on mahdollista vapautua. Iäkäs tuttavani johdatti minut puhelimesta elämäni suurimpaan hetkeen. Hetkeen, jolloin Pyhä Henki kirkasti minulle sen, mitä yksikään ihminen ei monista erilaisista yrityksistä huolimatta ollut pystynyt minulle avaamaan. Eikä ilman Pyhää Henkeä olisi pystynyt siihen tänäkään henkilö. Nyt oli sen aika.

Hyvä Paimen, Jeesus, kutsui kadonnutta lammasta luokseen ja käytti siinä aivan tavallista ihmistä. Tuttu pappa sanoi minulle puhelimesta: "Kuule Marjo", ja siinä samassa repäistiin musta paksu valheen verho silmiltäni pois. Näin hengen silmin edessäni istumassa valkeisiin vaatteisiin ja turbaaniin puetun mieshahmon. Kyseinen hahmo oli esitelty minulle aikoinaan Kristuksena, mutta sitä hän ei suinkaan ollut.

EKSYTTÄJÄ

*Maailmaan on lähtenyt monia eksyttäjiä,
jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristukseksi,
lihaan tulleeeksi.
Sellainen on antikristus,
eksyttäjä.
2. Joh. 1:7*

Sain ymmärtää olleeni vuosikaudet tekemisissä pimeyden enkelten ja henkiolentojen ja maailman alkeisvoimien kanssa. Siitä tuli nyt loppu. Elävän Jumalan henki ilmestyi pimeyden keskelle. Olin varma, että nyt olin kohdannut Jumalan Pyhän Hengen.

KOETELTU HENKI

*Tästä te tunnette Jumalan Hengen:
jokainen henki,
joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi,
lihaan tulleeeksi, on Jumalasta.
Yksikään henki,
joka ei tunnusta Jeesusta,
ei ole Jumalasta.
1. Joh. 4:2,3*

Oli pelastukseni päivä. Portti pimeyteen suljettiin. Valheen ruhtinas sai väistyä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen tieltä.

VALHEEN RUHTINAS

*Kuka on valehtelija, ellei se, joka kieltää,
että Jeesus on Kristus?
Hän on antikristus,
ja hän kieltää Isän ja Pojan.
1. Joh. 2:22*

Ymmärsin sydämeni vastaisen opin olleen tämän ajan suurta eksytystä, sielunvihollisen katalaa valhetta, mutta Jumalan armosta, suuresta armosta, sain palata takaisin turvallisen ja rakastavan Taivaan Isän tykö.

TAIVAAN ISÄN OVI

Jeesus sanoo:

*"Minä olen tie ja totuus ja elämä;
ei kukaan tule Isän tykö
muutoin kuin minun kauttani."*

Joh. 14:6

Tein täydessä ymmärryksessä ja täysin omasta vapaasta tahdostani ihmiselämän kaikkein tärkeimmän valinnan, hengen pelastavan. Valitsin Herrani.

KAKSI HERRAA

"Kukaan ei voi palvella kahta herraa.

Jos hän toista rakastaa,

hän vihaa toista;

jos hän toista pitää arvossa,

hän halveksii toista.

Te ette voi palvella sekä Jumalaa että mammonaa."

Matt. 6:24

Otin kertaheitolla selvän pesäeron sielunvihollisesta, Saatanasta. Etsin heti puhelun jälkeen kätköistäni kaikki ostamani huuhaaesineet, kivet, korut ja muut jalot killuttimet ja heitin ne roskapönttöön. Seuraavaksi poltin kirjat, kaikki ne opukset, joista olin ammentanut vuosikaudet jos jonkinlaista tietoa - ja eksynyt pimeyden harhapoluille.

HARHAOPPI

"Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien

viedä itseänne harhaan."

Hebr. 13:8

Oppikirjoleni tietolähde oli paljastunut valheelliseksi ja niistä ammentamani vesi juomakelvottomaksi. Vesi oli karvasta sappea. Ei sitä vettä, joka sammuttaa janon ja kumpuaa iankaikkiseen elämään.

SANAN LÄHDE

*"Jotka lähtevät luotani pois,
ne kirjoitetaan tomuun,
sillä he ovat hyljänneet Herran,
elävän veden lähteen."*

Jer. 17:13

*Mutta joka juo sitä vettä,
jota minä hänelle annan,
sille ei ikinä tule jano.
Siitä vedestä,
jota minä annan,
tulee hänessä lähde,
joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.*

Joh. 4:14

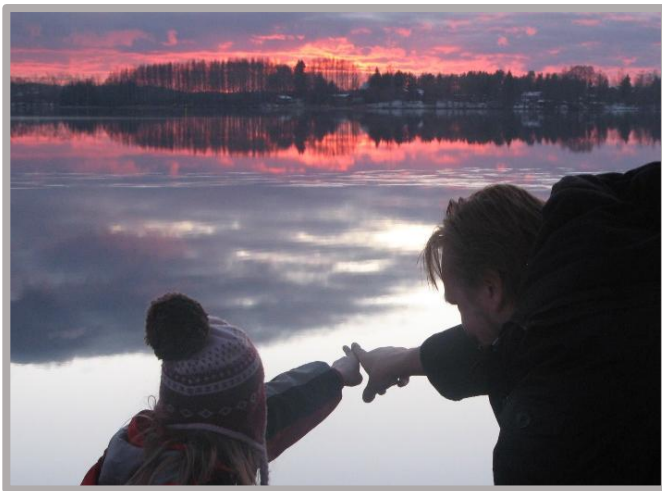
Kaikissa lukemissani kirjoissa päähenkilö oli syvästi kunnioitettu herra tai rouva Minä Itse, jonka uskottiin pystyvän vaikuttamaan lähes kaikkein pelkällä ajatuksen voimalla ja itse lähetetyllä energialla. Tuo erinomainen ja lähes kaikkivoipa ihminen ei kaivannut apua eikä armahtajaa. Eikä halunnut kuulla tervettä oppia. Kristus oli pelkkää energiaa ja opetus tämän ajan muotimeneon sopivaa. Nyt sai kaikki tuo lipeäkielinen valhe ja vääryys päätyä roviolle. Pimeyden oppikirjat paloivat takatulesa tuhkaksi. Pyhä Raamattu tuli elämäni kirkkaaksi oppaaksi.

KIRKASTETTU SANA

*Herran sanat ovat
selkeitä sanoja,
hopeata,
joka kirkkaana valuu
sulattimesta maahan,
seitsenkertaisesti puhdistettua.
Ps. 12:7*

Olin puhelun aikana ymmärtänyt, ettei lukemieni kirjojen jumala ollutkaan se Jumala, jota lapsena kutsuin Taivaan Isäksi. Ja myös se oli kirkastunut, ettei yhdessäkään lukemassani kirjassa Jumalalla ollut synnien tähden ristiinnaulittua ja kuoleman voittanutta Poikaa, ylösnousutta Vapahtajaa, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä, jolle jokaisen ihmisen on tehtävä elämästään tili. Olin Jumalan Sanan edessä yksin ja paljastettuna.

VIIMEINEN TILINPÄÄTÖS

*Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi
kuin mikään kaksiteräinen miekka.*

*Se tunkee läpi,
kunnes erottaa sielun ja hengen, nivelet ja ytimet
ja tuomitsee sydämen ajatukset ja aikeet.
Mikään luotu ei ole hänelle näkymätön,
vaan kaikki on alastonta ja paljastettua
hänen silmiensä edessä,
ja hänelle meidän on tehtävä tili.*

Hebr. 4:12,13

Uskoontuloni oli selkeä ja voimallinen, vaikka kaikki tapahtuikin kodin hiljaisuudessa ilman mitään seremonioita. Ei tarvittu minkäänlaista uskoon johdattavaa rukousmallia, ei tietynlaiseen tunnelmaan virittävää musiikkia eikä palvovia ihmismassoja ympärille. Tarvittiin vain Jumalalle kuuliainen palvelija ja Pyhä Henki. Se riitti. Sain kaikki syntini anteeksi ja elämälle uuden alun. Koin uudestisyntymisen ihmeen.

UUDESTISYNTYMISEN IHME

*"Mutta kaikille,
jotka ottivat hänet vastaan,
hän antoi voiman tulla
Jumalan lapsiksi,
niille, jotka uskovat hänen nimeensä,
jotka eivät ole syntyneet verestä
eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta,
vaan Jumalasta."
Joh.1:12,13*

Ajallisesti pienessä hetkessä tapahtui paljon. En tiedä ymmärränpö vielä täysin kunnolla kyseisen hetken suuruutta. Joka tapauksessa sisälläni ollut outo kaipuu, jonkinlainen tyhjiö, jota olin vuosikaudet yrittänyt täyttää kaiken maailman asioilla, täyttyi tässä hetkessä.

Olin löytänyt sen, mitä olin etsinyt ja kaikkein eniten elämääni kaivannut. Yhteyden elävään Jumalaan. Sisälläni oli suunnaton riemu, voittajan fiilis. Rauha. Puhdas pyhä ilo!

PUHDAS PYHÄ ILO

*"Mutta sinä annat sydämeeni
suuremman ilon kuin kukaan saa
viinin ja viljan runsaudesta."*

Ps. 4:8

Olin tapahtuneesta niin huumautunut, etten huomannut mieheni tulleen kotiin ja seisovan takanani. Hän oli huolestunut ja lähtenyt kesken työpäivän kotiin, sillä en yleensä yrittänyt tavoittaa häntä töistä, kuten sinä päivänä olin tehnyt. Nähdessään minun heittelevän kirjojani takatuleen, hänen huolensa kasvoi. Huoli ja ihmetys vaihtuivat suureksi iloksi, kun kerroin, mitä olin sinä päivänä saanut kokea ja ymmärtää.

PELASTAVA USKO

*Maaailmassa on paljon uskontoja,
mutta yksikään uskonto ei itsessään pelasta.*

*Ihmisen pelastaa vain
sydämen usko ja suun tunnustus.*

*"Sillä jos sinä tunnustat suullasi
Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi,
että Jumala on hänet kuolleista herättänyt,
niin sinä pelastut;
sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi
ja suun tunnustuksella pelastutaan."*

Room. 10:9,10

Uskontunnustamisen ensihetki oli takana ja sitä seurasi uskon synnyttämä seuraava hetki. Jumala tahtoi antaa rauhan myös maan päälle. Oli aika antaa ja pyytää anteeksi. Aika sopia ja selvittää maanpäälliset riidat ja menneisyyden sotkut mahdollisuuksien mukaan.

Inhimillisesti katsoen edessäni oli kaksi ylivoimaisen suurta tehtävää, mutta tahdoin tehdä kaiken, minkä ymmärsin Jumalan tahdoksi, tiesin mahdolliseksi ja tunsin välttämättömäksi.

EHDOTON ANTEEKSIANTO

*"Sillä **jos** te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa,
niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi;
mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi,
niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi
teidän rikkomuksianne."*

Matt. 6:14,15

Pelkäsin pahinta ja odotin hirmumyrskyä ja täystuhoa, mutta kumpaaakaan niistä ei tullut. Vilpittömässä anteeksiopyynnössä ja sydämen anteeksiannossa oli murtava voima. Taakka, joka oli tehnyt matkasta raskaan, poistui anteeksiannon kautta. Oli autuas olotila.

HERRAN OMAN ONNI

*"Autuas se,
jonka pahat teot on annettu anteeksi,
jonka synnit on pyyhitty pois."
Ps. 32:1*

Elin vapaana ja onnellisena Jumalan lapsena, mutta autuas onnentunne oli kuin tähdenlento. Satumainen ja ohikiitävä taivashetki.

”Uskiselämä” ei ollutkaan pelkkää armonauringon alla lekottelemista ja päivänpaistetta, kuten pienen hetken kuvittelin.

Paha ei kadonnut maailmasta uskoon tulemalla. Itse asiassa se alkoi näkyä entistä selkeämmin. Pahat paniikkikohtauksenikin pahenivat muutamassa viikossa niin koviksi, että eräänä päivänä syöksyin kotiovesta ulos ja juoksin paniikkia pako. Kaipasin turvakseni lääkäripuolisoa. Jeesus ei ollut vielä arkipäiväni turva, vaikka hän elämäni Herra olikin. Pelkoni oli uskomaton.

USKOMATON PELKO

*Pelko on tunne,
joka nostaa vapisevan varpailleen.
Pelko on muuttunut paniikiksi,
kun pelkää niin paljon,
että on pakko päästä pois.
Silloin on jo pakokauhun vallassa,
kun juoksee karkuun,
vaikka ei ymmärrä minne pitäisi juosta –
ja miksi.*

Makasin kotipihan nurmikolla pakokauhun vallassa ja pelkäsin kuolevani. Mietin, miten pienet lapsemme pärjäisivät ilman minua. Pelonsekaiset ajatukset sumensivat mieleni. Pelkäsin kuollakseni, mutta en uskaltanut huutaa apua, sillä olisin joutunut tekemään sen englanniksi. Yritin pitää itseni happea haukkaillen hengissä. Taivaanlahjana ilmestyi vierelleni koiraansa ulkoiluttamassa ollut naapuri. Hän oli arjen enkeli, todellinen laupias samarialainen. Toisen ihmisen aito välittäminen tuntui hyvältä ja se helpotti oloa, mutta tahdoin silti päästä sairaalaan tutkittavaksi.

En uskonut oireitteni millään voivan johtua pelkästä paniikista. Sydän hakkasi ja happi tuntui loppuvan raittiissa ulkoilmassakin.

Ystävällinen naapuri otti ohjat käsiinsä, ilmoitti tilanteesta puolisolteni, haki lapset koulusta ja vei minut sairaalaan tutkittavaksi. Mitään varsinaista vikaa ei minusta löytynyt. Kaikki arvot ja muut systeemit olivat täysin kohdallaan. Tieto oli toisaalta lohduttava, mutta toisaalta hyvin ahdistava. Suuri pelkoni kävi toteen. Jouduin kohtaamaan kasvatusten hirviön nimeltä paniikkihäiriö.

Olin juossut paniikkia pakoon pitkään, syönyt banaaneja ja koittanut pärjätä, mutta nyt oli myönnettävä, että tarvitsin sen kanssa apua.

Olin valinnan paikalla. Vaihtoehtoja sain kaksi. Joko nielin lääkkeitä ja pääsin pahoista paniikkikohtauksista eroon tai sitten olin nielemättä ja pidin paniikkini. En kestänyt enää paniikkia enkä tahtonut kantaa aina banaaneja käsilaukussani. Valitsin lääkkeet. Taivuin vastaanottamaan Jumalan avun lääkärin kautta annettuna.

TAIVAALLINEN APU

*"Jumala on meidän turvamme
ja väkevyysimme,
varma apumme hädän hetkellä."
Ps. 46:2*

Odotin lääkelähetystä Suomesta kuin uutta elämää. Ystävän lähettämä apu saapui kirjekuoressa muutamassa päivässä. Ihana joululahja, sillä vapauduin "bermudankolmiostani" heti ensimmäisen tabletinpuolikkaan nieltyäni. Banaanejakin alkoi heti kulua paljon vähemmän.

Elämä helpottui pahojen paniikkikohtausten harvenemisen myötä. Oli ihmeellistä saada koristella joulukuusta, kun ainoa pelko oli, että pu-toan keikkuvilta tikkailta yrittäessäni kurkottaa tähteä kuusenlatvaan.

Tämä joului sai muistoissani erityisen paikan kahdesta syystä. Se oli ensimmäinen jouluni vieraassa maassa ja se oli myös ensimmäinen joului, jolloin joulupukki ei ollut jouluni kirkkain tähti. Seimenlapsi oli saanut sydämessäni sille kuuluvan paikan. Ykköspaikan. Sain polvistua Mes-tarin jalkojen juureen. Oli pyhä Marian hetki.

JESHUA

*"Katso,
neitsyt tulee raskaaksi
ja synnyttää pojan
ja antaa hänelle nimen
Immanuel."*

Jes.7:14

*...ja "kansa,
joka pimeydessä vaeltaa,
näkee suuren valkeuden..."*

Jes. 9:1

*"Sillä lapsi on
meille syntynyt,
poika on meille annettu,
jonka hartioilla on herraus,
ja hänen nimensä on:
Ihmeellinen neuvonantaja,
Väkevä Jumala,
Iankaikkinen isä,
Rauhanruhtinas."*

Jes. 9:5

Joulu meni ja siitä alkoi kesäloman odotus. Olimme päättäneet viettää kesän Suomessa. Tieto tulevasta kesäloma-ajasta helpotti kovaa koti-ikävää, mutta vielä enemmän helpotti tieto vanhempieni saapumisesta luoksemme jo kevättälvella.

Lentolakon vuoksi 28 tuntia kestäneen jännittävän ja vaiherikkaan matkan ja pikaisen kuulumistenvaihdon jälkeen, pääsivät uupuneet matkaajat lepäämään. Aamulla varhain alkoi täysi tohina. Lapset iloitsivat rakkaista isovanhemmista yhtä paljon kuin minä äidistä ja isästä, ja ilahduttivat he toki myös rakkaina appivanhempina. Yhdessä vietetty kuukausi vilahti Amerikan ihmeitä ihmetellessä. Ja ihmeteltävää riitti!

Koti-ikävä pysyi kesään asti melko hyvin aisoissa. Aloimme panostaa perheen yhteiseen aikaan. Teimme viikonloppuisin mukavia retkiä ja monelle niistä saimme myös ystäviä mukaan. Rakkaat ystävät toivat kaipaamaani piristystä arkeen ja toivat he myös toivottuja Suomi-tuliaisia, tuiki tarpeellisia ylellisyustuotteita kuten vaniljasokeria, uunipellinlevyistä leivinpaperia ja Sisu-pastilleja. Vastalahjaksi tarjosimme kotimajoituksen ja vierailijoiden omien mieltymysten mukaisesti räätälöityjä kiertomatkoja.

Ylivoimaisesti suosituimmat kohteet golf- ja kauppakeskusten jälkeen olivat Valkoisen talon ympäri kiertävä musta rauta-aita, kynäksi lasten nimeämä Washington Monument ja senaatin portaat. Suomalaisten ystävien kanssa aika kului rattoisasti rupertellen ja juttua riitti, myös minulla, kun ei tarvinnut miettiä ja jännittää vieraan kieliopin kiemuroita.

Kesä tuli aikanaan ja loma kotimaan suojissa teki tehtävänsä. Sain laittaa paniikkihäiriölääkkeet syrjään, sillä pelko asettui tutussa ympäristössä aloilleen. Koko perhe nautti Suomen suloisessa suvessa valoisista kesäöistä, kunnes tuli syksy ja valtameren taakse palaamisen aika.

Lähdin meren yli mielelläni, sillä siellä odotti töihin jo aikaisemmin palanneen puolison lisäksi uusi ihana koti. Kylmät marmorilattiat olivat vaihtuneet kesän aikana lämpimiksi puulattioiksi. Olimme saaneet ihmeellisesti mahdollisuuden muuttaa aivan ensimmäiseksi saamiemme ystävien naapuriin, niiden, jotka saimme ensimmäisen kiinteistövälittäjän kautta. Jälleen kerran huikea johdatus!

Isi oli hoitanut töittensä lomassa jo hikisen muuttoruljanssin, mutta rakastamani sisustamisen ja järjestelyn hän oli armollisesti säästänyt minulle. Lensin lasten kanssa iloiten pesänlaittopuuhiin, eikä iloani pilanneet edes edessä olevat siivoustyöt. Avuksi saapui joukko reippaita sukulaisia. He pauskivat hikipäässä töitä ruokansa eteen. No, saivat he siinä työn ohessa vähän maisemiakin vilkaista!

Uusi kotitalomme oli ihana, vaikkei se uusi ollutkaan. Se oli vaatimaton vanha talo, mutta siunattu koti. Lämpimässä ja kodikkaassa tunnelmassa kelpasi kiitellä Herraa kaikesta siitä hyvästä, mitä muuton myötä saimme elämäämme.

Muuton kautta muuttui moni arkinen asia. Lasten koulukin vaihtui. Tässä koulussa emme olleet enää ainoita muukalaisia, vaan yksi perhe monen muun muualta muuttaneen joukossa. Henkilökunta osasi ottaa erilaisuuden rikkautena. Kulttuuri- ja kielierojen aiheuttamat lisätyöt eivät heijastuneet negatiivisesti lasten ja perheiden kanssa tehtävään yhteistyöhön.

Uuden hyvän koulun lisäksi mieltäni ilahduttivat kauppakeskusten läheisyys, ihana takapiha, naapurissa asuvat suomalaiset ystävät ja erityisesti se, että lyhyemmän työmatkan ansiosta mieheni ennätti töistä kotiin paljon aiempaa aikaisemmin. Pystyimme nyt tekemään monenlaista mukavaa yhdessä myös arki-iltaisinkin. Innostuimme jopa kuntoilemaan. Minut kyllä rehellisesti sanoen innosti liikkeelle tieto kuntoklubin kuumasta saunasta. Liikunnanilo tuli vasta sen jälkeen.

Sauna maistui hunajalta hikijumpan jälkeen. Varsinkin silloin, jos pysyi löylyttelemään mahdollisimman alkuperäiseen tapaan. Uikkarit oli vakiovarusteena ymmärrettävästi, mutta joskus oli vaikea löytää löylyvedelle sopiva astia...

Kuntosalihetket olivat kullanarvoisia, ja kalliita, mutta niihin sijoittaminen kannatti. Ne hetket olivat lähes ainoita hetkiä, jolloin me vanhemmat saimme viettää aikaa kaksin. Maksullinen lastenhoito oli loistojuttu, mutta ei liikuntakaan toki huono asia ollut.

Arki alkoi rullata melko mukavasti. Sillä aikaa, kun mieheni ahkeroi töissä ja kaksi lastamme koulussa, ahkeroin minä nuorimmaisen kanssa kotona. Koti- ja lastenhoitotöiden lomassa kirjoittelin kuulumisia koti-Suomeen tai naapurikaupungissa asuvalle uudelle hyvälle ystävälleni. Olimme kohdanneet toisemme hauskasti sirkusteltan katsomossa juuri ennen kesälomaa ja toiseen kaupunkiin muuttoa. Hauska ja ihana Jumalan johdatus tämäkin. Ei sattuma, vaikka moni tahtoisikin asian satuman piikkiin sujauttaa!

HYVÄ YSTÄVÄ

Ystävä tulee rinnalle aina kun pyytää.

Hyvä ystävä tulee pyytämättä.

Ystävä auttaa aina, jos voi.

Hyvä ystävä auttaa aina.

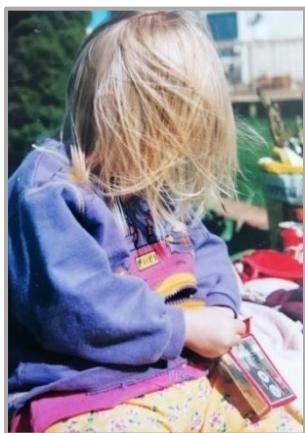
*Ystävä valitsee sanansa
säilyttääkseen ystävyysyden.*

Hyvä ystävä kertoo totuuden.

Ystävä on luotettava ihminen.

Hyvä ystävä on enkelin kaltainen!

Uusien hyvien ystävien saaminen oli tärkeää. Arkiset ongelmat pysyivät helpommin oikeissa mittasuhteissa, kun ne sai jakaa kavereiden kesken.

Uudet ystävät olivat tärkeitä, mutta aivan yhtä tärkeitä olivat myös vanhat. Onneksi tässä uudessa kodissakin oli hyvät majoitumahdollisuudet, niin avointa kyläkutsua ei tarvinnut perua. Vieraskirjaan kertyi tasaiseen tahtiin nimiä. Ja Sisu-pastilleja käsilaukuun.

Elämä maistui hyvältä lievästi palanneista paniikkikohtauksista huolimatta, minullekin, joka olin ollut hyppäämässä ensimmäiseen maitojunaan. Pakeneminen ei kuitenkaan kuulunut Jumalan suunnitelmiin ja Herra piti huolen, että Jumalan tahto tapahtui. Nyt oli lähdön aika.

Olin valmis palaamaan kotiin. Olin saanut jo nähdä riittävästi 'Kauniitten ja Rohkeitten' salaisuuksia! Ja olin jopa saanut tavata kyseisestä saippuasarjasta tohtori Taylorin. Näyttelijätär Hunter Tylo oli Bethesdassa kotimme lähetyvillä sijaitsevassa liikkeessä esittelemässä koruja ja näin avautui

tapaamismahdollisuus. Astelin 24.6.1999 jännittyneenä esikoisen kanssa kyseiseen koruliikkeeseen kaikkien kauniitten ja rohkeitten ihmisten perässä, ja niin tapasimme. Jännitykseni oli aivan turhaa, sillä tapaaminen oli leppoisa ja lämminhenkinen. Toisensa kohtasivat kaksi äitiä ja toisen tytär. Lapsi ja hänen hieman rikkinäinen kaulakorunsa oli keskustelumme pääaihe.

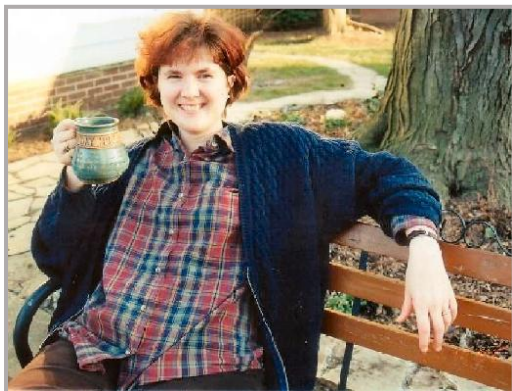
Matkamuistoihin oli kertynyt paljon ikimuistoisia hetkiä. Yksi oli presidentin kättely. Saimme yllättäen kutsun Suomen suurlähetystön järjestämään tilaisuuteen, jonne saapui myös vastavalittu presidenttimme seurueineen. Suureksi iloksemme kameraan tallentui tapaamisesta kaikki oleellinen eli rouva Suomen Tasavallan Presidentti Tarja Halonen, ympärillä pyörivät mustapukuiset herrasmiehet sekä melkein kokonaan kättelyvuorossa oleva oikea käteni.

Lähtöpäivämme lähestyi ja sen kautta paljastui jälleen yksi mielenkiintoinen totuus. Se oli niin selvästi nähtävissä, että oli turha yrittää kieltää sitä. Olimme keräilijöitä, tai ainakin minä. Olimme lähteneet matkaan viiden matkalaukun ja muutaman pienen pahvilaatikon kanssa, mutta tavaramme eivät enää millään mahtuneet samoihin laukkuihin ja pahvilaatikoihin. Ei, vaikka olisi ottanut muutamaan suuremmankin pahvilaatikon käyttöön. Oli aika luopua hankkimistamme tavaroista. Myös siitä ihanasta arkusta, jossa oli se erikoinen lukko.

Onneksemme Yhdysvalloissa toimii kirpputori ja kierrätys loistavasti. Soitin paikalliseen lehteen muuttomyynti-ilmoituksen ja napautin tienposkeen merkiksi kyltin "Yard sale – moving overseas".

Kaikille tavaroillemme löytyi uusi omistaja muutamassa päivässä. Sille ihanalle arkullekin. Ja mikä ihaninta, arkun lukkoon kaiverrettu kiinalainen kirjoitus suomentui juuri ennen myyntihetkeä. Se oli Abrahamille annettu siunaus Mooseksen kirjasta. Eikä muuten arkun lukko ollut rikkinäinen. Se avautui ongelmitta, kun työnsi avaimenreikään oikean avaimen. Piti vain oivaltaa, kumpi oli oikea! Arkkukauppa osoitautui kokonaisuudessaan siunatuksi kaupaksi.

Tuli lähtöpäivän aamu. Takana oli päivälleen kaksi vuotta elämää Yhdysvalloissa. Tunnelma oli haikea. Haikein minulla, joka olin alun vaikeuksien keskellä oikein vannomalla vannonut, etten taakseni kaipauksella katsoisi. Kaipaukseni heräsi kuitenkin jo ennen lähtöä. Ymmärsin saaneeni matkalla monta hyvää ja rakasta ystävää, joille oli nyt jätettävä hyvästit. Oli lähtöhalausten aika.

Halausten jälkeen vilkaisin vielä viimeisen kerran kotitalomme sisälle ja puutarhaan. Katsoin kaiholla takapihalla kasvavaa suurta puuta. Sitä, jonka suojaavassa varjossa olin istunut keikkuvalla penkillä lukuisia kertoja ihailemassa sinisellä taivaalla vaeltavia

poutapilviä kahvimuki kädessä ja Andrea Bocelli korvalappustereoissa soiden. Kaikki se oli aika jättää, sillä puolisoni odotti jo lasten kanssa autossa. Oli aika lähteä lentokentälle.

Isi-kulta sai lähtöhalit. Hän jäi pariksi viikoksi päättelemään työasioita. Minä nousin lasten kanssa melko pieneen sisämaalentoja lentävään koneeseen. Istumapaikat sai koneessa valita itse, aivan kuten bussissa.

Lentokoneen peräpenkki oli lasten mieleen. Asetuimme sinne. Matkustajia ei lisäksemme ollut kuin muutama ja hekin istuivat koneen perällä. Lopulta koneen perällä olivat lähes kaikki, sillä lentoemäntäkin liittyi seuraamme. Juttelimme matkan aikana niitä näitä, kunnes päädyimme keskustelemaan elämisen mutkallisuudesta vieraassa maassa ja kulttuurissa. Kerroin kotiinpaluun olevan odotettu hetki kaikesta ihanasta huolimatta.

Matka meni yhdessä hujauksessa. Kun Manhattan alkoi hämmöttää ikkunoista, siirtyi lentoemäntä koneen etuosaan odottamaan laskeutumislupaa. Pian kuuluikin kapteenin ääni, mutta ”kiinnittäkää turvavyönne” -kuulutuksen sijaan kapteeni ilmoitti meidän palaavan takaisin Washingtoniin. Koneemme ei ollut saanut laskeutumislupaa New Yorkin kentälle myrskyn aiheuttaman ruuhkan vuoksi.

Pillahdin itkuun. Lapset kertoivat aikanaan isovanhemmille silmistäni yhtäkkiä alkaneen vuotaa mustaa vettä. Käytössäni taisi tuolloin olla musta vesiliukoinen ripsiväri! Pettymykseni oli valtava, sillä kotimatkanteko loppui kuin seinään rysähtäen. Jatkolento Suomeen lähti välittömästi. Nyt ilman meitä.

Koneen etuosaan palannut lentoemäntä käänsi kuulutuksen kuultuaan katseensa kohti minua. Hän osoitti myötätuntonsa juoksemalla luokseni paksu nenäliinanippu kädessään. Hän tahtoi auttaa minua konkreettisesti jollakin tavalla. Paperin ojennusta parempaan ei ollut mahdollisuutta, sillä laskeutumislupa ei ollut hänen kädessään.

Kyselin Jumalalta hiljaa mielessäni: Miksi? Mitä varten näin piti tapahtua? Miksi emme päässeet lähtemään kotiin? Olinko minä tehnyt jotakin pahaa? Lapset kysyivät hätääntyneinä melkein kaikki samat kysymykset, mutta he kysyivät ne minulta ja tekivät sen kuuluvalla äänellä. Onneksi suomeksi.

Olisin tahtonut antaa heille selkeitä vastauksia, mutta niitä minulla ei ollut. Yritin vain epätoivoisesti rauhoitella heitä muistuttamalla, että Taivaan Isä pitää huolen meistä ja hän tietää, milloin on oikea aika lähteä. Lausumani sanat olivat tarpeen ehkä eniten minulle itselleni.

Pettymyksestä ja kaikista kysymyksistä huolimatta minun oli yritettävä pitää hyvä huoli kolmesta pienestä lapsesta, neljästä suuresta matkailaukusta ja reiluista käsimatkatavaralaukuista. Lisäksi oli pakko etsiä palveluluukku, jolla pystyin selvittämään lentolippu tilanteemme.

Oikea luukku löytyi muutaman mutkan kautta ja jonotettuani aikani pääsin virkailijan puheille. Jännitin, sillä en ollut aikaisemmin joutunut hoitamaan vastaavanlaisia asioita vieraalla kielellä ja yhtä sekavassa mielentilassa. Lapset istuivat kiltisti matkalaukkujen päällä ja olivat härdellin keskellä aivan ihmeissään. Enkä yhtään ihmettele heidän ihmetystään.

Kerroin lippuluukulla asiani, sen, että tarvitsimme nopeasti uudet liput menettämiemme tilalle. Virkailija ilmoitti tilanteemme olevan täysin toivoton. Kaikki Suomeen lähtevät koneet olivat monen viikon päähän täyteen buukattuja, eikä peruutuspaikkoja kannattanut kuulemma odotella. En voinut tyytyä kuulemaani, sillä viisumimme olivat umpeutumassa ja meidän oli pakko päästä jollakin keinolla pikaisesti Suomeen.

Virkailija ryhtyi hivenen vastahakoisesti tarkistamaan tilannetta koneelta. Vähän aikaa naputeltuaan hän alkoi pyöritellä päätään edestakaisin. Hän ei voinut käsittää, mistä ihmeestä seuraavan päivän Suomen lennolle ilmestyi hänen silmiensä alla keskeltä konetta neljä vierekkäistä paikkaa... Ymmärsin heti, mistä ihme oli peräisin, mutta arkailin ja vaikenin asiasta. Kiitin hiljaa mielessäni kaikkivaltiasta Jumalaa. Ääneen kiitin minua palvellutta virkailijaa ja lähdin etsimään taksia. Taksin löytyminenkin ei ollut ihan yksinkertainen juttu, sillä kyytiin piti mahtua neljän ihmisen lisäksi myös kaikki matkalaukut. Ja niitä meillä oli maksimit matkassa, ehkä vähän ylikin. Mutta Amerikan kotiin oli päästävä vielä yhdeksi yöksi.

Tilava taksi löytyi lopulta ja matkasta tuli opettavainen kielimatka. Yhteisen kielen merkitys arkipäivän elämässä syveni, kun yhteistä kieltä ei ollut. Minä en ymmärtänyt venäjää ja taksi ei puhunut englantia.

Onneksi metsätaipaleella tuli vastaan avulias nuorimies, joka osasi englantia ja tunsikin kyseisen alueen. Ja onneksi minä sain rohkeuden luottaa omaan kielitaitooni. Jos en olisi luottanut, en olisi uskaltanut vaatia takisuksia ajamaan saamiemme ajo-ohjeiden mukaan ja olisimme päätyneet kuka ties minne. Nyt pääsimme sinne minne pitikin.

Seuraavana aamuna ajelimme jälleen lentokentälle. Lento sujui hyvin ja pääsimme perille Suomeen. Mahtava fiilis! Turvatarkastusten ja laukunmetsästysten jälkeen pääsimme halaamaan meitä hakemaan saapunnutta isäpaappaa. Mumman mukaan laittamat rukiiset eväät maistuiivat herkullisilta. Eväshetken jälkeen suunnistimme kohti pohjanmaata. Sukulaiset odottelivat siellä meitä.

Ajomatka sujui rupertellen. Lapset kyselivät kilpaa, milloin paapan mainitsema suuri moottoritie alkaa. Kilpaa etsittiin myös isoisän silmissä vilisevää kovaa ruuhkaa. Meidän silmämme eivät nähneet edes ruuhkan poikasta. Oli aika ryhtyä asettelemaan asioita takaisin suomalaisiin mittasuhteisiin.

Monet asiat olivat Suomessa pienempiä kuin muistimmeakaan, moottoritie ja nakit esimerkiksi, mutta aivan kaikki Suomi-totuudet eivät sentään olleet unohtuneet. Yksi sellainen oli toisen auton todellinen tarve. Maaseudulla ei bussilla pääse liikkumaan paitsi joskus ja jonnekin, ja me tahdoimme päästä liikkumaan tarpeittemme mukaan.

Olin rukoillut meille sopivaa autoa ja luonnollisesti olin ilmoittanut tarikat autotoiveeni Jumalalle. Olin päättänyt mennä Suomessa autokauppaan heti ensimmäisenä mahdollisena arkena ja mielessäni oli tuttu autoliike. Toimin suunnitelmieni mukaan ja menin kyseiseen autoliikeseen heti seuraavana arkiaamuna.

Tuttu autokauppias tuli heti ovella vastaan. Pienen tarinatuokion jälkeen kerroin hänelle, minkälaista menopeliä olin etsimässä. Ja kuinkas sattuikaan, juuri siihen autoliikkeeseen oli juuri sinä aamuna ilmestynyt myytäväksi juuri toiveitteni mukainen auto!

Pääsin koeajamaan autoa, joka oli vähän ajettu, pieni kulutukseltaan, kaikin puolin siisti, kulki mukavasti ja mikä tärkeintä, oli pirteän punainen. Kun hintakin oli vielä kohdallaan, syntyi kauppa. Rukoukseni oli kuultu ja rukousvastauksen myötä sain myös vastauksen kysymykseeni, miksi Suomeen pääsemisemme viivästyi yhdellä päivällä... Jumala vastasi autorukoukseeni ihmeellisellä tavalla. Nostatti myrskyn voimansa merkiksi.

TOTTA VAI TARUA?

*Onko totta vai tarua,
että Jumala oikeasti kuulee?*

*Onko totta vai tarua,
että Jumala oikeasti myös vastaa?*

*Niin totta kuin on taivas,
niin totta on se,
että Jumala kuulee
ja niin totta kuin on maa,
Jumala rukouksiin vastaa.*

Ensimmäiset päivät Suomessa olivat suurta paluujuhlaa, vaikka päivät kuluivatkin enimmäkseen töitä paikiessa. Tavaramme oli kerättävä takaisin sukulaisten vinteiltä ja varastoista ja jälleen kerran ne oli lastattava kuorma-autoon. Suurin osa tavaroistamme löytyi, kaikki tärkeimmät, ja niin punainen auto lähti seuraamaan suurta valkeaa muuttoautoa. Peruutuspeilistä näkyivät lasten iloisesti vilkuttavat kädet. He jäivät vielä muutamaksi päiväksi mummulaan lomailemaan.

Oma talo oli vastassa samassa kunnossa, ellei pikkasen paremmassakin, kuin sieltä lähtiessämme. Puhtaaseen kotiin tuntui hyvältä palata. Hyvältä tuntui myös se, kun naapurit ilmestyivät toivottamaan tervetulleeksi takaisin kotikujalle. Kaikki laatikot ja huonekalut siirtyivät ystävien avustuksella kuin itsestään muuttoautosta talon sisälle.

Tavarat löysivät omat paikkansa aikanaan. Aikanaan palasi meren takaa myös puoliso. Siinä vaiheessa, kun kultainen peltilehmämme, neljällä pyörällä ja bensalla kulkeva kauppakassi, rantautui satamaan, olivat suomalaisen arjen kuviot palautuneet jo melko hyvin mieleeni.

Hankalinta oli muistaa, että Suomessa tuli ruokakauppojen kassalla pakata ostoksensa itse kasseihin, ja melko ripeästi. Käytännön pikku juttu, josta minun oli Amerikkaan muuttaessa vaikea oppia pois, mutta vaikealta tuntui myös palauttaa vanha juttu takaisin käytäntöön. Olin parissa vuodessa oppinut nauttimaan vaivattomista kassahetkidä ja jopa "smalltalkista". Loppuaikana siedin myös paremmin omasta pakkauslogiikasta poikkeavaa pakkaamista. Pakkausapulaisilla ei ollut mielestäni pakkaamisessa logiikkaa ollenkaan! Ja pieniä kahisevia muovikasveja käytettiin enemmän kuin tarpeeksi.

Ensimmäisinä kuukausina tapasimme sukulaisia ja ystäviä paljon. Oli kiva katsella yhdessä valokuvia, kertoa kuulumisia ja paljastaa myös niitä saippuasarjan tulevia salaisuuksia. Lapset iloitsivat leikeistä vanhojen kavereidensa kanssa ja koulukin tuntui heistä melkein leikkikoululta. Olihan oppiminen paljon helpompaa omalla äidinkielellä.

Elämä oli herkkua ja suurinta herkkua oli, kun pääsi päivän päätteeksi löylyttelemään omaan saunaansa. Vaikka oli meillä Amerikassakin lopulta oma sauna. Mieheni bongasi kerran kotipihakirpputorilla kannettavan saunan. Sauna oli kuin jenkkimallinen jääkaappi, joka kylmän sijaan lämperi. Insinööri osaisi kertoa systeemistä paremmin ja diplomi-insinööri ehkä vielä tarkemmin, mutta nyt on tyytyminen naisen logiikkaan.

The Sauna kuumeni vesiastiassa olevan sähkövastuksen avulla. Oikein kovan saunahimon iskiessä lorautin vettä penkin alla olevaan metalliastiaan, laitoin saunakaapin töpselin seinään, istuin kaapissa olevalle penkille, sujautin pääni kaapin yläosassa olevasta aukosta ulos, heitin pyyhkeen jollakin konstilla pään yli, suljin oven ja toivoin, etten saisi saunoessani sähköshokkia. Pieni jännitys oli aina matkassa, sillä en ollut aivan varma, saatoinko luottaa saunakaupan yhteydessä annettuun todistukseen. Myyjän mukaan kaikki olivat selvinneet saunakaapista hengissä. Hengissä sain selvitä minäkin ja nyt sain nauttia löylyn heitosta kaikessa rauhassa omassa supisuomalaisessa saunassa.

SAUNARAUHA

*Sauna on
parhaimmillaan
kuin temppeli,
paikka,
jossa voi hiljentyä,
jossa ihmismieli rauhoittuu,
josta poistuessaan
tuntee olevansa
puhdas pintaa
syvemmältä!*

Alkuhuumaa saunoineen kesti aikansa, mutta huuman jälkeen hymy alkoi odotetusti hyytyä. Hyytyi vain vähän turhankin paljon. Mikään ei enää tuntunut paljon miltään. Elämä oli jälleen kerran tasaisen harmaata tylsää arkea. Jostakin täytyi saada päiviinsä lisäpotkua ja pientä säpinää. Ja kuinka ollakaan, rukoilin.

Herra kuuli erikoisen rukoukseni ja minuun iski vauvakuume. Puoli-sollakaan ei ollut mitään uutta lasta vastaan. Parin kuukauden kuluttua aloin odottaa neljättä lastamme. Eteeni tulivat kolmannen lapsen synnytyksen jälkeen sairaalassa lausumani sanat – Ei enää koskaan!

EI KOSKAAN

*Jos sanoo: ei koskaan,
voi olla melko varma,
että juuri niin tapahtuu.*

*Mutta jos on varma,
että juuri niin tapahtuu,
voi olla melko varma,
että juuri koskaan ei tapahdu niin.*

*On parasta,
kun ei koskaan sano ei koskaan,
päitsi silloin,
kun voi olla aivan varma,
että ei koskaan...*

Iloitsin raskaudesta ja kasvavasta masusta kuten aina, mutta jostakin syystä odotusaika tuntui nyt raskaammalta. Tuttujen ja odotettujen, ei kuitenkaan toivottujen vaivojen lisäksi, minulla oli outo huoli. Synnytys ei huolettanut, vaan jokin muu. En vain tiennyt mikä.

Lapsen arvioitu syntymäpäivä oli jouluaatto. Itkeäkö vai nauraa? Toivoin lapsen syntyvän sen verran aikaisemmin, että saisin viettää joulun kotona yhdessä perheen kanssa. Lapset toivoivat samaa, mutta lisäksi he toivoivat minun pääsevän mukaan koulun joulujuhlaan. Eikä siinä vielä kaikki. Oma isänikin esitti toiveen. Hän toivoi saavansa lapsen-lapsen syntymäpäivälahjaksi eli jouluaatonaattona. Kaikkien toiveiden toteutuminen tuntui mahdottomalta. Ei auttanut kuin olla ja odottaa ja jättää lapsi ja koko synnytyksensä Herran hoitoon.

Jouluviikko tuli. Olin lasten joulujuhlissa ja sitten alkoivat selässä tutut vihlovat kivut. Synnytys käynnistyi yöllä, kuten aina meillä. Naapurin rouva heräsi muutamalla puhelinsoitolla ja riensi jatkamaan unta sohvallamme. Aamulla hän sai kertoa lapsille ilouutisen. Heille oli isoisan syntymäpäivänä syntynyt suloinen pikkusisko. Ei kyllä mikään pieni. Reilusti yli nelikiloinen. Taisi olla unelmautinen, varsinkin vauvan ainoalle veljelle!

Synnytys sujui lääkärin ennakko-olettamuksista huolimatta niin kauniisti, että kättilö totesi kaiken menneen kuin oppikirjassa. Ihmeellisen sujuvasti kaikki menikin. Ja ihanasti meni myös jatko, sillä jouluaatto-aamulla tuli sairaanhoitaja sänkyni viereen tiedustelemaan, tahdoinko päästä illaksi kotiin.

Kysymys yllätti minut täysin, sillä olin jo asennoitunut viettämään jouluni sairaalassa. Kotiin pääsulle ei kuitenkaan ollut mitään estettä, sillä sekä minä että vauva voimme hyvin. Ja olihan hän jo neljäs. Olin enemmän kuin onnellinen. Myös minun joulutoiveeni toteutui! Lähdin kiitollisella mielellä kotiin joulunviettoon suloinen pinkki käärö kainalosani. Tällä kerralla en vannonut sairaalasta lähtiessäni mitään. Toivotin vain riemullista Vapahtajan syntymäjuhlaa! Olin oppinut jotakin.

ELÄMÄNKOULU

*Elämänkoulu
on se koulu,
joka parhaiten opettaa
ja
elämä on se juttu,
jossa näkyy mitä on
koulussa oppinut!*

Vauva oli kuin enkeli. Aluksi. Totuus oli kuitenkin se, ettei meille tälläkään kerralla annettu lasta, joka nukkui yöt ja jokelteli tyytyväisenä päivät pitkät. Sellaisiakin lapsia olen kuullut joidenkin saaneen, tai sitten vanhemmat eivät ole paljastaneet koko totuutta.

Vatsavaivat, allergioista johtuva kehon kutina ja voimakas oma tahto tuntui ja kuului arjessa. Mistä lie lapsi kaiken perinyt? Vauva imi äidistä oman osansa ja omaa osaansa kaipaillivat muutkin perheenjäsenet. Tahti talossa kiristyi hurjaa vauhtia.

TANSSIN TAHTI

*On aivan eri asia
tanssiiko lapsi pillin mukaan
vai määrääkö lapsen pilli
tanssin tahdin.*

*Se ei vahingoita lasta,
jos sanotaan EI
tai jos lapselle
joskus suututaan,
sillä rajat tuovat turvaa
ja sana pitää oikealla tiellä.*

*Tärkeintä on,
että kaiken mitä
sanoo ja tekee,
tekee ja sanoo
totuudessa ja rakkaudessa.*

Yritin jaksaa ja venyä kaikkien tarpeiden, tai ainakin lasten tarpeiden mukaan. Aamu vaihtui kuin sumussa illaksi ja pätkittäin nukuttua yötä seurasi aina uusi työntäyteinen päivä. Aloin uupua ja voida huonosti sekä fyysisesti että henkisesti. Todellisesta onnesta ei ollut enää tietoa-kaan ja hetkellinen ilokin alkoi olla vain kaukainen muisto.

Sydämeni huusi hiljaa apua, mutta suuni huusi toisinaan kuin tuomio-päivän pasuuna. Uupunut äiti kaipasi lepoa, mutta ei saanut lepolupaa. Syyttäjähengi hyökkäsi heti kimppuuni, jos ajatus kulki pyykkien ja vil-lakoirien ohi sohvaa kohti. Oli pakko jaksaa. Olinhan vain lasten kanssa kotona. Paha olo ja uupumus heijastui koko perheeseen. Äidin rakkaus oli arjen tulikokeessa.

RAKKAUDEN TULIKOE

*Kovassa paineessa syntyvät hiilestä timantit
ja helmet kiven sirusta meren syvyyksissä.
Tulikoe paljastaa niiden aitouden.*

Tasaisen tappava arkisirkus jatkui päivästä toiseen ilman pienintäkään toivonkipinää. Elämä oli totista ja pimeää. Kipua ja paineita oli paljon, mutta niistä ei puhuttu. Ei ainakaan rakentavasti. Pahasti lukkiutunut tilanne avasi tietä pimeydelle. Pahatar sai näkemään asiat tahtomallaan tavalla. Ja ruuhokin alkoi vihertää enemmän aidan takana.

Viat ja puutteet puolisossa pimitivät helposti taivaallisen näkökentän. Unelmien prinssi ja prinsessa olivat enää pelkkää satua makuuhuoneen seinällä roikkuvassa kuvassa. Tuhkimotarina ei päättynyt kuitenkaan tähän. Vuorossa oli pyhä perhehetki. Valkoisein puettu vauva kastettiin Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Samalla paljastettiin lapsen nimi, se, jolla myös Jumala häntä kutsuu.

KASTELAHJA

*Kaste on Jumalan lahja,
täydellinen pesu Jeesuksessa.
Uskon kautta armosta annettu uusi alku.*

*"Joka uskoo ja kastetaan,
se pelastuu."
Mark.16:16*

*...mutta ilman uskoa,
ei kastettukaan voi pelastua.*

*"Joka ei usko,
se tuomitaan kadotukseen."
Mark.16:16*

Kastevesi haihtui ja niin tuntui haihtuvan myös maljan äärellä annetut lupaukset ohjata lasta tuntemaan kristilliset arvot ja opettaa Jumalan tahdon tie. Tai emme ainakaan itse eläneet aina Jumalan sanan mukaan. Toinen ihminen peilasi hyvin toista.

SYDÄMEN KUVASTIN

*"Niin kuin kasvot kuvastuvat vedessä,
niin ihmisen sydän toisessa ihmisessä."
Sananl. 27:19*

Koti alkoi käydä ahtaaksi. Elintila pieneni samassa tahdissa kuin ymmärrys toista kohtaan väheni. Harmaa ja kylmä arki sai muistelemaan kaiholla ajan kultaamaa Amerikan aikaa. Kaiho kasvoi valokuvien katselemisen ja jokaisen katsotun "happy end" -elokuvan myötä.

Olisin tahtonut palata takaisin meren taakse, mutta Amerikan onnenmaahan palaaminen oli mahdotonta. Luoja oli asettanut siihen järjelliset esteet, mutta muutto kotimaassa tietyllä alueella oli täysin mahdollista. Piti vain löytää perheellemme sopiva talo.

Kerroin talotoiveemme tarkkaan Jumalalle, mutta en jäänyt vain kädet ristissä odottelemaan sen ilmestymistä. Aloin etsiä uutta onnenpesää meille päätoimisesti. Tutkin asuntoilmoitukset lehdistä huolella päivittäin ja seurasin tarkasti myös netin tarjontaa. Muistutin Jumalaa isomman asunnon tärkeydestä ja kiireellisyydestä lukuisia kertoja päivässä.

Rukoilin taloa ääneen ja ääneti, yksin ja rukoilevien ystäväni kanssa. Odotin uuden kodin löytymistä kuin pikkulapsi jouluaattoja. En pystynyt millään ajattelemaan mitään muuta kuin kahta asiaa. Kaipamaani uutta kotia ja sitä, miten kurjaa oli elää ilman sitä.

Odotin uudelta kodilta jälleen kerran paljon. Enkä pelkästään rakennukselta, vaan kaikelta muulta sen myötä tulevalta. Tuuditin itseni uskomaan, että suurempi talo ja muutto muualle toisivat ratkaisut kaikkiin ongelmiini. Sisimmässäni toki tiesin varsin hyvin, ettei todellinen syy pahaan olooni ja monenlaisiin vaikeuksiimme ollut nykyisessä talossa eikä sen ahtaudessa, vaan aivan jossakin muualla. Talon piikkiin oli vain niin helppo laittaa kaikenlaista hankalaa. Ja olihan muutto ratkaissut monta asiaa monesti aikaisemminkin.

Odottavan aika on aina pitkä, mutta tällä kerralla se tuntui toivottoman pitkältä. Odotus oli tuskaa, kun ei tiennyt, miten kauan piti jaksaa odottaa. Eikä vastauksestakaan ollut aivan täyttä varmuutta. Sitä vain sitkeästi yritti uskoa tarpeelliseksi koettujen toiveitten toteutuvan ja koetti jaksaa odottaa pyytämäänsä rukousvastausta.

Uskoin asuntoilmoituksia selaillessani monta kertaa löytäneeni meille unelmatalon, mutta unelmilta katkesivat siivet yhtä monta kertaa. Ne katkesivat, koska ostajan ja myyjän käsitykset hyväkuntoisesta talosta olivat aivan liian kaukana toisistaan.

Rukouspyyntöjä sinkosi korkeuksiin tasaista tahtia. Lopulta perustelin Raamatun sanalla talotarvettamme, aivan kuin kaikkietävä Jumala ei olisi tiennyt, mitä minä juuri sillä hetkellä tarvitsin kaikkein eniten.

ODOTUSTAITO

*Hukkuvalle ei huudeta – odotas vielä vähän,
mutta kärsimätön saa kuulla sanat,
kunnes osaa odottaa.*

Aloin jo luopua toivosta löytää. Ehdin jo vähän katkeroituakin, mutta sitten eräänä sunnuntaina silmiini osui sanomalehdestä pieni ilmoitus. Unelmatalo näytti sittenkin olevan myynnissä. Se oli vain eri suunnalla, mistä olimme taloa etsineet. Kartta paljasti vielä yhden seikan. Mieheni työmatka kasvoi sieltä hurjasti. Kuvio tuntui tutulta, mutta lähdimme kaikesta huolimatta katsomaan myynnissä olevaa taloa. Olimme valmiit tietynlaisiin uhrauksiin.

Perille päästyämme oli edessämme punamullanpunainen upea hirsirakennus. Lähes satavuotias entinen kansakoulu, kauniin koivukujan päässä, korkealla mäellä ja järven rannalla. Voisiko enempää toivoa?

Oli vielä niin varhainen kevät, ettei puissa ollut lehtiä, mutta näin suuren pihapiirin ja upean maalaismaiseman sieluni silmin kesäisenä poutapäivänä. Juhannusruusujen huumaava tuoksukin tuntui leijuvan nenääni talon nurkalta. Tunneperäinen kokemus hiveli aisteja. Maaseutu houkutteli romantiikallaan. Kaikki olivat innoissaan.

Lapset iloitsivat leikkitalasta, jota oli tarjolla runsaasti sekä sisällä että ulkona. Puoliso ilahtui valtavasti talon ja ympäristön suomista harrastusmahdollisuuksista. Minäkin iloitsin, sillä talo oli lähes sellainen, kuin olin toivonut.

Ajattelin kaikkien naisnäkökulmasta huomaamieni puutteiden ja epäkohtien korjaantuvan mieleisikseni tuossa tuokiossa, enkä sen vuoksi antanut niiden latistaa tunnelmaa. Iloitsin nähdessäni kaikkien muiden olevan superriemuissaan, ja siitä iloitsin aivan erityisesti, kun tiesin talon olevan puolisoni unelma. Kaikki vaikuttivat tyytyväisiltä, joten ratkaisu oli selvä. Vanhasta koulusta tuli meidän koulu.

Kodin odotus päättyi, mutta se ei suinkaan tarkoittanut sitä, että odotukseni olisi loppunut! Seuraavaksi aloin odottaa muuttopäivää ja vanhalle kodille ostajia. Olimme kahden asunnon loukussa, mutta olimme siinä tilanteessa täysin omasta vapaasta tahdostamme. Luotimme asioiden järjestyvän kuten aina ennenkin, aikanaan, mutta mielestäni Jumala oli jälleen kerran aivan liian hidas.

Kaikki asiat järjestyivät, ja kuten aina - ajallaan! Pääsimme muuttamaan uuteen kotiin sopivasti ennen juhannusta, hääpäivämme aattona. Juhlan kunniaksi tarjosimme ystävillemme jo perinteeksi muodostuneen mahdollisuuden harrastaa tehokasta hyötyliikuntaa.

Yllättävän moni tarttui tarjoamaamme kunnonkohennustilaisuuteen ja tuli kantamaan tavaroitamme meille jo tutuksi tulleen kuorma-auton kyytiin ja pois. Lupasin useamman kerran meitä muuttaneelle muuttoautonkuljettajalle tämän muuton olevan viimeinen. Mitä taas lupasin...

Sisustimme ja kunnostimme innoissamme uutta kotiamme. Teimme pientä pintaremonttia samalla, kun nautimme lämpimistä kesäpäivistä. Kävimme ahkerasti uimassa ja pihasaunan piipustakin tuprahteli savu lähes joka ilta. Kaikki tuntui ihanalta, melkein taivaalliselta, jopa pyykkääminen, sillä samalla kun ripusti tuoksuvanpuhtaita vaatteita narulle lempeän kesätuulen kuivattavaksi, sai kuunnella lintujen liverrystä ja katsella auringonpaisteessa välkehtivää vettä. Paikka oli kuin paratiisi.

PARATIISIPAikka

*Paratiisi on paikka, jossa huolet eivät paina,
kipu on poissa, unelmat ovat totta –
ja olo on taivaallisen ihana!*

Kesä oli lempeä ja täynnä romantiikkaa, mutta paratiisiloma ei jatkunut ikuisesti. Vanhalla koululla alkoi syksyn tullen opetus. Ensimmäinen oppitunti käsitteli inhimillisyyttä päätösten teossa - rahaa ja rakkautta.

PALJASTAVA RAHA

*Inhimillinen päätös on päätös,
jossa raha ei ratkaise,
jossa asetutaan toisen ihmisen asemaan
ja toimitaan sellaisten arvojen mukaan,
missä ihminen punnitaan
rahaa arvokkaammaksi.*

Arki yllätti ja toi eteen tilanteen, jossa tutkittiin sydämet päätöksenteon kautta. Periaatepäätös oli helppo tehdä. Emme tahtoneet rahan ratkaisevan. Eikä se mitään ratkaissutkaan.

Tahdoimme tehdä kaikkemme, että lapsillamme olisi turvallinen koulutie. Nyt täytyi päättää, kummanko auton polttoainekuluja aloimme maksaa, oman vai koulutaksin. Meille muuttoa ennen kouluasioita selvitellessä luvattu ilmainen koulukyyti peruttiin.

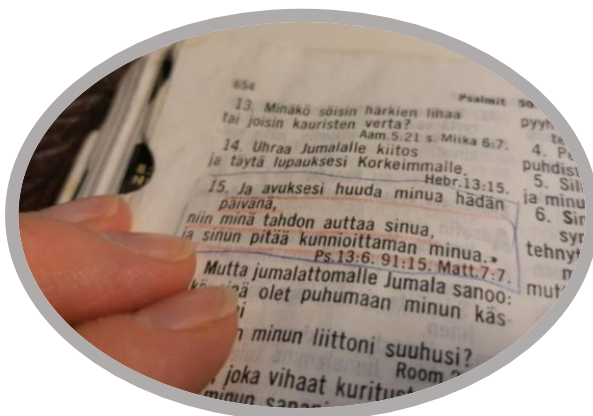
Ilmainen koulukyyti edellytti, että koulutie olisi vaarallinen tai matka vähintään 5 km. Päädyimme maksamaan kirpaisevan kalliit taksimatkat, sillä muuten olisin ajellut monta kertaa päivässä kodin ja koulun välistä 4,9 kilometrin mittaista maisemallisesti kaunista, mutta pimeää ja pientareetonta maaseututaivalta, sillä vaaralliselle koulutielle emme tahtoneet lapsiamme mistään hinnasta laskea. Sellainen koulutiemme oli, vaikka poliisilausunnon ja oikeuden päätöksen vaatimaa yhtä kuolonuhria ei ollutkaan raportoitu kyseisellä matkalla.

SUOJELUSENKELI

*Varjelukseen luottaminen ei tarkoita sitä,
että saisi luvan olla
välinpitämätön tai uhkarohkea.
Se tarkoittaa sitä,
että luottaa Jumalan enkelien
pitävän huolta sellaisista asioista,
joille itse ei voi mitään.*

Lasten koulukuljetus järjestyi ja sitten olikin jo seuraavan oppitunnin aika. Sen oppitunnin aikana vesi lakkasi tulemasta hanasta. Luoja sulki taivaalliset vesilähteet ja salli kaivojen kuivuvan - meidänkin. Elämä sylivauvan ja kolmen muun pienen lapsen kanssa ilman juotavaksi kelpaavaa vettä sai äidin itkemään ja huutamaan tosi hätäessä apua.

TODELLINEN AUTTAJA

*"Herra on lähellä kaikkia,
jotka häntä avuksensa huutavat,
kaikkia,
jotka totuudessa häntä avuksensa huutavat.*

*Hän tekee,
mitä häntä pelkääväiset halajavat,
hän kuulee heidän huutonsa
ja auttaa heitä."*

Ps. 145:18,19

Vedenpuute puhutteli. Se kosketti minua niin paljon, että kerran, kun kannoin vessanpytyn vesisäiliöön pihasaunan kaivosta pumpppaamani juotavaksi kelpaamatonta vettä, lyyhistyin saunapolulle vesisaavin viereen ja annoin Luojalle lupaukseni.

Lupasin Herralle olla käytettävissä, jos hän tarvitsi taivaallisiin vesiprojekteihin joskus uutta työntekijää. Tahdoin saada tehdä jotakin konkreettista jatkuvasta vedenpuutteesta kärsivien kaukaisten lähimmäisteni hyväksi. Tahdoin saada palvella elävää Jumalaa oikeasti. Puhtaasta vedestä tuli omakohtaisen kokemuksen kautta sydämeni asia.

JUMALANPALVELUS

*Jokainen ihminen on syntynyt
jotakin varten.*

*Kukaan ei ole syntynyt
turhaan eikä sattumalta.
Yksikään lapsi ei ole vahinko.*

*Jokaisella ihmisellä on
oma paikkansa
ja oma tehtävänsä
Jumalan suunnitelmassa.*

*Jokaista tarvitaan,
sillä jokaisen lähellä on joku,
joka tarvitsee jotakin.*

*On lapsia, jotka kaipaavat syliä,
nuoria, jotka kaipaavat rajoja,
aikuisia, jotka kaipaavat apua.*

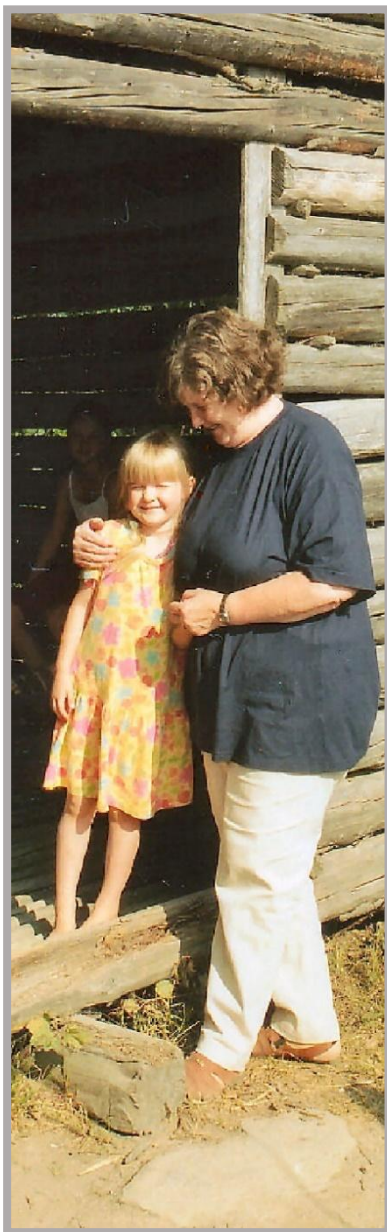
*On eksyneitä, särkyneitä,
yksinäisiä, sairaita, väsyneitä,
hyljättyjä, halveksittuja...*

*On ihmisiä,
jotka kaipaavat
Jumalan rakkautta
ja sen synnyttämiä tekoja.*

*Rakastaminen on palvelemista -
todellista jumalanpalvelusta.*

*"Totisesti minä sanon teille:
kaikki, mitä olette tehneet yhdelle
näistä minun vähimmistä veljistäni,
sen te olette tehneet minulle."*

Matt. 25:40

Taivas ei ottanut lupautani kevyenä huulenheittona, enkä sitä sellaisena antanutkaan. Tahdoin olla sanojeni mittainen nainen ja tehdä sen, mitä olin luvannut. En vain tiennyt, miten olisin parhaiten voinut olla vesihommissa Jumalan käsinä ja jalkoina. Kaivoja minusta ei ollut kaivamaan, sen ymmärsin. Oli keksittävä jotakin muuta. Aloin rukoilla ja kysellä Jumalan tahtoa. Halu palvella Herraa oli palava.

LUPAUS

*Lupa on sana,
joka annetaan myöhemmin lunastettavaksi.*

Pidetty sana on lunastettu lupaus.

*Jumalan lupauksiin voi aina luottaa,
ne pitävät,*

*mutta ihmisten lupaukset –
ne koetellaan arjessa.*

Kutsu jumalanpalvelustyöhön oli niin voimakas, että olin valmis astumaan hintaa kysymättä taivasjoukkoihin. Jos olisin tiennyt, mitä kokosydäminen jumalanpalveleminen ja Jeesuksen seuraaminen maksaa, olisin suurella todennäköisyydellä perääntynyt, mutta kiitos Luojan, en kysynyt hintaa. Tahdoin seurata Jeesusta ja olla hänen opetuslapsenaan enemmän kuin mitään muuta.

OPETUSLAPSEUDEN HINTA

*"Niin ei myös teistä yksikään,
joka ei luovu kaikesta,
mitä hänellä on,
voi olla minun opetuslapseni."*

Luuk.14:33

Kuten jokaiseen työhön, niin myös jumalanpalvelustyöhön vaaditaan koulutus. Yli-innokas, nuori ja kohtalaisen kokematon uskova pääsi oitis taivaalliseen korkeakouluun. Lahjomaton totuudenpeili paljasti minun kaipaavan lisäopintoja - ja rutkasti. Jumalan mielen mukainen palvelija on nöyrä ja tyytyväinen ihminen, mutta minä en ollut kumpakaan. Puoliso, neljä ihanaa lasta, iso punainen tupa ja perunamaa eivät olleet saaneet minua tyytyväiseksi ihmiseksi. Eikä nöyräksi. Kartanonrouva oli melko usein tyytymätön, ja ylpeäkin, vaikka ei ainakaan perunamaa antanut aihetta ylpeilyyn. Siellä rehottivat perunanvarsien sijaan monena kesänä pelkät rikkaruohot.

SYDÄMEN PUUTARHA

*"Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha,
pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys,
uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen."*

Gal. 5:22

Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu."

Luuk.6:45

Olin tahtoihminen. Olen sitä vähän vieläkin! Tahtominen ei sinänsä ole väärin. Kyllä ihminen tahtoa saa, mutta tulisi ymmärtää tahtoa Jumalan tahdon mukaan. Jos olisin tuolloin tahtonut Jumalan tahdon mukaan, toisin sanoen luottanut Jumalan hyvyyteen ja tyytynyt taivaalliseen aikatauluun, olisi moni päässyt paljon helpommalla. Minäkin. Mutta tahdoin mitä tahdoin ja tein sen aivan kuten lapsena. Poljin jalkaa ja tanssin "tinttarallaa".

Komeassa talossa oli usein hirmuisen ahdistava tunnelma. Talon suuren pinta-alan ansiosta saatiin uhkaava myrsky laantumaan useita kertoja, mutta pakenemalla totuutta toiseen huoneeseen ei päästy totuutta karkuun. Se odotti aina omaa aikaansa talon toisessa päässä.

MÄÄRÄAIKA

*"Kaikella on määräaika,
ja aikansa on joka asialla taivaan alla.*

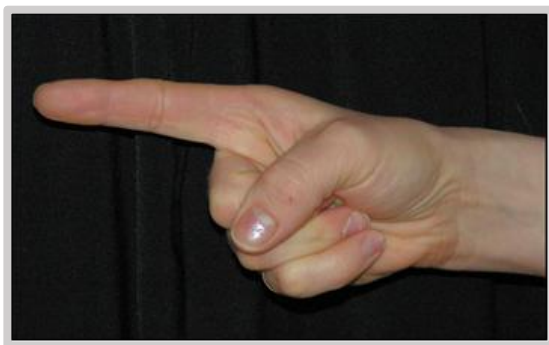
*Aika on syntyä ja aika kuolla.
Aika on istuttaa ja aika repiä istutus.
Aika on surmata ja aika parantaa.
Aika on purkaa ja aika rakentaa.
Aika on itkeä ja aika nauraa.
Aika on valittaa ja aika hypellä.
Aika on heitellä kiviä ja aika kerätä kivet.
Aika on syleillä ja aika olla syleilemättä.
Aika on etsiä ja aika kadottaa.
Aika on säilyttää ja aika viskata pois.
Aika on reväistä rikki ja aika ommella yhteen.
Aika on olla vaiti ja aika puhua.
Aika on rakastaa ja aika vihata.
Aika on sodalla ja aika rauhalla."*

Saarn. 3:1-8

Kello kävi Jumalan aikaa. Asiat kypsyivät. Sitä ei vain omassa oravanpyörässä pyöriessä huomannut.

Arki teetti joka päivä samat työt ja pää jauhoi samoja synkeitä ajatuksia lakkaamatta aamusta iltaan. Omaan mieleen oli kehittynyt täydellinen noidankehä, ahdistava ajatusmalli, joka sai herkästi valittamaan ja vaikeeroimaan koko ajan lisääntyvissä ja kasvavissa vaikeuksissa.

Vaikeuksien sanotaan vahvistavan ja koetusten kestämisen tuovan toivoa, mutta niissä rypiessäni en uskonut niiden sanojen olevan totta. En tahtonut uskoa. En tahtonut millään uskoa sitäkään, että monet vaikeudet olivat yksinkertaisesti seurausta omasta käytöksestäni. Sormi nousi helposti osoittamaan muita. Usein kohti puolisoa. Tarve tulla nähdyksi, kuulluksi ja oikein ymmärretyksi oli suuri.

SYYTÄJÄN SORMI

*On helppo vierittää syy toisen niskaan
ja syyttää vaikeuksistaan muita,
mutta joka osoittaa toista sormellaan,
tulee väistämättä kokemaan,
miten syyttävään sormen myrkyllinen nuoli
sinkoaa takaisin osoittajaan!*

Olin toraisa vaimo, todellinen totuudentorvi - ja totinen sellainen. Olin nainen, joka veisasi päivät pitkät samoja valitusvirsiä.

Valitukseni olisi loppunut, jos tahtoni olisi tapahtunut ja toiveeni olisivat toteutuneet - heti. Niin ei kuitenkaan käynyt. Ei sitten millään. Ei vaikka kuinka huusin Herran puoleen polvillani.

Olin elävä malli siitä, miten ei missään nimessä tule elää, jos tahtoo palvella Jumalaa ja voittaa sieluja taivaan joukkoihin. Olin sokea itseni suhteen, ja ihmeissäni, kun oma puoliso ei enää ollenkaan iloinnut uskostani. Ihmetellä täytyy kuitenkin sitä, kun Jumala ei tuossa vaiheessa kääntänyt minulle selkäänsä ja lakannut rakastamasta minua. Hänellä olisi ollut siihen täysi valta ja kaikki oikeudet, mutta Herra oli, ja on, sanansa mukainen. Pitkämielinen ja suuri armossaan. Hän ei hyljännyt, vaan ojensi kätensä sitä tarvitsevalle. Herra tuntee lapsensa ja rakastaa myös tyttäriään.

OJENTAVA RAKKAUS

*"Älä torju,
poikani,
Herran kuritusta,
älä katkeroidu,
kun hän ojentaa sinua –
jota Herra rakastaa,
sitä hän kurittaa
niin kuin isä
omaa lastaan."
Sananl. 3:11,12*

Minulla oli paha olo. Syytin siitä muita ihmisiä ja talomme puutteita, niitä, jotka huomasin jo ostohetkellä ja muita eteen tulleita. Olisin tahtonut pakata tavarat jälleen kerran banaanilaatikoihin ja paeta kipeää totuutta, mutta en löytänyt mistään perheellemme sopivaa taloa...

Muutto ei kuulunut Jumalan sen hetkisiin suunnitelmiin. Hänen tah-
tonsa oli tehdä syyttelystä loppu. Laskea toista ihmistä kohti osoittava
sormi alas. Jeesuksen opetuslapsella oli itsetutkistelun aika. Aika kat-
soa kuvaansa peilistä ja ymmärtää näkemästään jotakin.

TOTUUDEN PEILI

*Sisäinen kauneus on lämmintä säteilyä,
iloinen mieli pilkettä silmäkulmassa.
Jumalan rakkaus on kutreille asetettu kultainen kruunu!*

Eräänä päivänä havahduin seisovani kotimme eteisessä kokovartalo-
peilin edessä. Kuvastimen heijastus ei ilahduttanut mieltäni lainkaan.
Näin huolittelemattoman ja selkeästi ylipainoisen naisen. Katsottuani
kuvaa vähän tarkemmin, näin uupuneen äidin kasvot.

Olin ollut 24/7 hälytysvalmiudessa jo niin monta vuotta, että aloin olla
kuin loppuun käytetty kone, tai kuiva rusina. Työt, jotka ennen hoidin
käden käänteessä lähes huomaamatta, olivat nyt ylivoimaisia. Pyykki-
kasa oli usein niin korkea, että sen ylitys oli mahdotonta ja suuri ta-
lomme oli usein niin suuri, etten jaksanut kävellä sitä päästä päähän
imurin ja lattiamopin kanssa saman päivän aikana.

Tunsin syyllisyyttä, kun en jaksanut tehdä töitä samassa tahdissa kuin ennen. Lepohetki olisi ollut monta kertaa tarpeen, mutta olin yhä kotiäiti, joka ei kokenut ansaitsevansa lepoa.

TAUON PAIKKA

*Kun ei enää jaksaa juosta,
täytyy hiljentää vauhtia.
Kun ei jaksaa ottaa askeltakaan,
on pakko pysähtyä.*

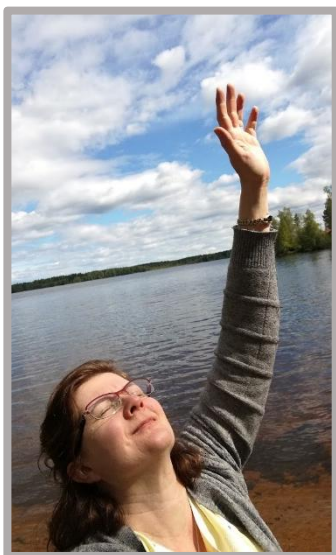
Istuin kuistin puiselle penkille, sellaiselle, joka muuntuu näppärästi vierasvuoteeksi. Ostin penkkisohvan kerran, kun olin itse joutumassa nukkumaan vanhalle epämukavalle vuodesohvallemme. Istuin penkin reunalle. Olin hiljaa, kunnes purskahdin itkuun. Olin loppu. Burn out, kuten asia hienosti ilmaistaan.

Ajatukseni lähtivät kulkemaan kauaksi pyykeistä ja tiskipöydällä lojuvista tiskeistä. Luoja lähti hoitamaan sisintäni ja toimi luonteensa mukaan, suurella rakkaudella. Jumala ei ryhtynyt luettelemaan kaikkia viikojani, kuten armoton ihminen olisi tehnyt. Taivaallisen Isän ääni oli lempeä, kun hän kysyi: ” Marjo, mitä sinulle kuuluu?”

Kysymys yllätti minut täysin. En ollut tottunut sellaiseen, sillä kysymystä ei kysytty pelkän muodon vuoksi.

Tunsin taivaallisen Isän odottavan minulta rehellistä vastausta, vaikka toki hän tiesi kuulumiseni paremmin kuin minä itse. Vastasin Jumalalle ja itselleni rehellisesti: ”Ei kovin hyvää.”

Istuin hiljaa paikallani silmät suljettuina ja yhtäkkiä alkoi oma elämä vilistä silmissä kuin taaksepäin kelautuva elokuva. Ohi vilahti aika uudessa kodissa, edellisen kodin kirjavat vaiheet, Amerikan aika ja monet yhteiset hetket rakkaan perheen kanssa... nuoruus, koulu aika ja lapsuus... Muistot siivittivät minut juurilleni.

TAIVAALLISET JUURET

*Asuinpaikka on paikka,
jossa ihminen asuu.
Kotipaikaksi se muuttuu,
kun tuntee olevansa siellä kuin kotonaan.
Synnyinseutu on alue,
jossa on viettänyt elämänsä
ensimmäiset hetket,
ajan, jolloin luodaan elämälle pohja,
rakennetaan kasvulle perusta.
Juuret ovat ne,
jotka kurottautuvat voiman lähteelle
ja auttavat pysymään pystyssä.*

Istuin penkillä muistojeni ympäröimänä. Kyyneleet sumensivat ikkunoista näkyvän kauniin järvimaiseman. Itkin, sillä kaikki muistot eivät olleet kultaisia.

Olin yrittänyt pyyhkiä kipeitä muistoja pois muistista. Paljon olin ajan myötä jo unohtanutkin, mutta tietyissä tilanteissa satuttaneet sanat ja salassa vuodatetut kyyneleet nousivat sydämen syvyydestä pinnalle.

Karvaat kokemukset ja lukuisat pettymykset olivat tehneet sen mitä ne herkästi ihmiselle tekevät. Olin katkeroitunut lähes huomaamattani, ja kateuskin rehotti pahasti. Kadehdin jopa sellaista, mitä en oikeasti tahtonut.

KATKERA KATEUS

*Kateus lähtee siitä,
kun ei näe mitä hyöää
elämä on suonut itselle,
kun näkee vain sen
mitä muut ovat saaneet.*

*Katkera ihminen näkee
omalle kohdalle osuneet
Jumalan sallimukset,
kaiken mikä sattuu ja kasvattaa,
mutta ei erota niiden kautta
annettuja kalleuksia –
syvyyden siunauksia.*

*Katkeruuden maljassa on
kateutta ja vihaa,
jotka kohdistuvat
toisiin ihmisiin –
ja sitä kautta myös
Jumalaan.*

Jumala tahtoi vapauttaa kaikesta katkeruudesta ja halusi sitoa menneisyyden vuotavat haavat. Pyhä Henki kuohautti sydämen salaisista soppukoista esiin paljon kätettyä kipua ja puhdistettavia haavoja.

Jumalan hoidettavana oli katkera nainen, piikikäs kuin karrankukka ja hengellisesti lähes sokea ihminen. Olin kysellyt kaikkitietävältä Jumalalta eräitä kertoja miksi? Miksi kaikki kärsimys ja tuska oli sallittu - minulle? En nähnyt pienintäkään Jumalan rakkautta omalle kohdalle osuneessa kärsimyksessä. Enkä oikeudenmukaisuutta.

MIKSI?

*Miksi, on hyvä kysymys,
kun kysyy sen oikein.
Ei syytellen eikä sormellaan osoittaen,
vaan samalla tavalla kuin lapsi,
haluten saada tietää,
että voisi ymmärtää – miksi?*

Olin kysellyt Jumalalta, miksi miksi, ja nyt oli vastausten aika. Pyhä Henki alkoi puhua minulle selkeällä suomen kielellä ja korvin kuultavasti, mutta ei kuitenkaan sillä tavalla korvin kuultavasti, että Herran äänelle kuuro olisi voinut puheen kuulla. Pikalähetie tietyn tyyppiseen terveydentilatutkimukseen olisi ollut takuuvarma, jos olisin kertonut näkymättömän maailman asioita ymmärtämättömälle tohtorille kuulevani Pyhän Hengen puhuvan. Mutta Hän puhui ja puhuu, sekä korvin kuultavasti että ääneti. Nyt selkeästi ääneti.

KUULEVA KORVA

"Jos jollakulla on korvat kuulla, se kuulkoon."

Vielä hän sanoi heille:

"Tarkatkaa sitä, mitä kuulette."

Mark. 4:23,24

Jumalan puhe oli parantavaa. Se oli tervettä ja hoitavaa sanaa, puhdistavaa balsamia haavoihin. Ymmärsin useimpien kipujeni takana olevan huonon itsetunnon. En tuntenut itseäni kunnolla, vaikka olin jo aikuinen ja neljän lapsen äiti. Itsetuntoni oli murskattu lapsena.

Olin koulukiusattu. Ja luokan nuorin. Kiusaaminen oli sellaista, jota taitavakaan opettaja ei helpolla huomaa. Iskut iskettiin näkymättömissä ja pintaa syvemmälle, suoraan pienen lapsen herkkään sydämeen. Jäin usein leikkien ulkopuolelle ja joukkuevalintatilanteissa olin se, joka jäi viimeiseksi jäljelle. Varhaisimman ja läheisimmän lapsuudenystäväni perhe oli muuttanut kauemmaksi ja näimme sen vuoksi melko harvoin.

Aina kun minulla oli koulun jälkeen paha olla, hain olohuoneen kirjahyllystä vanhempieni vihkiraamatun ja hiivin sen kanssa salaa huoneeseeni. Etsin lukitun oven takana turvallisen tuntuaisessa kolossa koulupöytäni alla aina samat kaksi kohtaa. Olin löytänyt ne Raamattua selatessani. Luin niitä, ja itkin. Sain sanoista lohduttavaa voimaa. Ne nostivat surullisen ja yksinäisen lapsen taivaalliseen sylihoitoon.

SIUNAAVA SYLI

*"Sallikaa lasten tulla minun luokseni älkääkä estäkö heitä,
sillä heidän kaltaistensa on Jumalan valtakunta."*

*"Hän otti lapset syliinsä,
pani kätensä heidän päälleen ja siunasi heitä."*

Mark. 10:14,16

Havahduin muistojen keskeltä nyt-hetkeen. Huomasin olevani yhä se sama sylihoitoa kaipaava lapsi. Vuotavat haavat ja murskattu itsetunto nousi esille, kun asetin elämäni asioita arvojärjestykseen. Pitkän luette-
lon lopussa oli pienellä kirjoitettu marjo.

En antanut itselleni juuri mitään arvoa. Inhosin itseäni. Itseinhoa vah-
vistivat vyötärölle jämähtäneet raskaudenjälkeiset liikakilot. Ulkoinen
olemukseni oli mielestäni luotaantyöntävä. Tahdoin tietää mitä olen Ju-
malan silmissä. Olenko Isälle rakas lapsi, Jumalan silmäterä?

JUMALAN KUVA

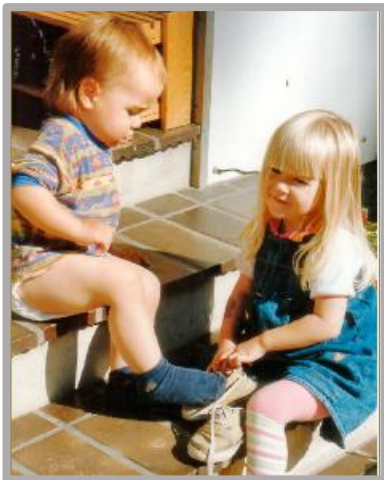
*"Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa,
Jumalan kuvaksi hän hänet loi;
mieheksi ja naiseksi hän loi heidät."
1 Moos.1:27*

*Jokainen kuva,
jokainen ihminen
on Jumalalle arvokas,
oli mies tai nainen,
nuori tai vanha,
kotiäiti tai kirkkoherra.
Samalla viivalla ovat
suomalaiset, ruotsalaiset, norjalaiset...
eurooppalaiset, afrikkalaiset, amerikkalaiset,
aasialaiset, australialaiset,
mustaihoiset, valkoihoiset
ja kaikki niiden väliltä.*

*Jumala ei luokittele ihmisiä
sukupuolen, ulkonäön, ammatin, iän,
asuinpaikan, varallisuuden...
eikä minkään muunkaan mukaan,
niin kuin tekee ihminen.*

*Jumala ei katso ihmiseen, vaan sydämeen,
sillä jokainen ihminen
on saanut alkunsa samasta maasta,
samasta Jumalan luomasta Aadamista,
Aadamista ja Eevasta
ja jokainen tänä päivänä elävä ihminen
on Nooan arkissa veden kautta
pelastuneitten jälkeläinen - ihminen,
jonka iankaikkisen sielun
vain Jeesus voi pelastaa.*

Sain ymmärtää olevani Jumalalle rakas, yhtä arvokas kuin kaikki muutkin, vaikka olin nainen ja päässyt lihomaan reippaasti yli missinmittojen. Ymmärsin, että vaikka Luoja loi miehen ensin, ei hänelle avuksi luotu nainen ollut arvottomampi. Pyhä Henki muistutti tuolloin myös siitä, ettei nainen ole myöskään arvokkaampi.

TAIVAALLINEN TASA-ARVOASETELMA

*Jokainen ihminen on samanarvoinen, siis tasa-arvoinen!
Jokaisella ihmisellä on Jumalan edessä
samat oikeudet ja velvollisuudet,
vaikka vastuu ja tehtävät vaihtelevatkin
tiedon, taidon, voiman, iän... ja sukupuolenkin mukaan,
aina sen mukaan miten on tarkoitettu.
Miehelle on miehen tehtävät, naiselle naisen.
Miehen tulee rakastaa vaimoaan niin kuin omaa ruumistaan.
Naisen kuuluu kunnioittaa miestänsä,
olla hänelle alainen niin kuin Herralle.
Mies on vaimon pää,
ja kelpo vaimo on puolisonsa kruunu!*

Taivaallinen hoitoterapia jatkui penkillä istuen. Seuraavaksi ajatukseni siirtyivät tulevaan. Hiljennyin miettimään, mitä odotin elämältä. Yritin kuulostella myös, mitä Jumala odotti minulta.

Tahdoin elämältä paljon. En kultaa ja kunniaa tai mainetta ja mammonaa. Tahdoin paljon arvokkaampaa. Tahdoin saada elää onnellista elämää, rakkaudentäyteistä, mutta sellainen elämä edellytti monen asian muuttumista. Muutostarpeiden lista oli pitkä. Kolme suurinta toivetta erottui joukosta selkeästi.

TARPEELLINEN TAHTO

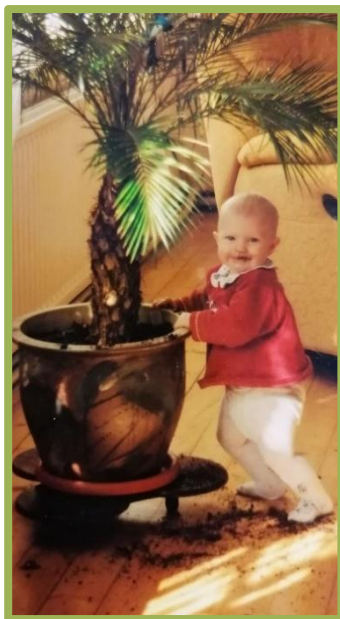
*Sitä saa mitä pyytää – yleensä,
ja yleensä ihminen pyytää sitä mitä tahtoo.*

*Että osaa tahtoa jotakin tiettyä,
täytyy tietää sellaista olevan tarjolla.*

*Kaikkea mitä on tarjolla
ei suinkaan kannata tahtoa,
sillä tarjolla on paljon sellaistaakin,
mitä ei missään nimessä kannata tahtoa.*

*Tahtoa kannattaa sellaista
mikä on oikein ja hyvää.*

*Parasta saa,
kun pyytää sitä mitä
Taivaallinen Isä tahtoo antaa!*

Ensimmäiseksi tahdoin saada nukkua kaikki vuosien varrella kertyneet unirästit pois. Seuraavaksi kaipasín omaa aikaa - lepoa hetkiä. Tahdoin saada olla hetken rauhassa niin, ettei korviini voisi kantautua kutsuhuuto: äi-tiiiii! Kolmas toiveeni oli erikoisin. Toivoin työtä, vaikka olin työn uuvuttama. Kotiäidin työstä saadulla palkalla ei lyhennelty pankkilainaa. Ei vaikka rehki tauotta yötä päivää.

PARAS PALKKA

Työ, on jokin tehtävä, joka on tehtävä.

*Työn vastaanottaminen
on sitoutumista tehtävän tekemiseen.*

*Työtehtävän tekeminen
on vastuun kantamista.*

*Kuinka on työnsä tehnyt,
kuinka vastuunsa kantanut,
näkyvät työn tuloksessa.*

*Iloiset silmät ja aito hymy lapsen kasvoilla
on loistava tulos ja paras palkka,
minkä voi ansaita vanhempana
ja lapsen kasvattajana!*

Toiveeni eivät olleet pieniä, mutta eivät kohtuuttomiakaan, vaikka ne vähän ristiriitaa ja tunnekuohuja aiheuttivatkin. Etenkin työtoiveeni.

Ammattikasvattajana ymmärsin varsin hyvin, että parasta ja suurinta, mitä saatoin tässä vaiheessa elämääni lapsilleni antaa, oli antaa aikani, olla kotona heidän kanssaan, mutta raha synnytti ristiriitaisia ajatuksia. Jos olisin lähtenyt koulutustani vastaavaan työhön, olisin saanut työstäni myös rahapalkkaa. Ainakin periaatteessa. En vain nähnyt mitään järkeä siinä, että olisin maksanut toisten lasten hoitamisesta ja kasvatamisesta saadulla palkalla omien lasten hoito- ja muut työssäkäyntini synnyttämät kulut. Lyhyellä matematiikalla tehty yksinkertainen las- kutoimitus paljasti, että palkastani olisi jäänyt käteen käytännössä vain pelkkä vaiva. Vaiva olisi kyllä ollut huomattavan suuri! Neljän lapsen keskeltä ei lähdetä töihin huolettomasti kahta kättä heittäen. Tämän ar- kisen realiteetin ymmärtämisen kautta sydämeni vapautui täysin koti- äidin työhön. Päätin rahapalkka-aikoja odotellessani ottaa ilon irti kai- kista kotityön eduista, kuten esimerkiksi pitkistä kahvitauoista!

Kerran, kun kesken arkisten askareitteni kaipasin kahvitaukoa, latasin kahvinkeitTIMEN ja napsautin pannun päälle. Kun kahvi oli valmista, paljastui pieni, mutta merkittävä yllätys.

Rakas pikku tytteliini, ahkera ja omatoiminen kuopus 2v, oli napannut porrasjakkaran ja kiivennyt sen ylimmälle askelmalle. Sen jälkeen hän oli näppärillä pikku sormillaan ratkonut esteet päämääränsä tieltä. Sitkeän työn tuloksena tyttö oli saavuttanut haluamansa - maitopurkin. Ainoan jäljellä olevan ja luonnollisesti avonaisen... Sillä kahvitauolla pesin olohuoneen plyysimattoa kahvinjuonnin sijaan. En millään pysty juomaan mustaa kahvia. Onneksi keittiössä leijui ylenpalttinen kahvin tuoksu! Sen voimalla kiinnitin jääkaapinoveen lapsilukoksi uuden ilmastointiteipinpalan, etteivät seuraavaksi nakit ja kinkut päätyneet kissan suuhun. Kuten kerran...

YLENPALTTISTA ELÄMÄÄ

*"Sillä me emme ole
maailmaan mitään tuoneet,
emme myös voi täältä
mitään viedä;
mutta kun meillä on
elatus ja vaatteet,
niin tyytykäämme niihin."*

1 Tim. 6:7,8

*Kun tyytyy siihen mitä annetaan,
niin kaikki mitä saa sen päälle,
on ylenpalttista!*

Olin saanut penkillä istuessani ja peiliin katsoessani oivaltaa elämäni kannalta monia merkittäviä asioita ja iloitsin niistä aidosti. Eniten iloitsin siitä, kun vihdoinkin ymmärsin, ettei omista tarpeistaan huolehtiminen ole itserakkautta vaan rakkautta itseään kohtaan.

LÄHIMMÄISENRAKKAUS

”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.”

Matt. 22:39

Mitä on rakkaus?

Kuka on lähimmäinen?

*Eikö itsensä rakastaminen ole itserakkautta,
sairasta narsismia?*

*Ei. Itserakkaus on sitä,
että rakastaa itseään enemmän kuin lähimmäistään,
vaikka Jumalan rakkaus käskee rakastamaan
lähimmäistä niin kuin itseä.*

Halusin kertoa suuren oivalluksen puolisololleni. Tiesin, että asioista täytyi kertoa oikealla tavalla ja oikeaan aikaan ja niinpä tarkkasin sisäisen kelloni tikitystä.

Koin täydellisen ja oikean hetken olevan heti, kun mieheni saapui töistä kotiin, ennen kuin hän ehti istua nojatuoliin sanomalehteään lukemaan. Ymmärsin hedelmälliseen keskusteluun tähtäävän puheen aloituksen olevan ainakin yhtä tärkeän kuin oikea ajoitus. Niinpä poistin puheestani kaikki lepertelevät alkumuodollisuudet ja menin pohjalaiseen tyyliin suoraan asiaan. Tuli täysosuma. BINGO!

VIISAUDEN SANAT

*"Viisaan sydän tekee taitavaksi hänen suunsa
ja antaa tehoa hänen huultensa opetukselle.*

*Lempeät sanat ovat mesileipää,
ne ovat makeat sielulle ja lääkitys luille."*

Sananl. 16:23, 24

Ilmeisesti epäonnistuin jossakin kohdassa jonkin verran, sillä olimme pitämäni keskustelunavauspuheen jälkeen ilmiriidassa. Kaikki mikä ei ollut oleellista, kaikui korvissa ja kaikki mikä olisi ollut oleellista, hautautui tunnepitoisen sanavyöryn alle.

Yhteinen tulevaisuus tuntui pidettyjen puheiden jälkeen lähes mahdottomalta, mutta päätimme kipeistä ja sattuneista sanoista huolimatta jatkaa elämää saman katon alla, yrittää yhdessä neljän rakkaan lapsemme takia.

Yritystä yhteinen elämä todella vaatikin, sillä maton alle lakaistut ja käsittelemättömät asiat saivat jokaisen perheenjäsenen kävelemään varpaillaan. Varuillaan eläminen oli raskasta. Oli tarve polvistua usein armon ja voimaa anomaan.

Jälleen kerran oli hetki, jolloin kaipasin lisävoimaa. Tarvitsin myös viisaita neuvoja. Lähdin rukousiltaan.

Rukousmatka kannatti, niin kuin oli kannattanut aina ennenkin, mutta tämä matka kannatti aivan erityisesti.

Sain kuulemastani sanasta voimaa ja rohkaisua, mutta sain vielä jotakin muutakin. Sain rakkaan ystäväni puhumasta sanasta käytännöllisen lahjan. Uuden murtavan rukousmallin. Vanha rukousmallini olikin jo loppuun kulunut. Siinä hoettiin aina yhtä ja samaa: "Näethän Jumala sinä tuon mieheni..." Uudessa rukousmallissa kaikki oli toisin.

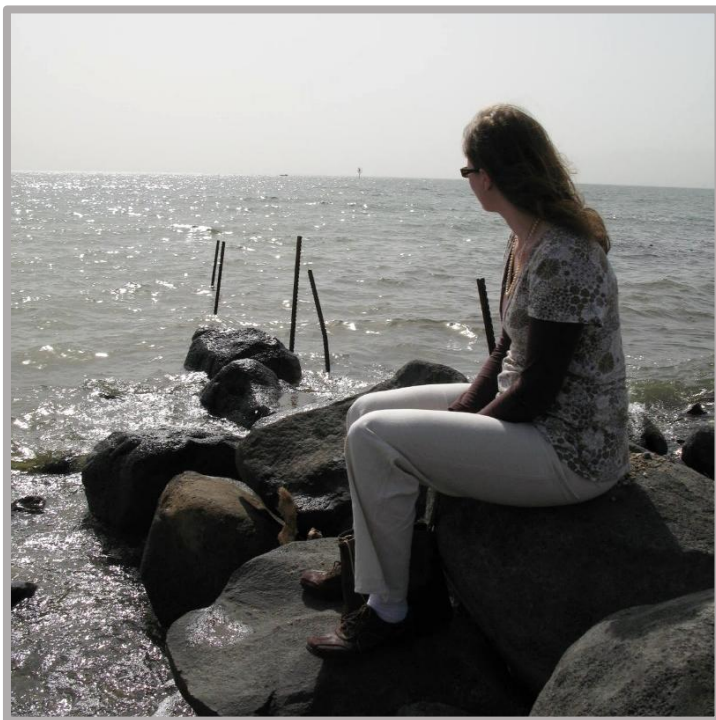
MURTAVA RUKOUS

Herra, sinä näet minut tässä ja nyt.

Sinä tiedät minun elämäni.

*Herra, murra **minut** niin,
että minua olisi helpompi rakastaa.*

Jumalan mielenmukainen rukous oli lausuttu ja kuultu, ja työtä pyydettyä alettiin tehdä välittömästi. Mestari johdatti kaidantien kulkijan pienelle paikalle. Parannuksen paikalle.

PARANNUKSEN PAIKKA

*Parannus alkaa siitä,
kun Jumala osoittaa tavalla tai toisella asiat,
jotka vaativat muutosta - parannuksen tekemistä.*

*Parannuksen tekeminen
on kääntymistä pois pahoilta teiltä,
luopumista Jumalan tahdon vastaisista asioista -
synnin tunnustamista ja sen hylkäämistä.*

*Kun Pyhä Henki osoittaa parannuksen paikan,
hän vaikuttaa myös parannuksen tekemisen.*

Ihmisen osa on antautua.

Olin Herrani edessä, sydän Pyhän Hengen valaisussa. Istuin sammaleisella kivellä kotipihassa ja itkin. Näin monta pahaa tapaani, joista yksi oli yli muiden. Tunnustin Jumalalle syntini.

Olin käyttänyt Raamatun sanaa taisteluaseena niin kuin uskovan kuuluukin, mutta olin käyttänyt sananasetta myös väärin. Samalla tavalla kuin perkele. Olin nyppinyt sanoja kokonaisuudesta irti – lyömäaseiksi ja piikeiksi. Silloin, kun en löytänyt sopivaa sananpaikkaa Raamatusta, kaivoin sanoja omista kätköistäni. Jos oli minua aikanaan lyöty ja sivallettu sanoilla, niin en välttynyt itsekkään siltä synniltä. Olin tehnyt paljon pahaa Jumalan sanalla ja terävällä kielelläni. Uskostani huolimatta.

SATTUVAT SANAT

*Sanassa on voima,
voima, joka koskettaa -
parantaa tai haavoittaa.*

*Jumalan Sana paljastaa totuuden,
ja totuus tuntuu aina lihassa,
mutta sana,
joka sanotaan piikiksi lihaan
on lähtöisin Perkeleestä.*

*Jokainen ihminen
valitsee sanansa itse,
ja myös vastaa niistä itse.*

*Yksikään sana ei mene ohi Jumalan.
Kaikesta on kerran tehtävä hänelle tili.*

Tahdoin tehdä parannuksen ja päästä pahasta tavastani eroon. Tahdoin sitä sydämeni pohjasta asti. Halusin oppia käyttämään Jumalan sanaa oikein. Rukoilin ja anoin apua.

Sain pidettyä pienen mutta kovaäänisen suuni kiinni - joskus. Muutos parempaan oli alkanut, mutta paha tapa oli lujassa. Olin tiukasti kiinni vanhoissa kaavoissa. Lankesin lukuisia kertoja lausumaan valittuja sanoja ja ne ajatukset, joita en pukenut sanoiksi, tulivat esiin sanoitta. Totuutta ei pystynyt peittämään millään. Katkera ja kova sydän paljastui sanattomissa teoissa.

SANALASKUJEN AARRE

*"Joka hillitsee sanansa, on taitava,
ja mielensä malttava on ymmärtäväinen mies."*

Sananl. 17:27

Monta turhaa ja tuskaista riitaa olisi jäänyt syntymättä, jos ajatukseni olisivat täyttyneet Jumalan pyhistä ajatuksista, mutta pääni täytti enimmäkseen yksi asia. Maallinen pikku juttu, ei välttämätön, mutta sellainen, joka olisi tuonut helpotusta arkeeni tai ainakin tehnyt siitä miellyttävämmän. Arkisen asian tiimoilla kohtasivat kahden ihmisen vahvat tahdot useita kertoja. Näkökulmat eivät millään kohdanneet.

Rauta hioi rautaa ja kipinää sinkoili. Uusia riitoja syttyi tasaiseen tahtiin joka armas päivä, vaikka vanhoissakin riidoissa olisi ollut aivan riittävästi sopimista. Olo alkoi käydä tukalaksi. Henki ei päässyt kulkemaan vapaasti. Ei ainakaan Pyhä Henki.

VAPAUDEN HENKI

*"Sillä Herra on Henki,
ja missä Herran Henki on,
siinä on vapaus."*

2 Kor. 3:17

Tutkin paljon Raamattua. Etsin sen sivuilta käänteentekeviä sananpaikkoja, sellaisia, jotka olisivat muuttaneet kaiken hetkessä ihanaksi sopu-soinnuksi, mutta eteeni tuli vain sanoja, jotka osoittivat minun olevan taivaskelvoton. Syntinen.

Jumalan sana tuntui kovalta ja armottomalta. Koin, etten ollut elämäni aikana tehnyt mitään muuta kuin syntiä ja virheitä. Koin epäonnistuneeni vaimona, äitinä, kasvattajana... sekä uskovaisena. Tunsin epäonnistuneeni kaikessa, olevani kurjista kurjin. Pelkäsin Herran laskeneen vihansa elämäni ylle, Isän hyljänneen huonon tyttärensä. Ja uskoinkin niin, koska rukouksiin ei kuulunut odottamaani vastausta. En tuntenut kaikkivaltiaasta Jumalaa tarpeeksi hyvin. En tuntenut Isää.

RAKASTAVA ISÄ

*"Niin kaukana kuin itä on lännestä,
niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme.*

*Niin kuin isä armahtaa lapsiansa,
niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä."*

Ps. 103:12,13

Aloin saada hirvittäviä paniikkikohtauksia. Pahempia kuin aiemmin. Erään puhelun jälkeen pelkäsin Jumalan antaneen Saatanalle luvan riistää henkeni, Jumalan enkelien lopettaneen varjelemiseni.

Koin kuoleman lähestyvän minua jokaisen kulman takaa. Pelkäsin joutuvani helvettiin, sammumattomaan tuleen, ikiajoiksi eroon Jumalasta. Olin kirottu minulle paljastuneen totuuden tähden, syyttömästi syytetty, koska en suostunut siunaamaan sellaista, minkä ymmärsin olevan Jumalan edessä väärin. Pelkäsin henkeni edestä. Huusin sydämeni syvyydestä avuksi elävää Jumalaa.

ELÄVÄ JUMALA

*"Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa,
ja Herra, Herra,
joka kuolemasta vapahtaa."*

Ps. 68:21

Pelkäsin kuolemaa, mutta pelkäsin paljon muutakin. Kerran aloin kirjoittaa paperille pelkojani. Karmaiseva kokemus, sillä luettelon lopusta ei näkynyt alkuakaan. Tajusin, miten paljon oikeasti pelkäsin. Olin pelon vanki.

Tiesin Raamattuun kirjoitetun vuoden jokaiselle päivälle "älä pelkää", mutta silti pelkäsin. Joka ainut päivä. Ymmärsin, ettei pelkkiin pelkoihin voi kuolla, mutta paniikin iskiessä pelkäsin kuitenkin aina kuolevani. Pelkäsin kuolemaa niin paljon, että halusin elää ikuisesti. Pääni oli aivan sekaisin tai ainakin kaikki ajatukset. Tarvitsin kipeästi apua. Sen ymmärsin.

En odottanut apua ihmisiltä muuta kuin esirukouksen muodossa, sillä ymmärsin, ettei ihminen voisi poistaa pelkojani. En turvautunut lääkäreihinkään, sillä tällä kerralla en kaivannut tavallista lääkäriä vaan taivaallista. Tahdoin vapautua turhista peloista kokonaan ja ymmärsin sen olevan mahdollista vain Jumalan avulla. Lääkkeillä olisi saatu kovat paniikkikohtaukset kuriin, kuten aiemminkin, mutta kuolemanpelosta en olisi lääkkeillä vapautunut. Turvauduin Jumalan lupauksiin. Vetosin niihin ja sanoin aamen.

NÄIN JA AAMEN

*Se mikä on ihmiselle mahdotonta,
on Jumalalle mahdollista,
"sillä Jumalalle ei mikään ole mahdotonta."*

Luuk.1:37

Jatkoin rukoilemista, vaikka sainkin paniikkia helpottavien rukousvas-
tausten kylkiäisenä usein lisää vaikeuksia, uusia riidanaiheita. Saman
katon alla näkyi selkeästi kaksi eri leiriä. Rukoilin yhä enemmän.

Olisi pitänyt rukoilla unohtamisen lahjaa, mutta ajattelun paljoudesta
uupunut ja unohtelemaan alkanut mieli anoi parempaa muistia.

Onneksi rukoukseeni ei vastattu oman tahtoni mukaan, sillä oletetta-
vasti olisin sen jälkeen muistanut myös kaikki vanhat asiat paremmin,
ja se ei todellakaan ollut tarpeen. Muistini riitti niihin riittävän hyvin.
Kaivelin menneitä tiukan paikan tullen ja satuttaneiden sanojen jälkeen
helistelin ilmoille aina kauniit anteeksipyynnöt.

ANTEEKSIANTO

*Kun pyytää koko sydäimestään anteeksi,
tekee sen mitä täytyy tehdä
saadakseen itse anteeksi.*

*Sydän tuntee,
kun tapahtuu todellinen anteeksianto.*

*Joka sydämessään anteeksi antaa,
se synnin hautaan kantaa.*

*Joka haudasta ylös synnin nostaa,
ei ole sydäimestään saanut anteeksi antaa.*

*"Antakaa anteeksi,
niin teillekin anteeksi annetaan."*

Luuk. 6:37

Pelkiltä huulilta lausutut kauniit lauseet eivät arkea juuri muuttaneet.
Oli vaikea elää sulassa sovussa. Terävältä sanailulta ei välttytty. Kaksi
erilaista ajatusmaailmaa ja katsantokantaa kohtasi toisensa usein niin
tiukasti, että oli ylitsepääsemättömän hankalaa pitää erillään eripuraa
aiheuttava asia ja toinen ihminen. Siinä oli selkeä ongelma.

ONGELMALLINEN ONGELMA

*Ongelma on siinä,
miten päästä eroon ongelmasta.*

*Ihminen ei ole ongelma,
sillä ongelma ei katoa sillä,
että ihminen, jonka kanssa on ongelma, katoaa.
Sama ongelma tulee esiin niin kauan,
kunnes ymmärtää,
mikä oikeasti on oma ongelma!*

Päivät kuluivat vaihtelevasti. Toisinaan jaksoin luottaa Jumalan kääntävän kaiken kerran parhain päin, mutta useimmiten en. Näin pilvien peittämän taivaan enkä uskonut auringon olevan piilossa paksun pilviverhon takana. Uskoin Jumalan kadonneen auringon tavoin.

Jumala salli pimeyden valtaavan ajatukset, mutta vain asettamaansa rajaan asti. Kun tuo aikaraja tuli vastaan, soitti rakas ystävä ja luki Raamatusta yhden jakeen. Puhelun aikana ei juuri muuta puheltu.

JABESIN RUKOUS

*Ja Jabes huusi Israelin Jumalaa, sanoen:
"Jospa sinä siunaisit minua ja laajentaisit minun alueeni;
jospa sinun kätesi olisi minun kanssani
ja sinä varjelisit pahasta,
niin että minä pääsisin kipuja kärsimästä!"
Ja Jumala antoi hänen pyyntönsä toteutua.
1 Aikak. 4:10*

Puhelun jälkeen etsin saman kohdan omasta rakkaasta Raamatustani. Luin rukouksen läpi monta kertaa, ja itkin. Ymmärsin minullakin olevan oikeuden rukoilla Jabesin sanoin. Ja minä rukoilin.

*"Jospa sinä siunaisit minua ja laajentaisit minun alueeni;
jospa sinun kätesi olisi minun kanssani
ja sinä varjelisit pahasta,
niin että minä pääsisin kipuja kärsimästä!"*

Aloin odottaa ihmeellistä rukousvastausta. Sain sellaisen salamavauhdilla. Selkääni iski noidannuoli.

Oli vaikea kiittää Jumalaa kivusta. Olinhan juuri pyytänyt pääseväni kipuja kärsimästä. Noidannuoli ei ollut Jumalan ilkeyttä, sillä Jumala ei ole ilkeä. Jumala on hyvä. Kipu johtui yksinkertaisesti väärästä nostotekniikasta, joka oli rasittanut kauan ruumiini heikkoa kohtaa, selkää. Mutta mitäs teit, kun oli yöllä itkevä lapsi ja pinnasänky!

Kova ja hellittämätön kipu sumensi ajatukseni. Jumala alkoi tuntua kailkelta muulta kuin hyvältä ja rakastavalta Isältä. En uskaltanut kuitenkaan kääntää hänelle selkääni ja lopettaa rukoilemista. Sydämeen laskettu pyhä Jumalan pelko piti kiinni ja sai hakeutumaan lähemmäksi Jeesusta kaikesta kivusta ja ihmetyksestä huolimatta.

Itkin ja rukoilin, huusin apua jatkuvana nauhana. Siinä kai vika juuri olikin. En pystynyt vuodatukseltani kuulemaan ja kuuntelemaan Jumala puhetta - lohdutusta, ojennusta ja viisaita neuvoja. Ajatukseni olivat kiinni vaikeuksissa. Paremmasta ei ollut toivoa.

TOIVON PISARA

*"Sillä me tiedämme,
että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä,
mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä,
ja koettelemuksen kestäminen toivoa."*

Room. 5:3,4

Sinnittelin päivästä toiseen. Hermoilin sotkujen kanssa ja näin toivon sijaan punaista, kun olohuoneen lattialla, nojatuolin vieressä, lojui tyhjä maitolasi. Omat, puolillaan kylmää kahvia olevat mukit ympäri taloa rasittivat vähemmän, mutta pyykki- ja tiskivuoret rasittivat niidenkin edestä. Pyykit ja tiskit olivat päivittäisiä vihollisia. Ne hyökkäsivät aina jostakin päin taloa silmille. Tekemättömät kotityöt saivat voimaan huonosti ja tapasin ilmoittaa huonosta voinnista myös muille. Herran koulussa alkoi tapakasvatuksen syventävät opintoviikot.

TAVATON TAPA

*Tapa on tottumus,
asia, jonka tekee ajattelematta sitä sen enempiä.
Sen vain tekee, koska on tullut tavaksi tehdä niin.*

*Tavat opitaan.
Huonot tavat opitaan helposti
ja kaavoihin kangistutaan sukkelasti.*

*Onko tapa hyvä vai huono, tarpeellinen vai turha,
selviää miettimällä mitä se saa aikaan ja miksi niin tekee...*

*Jos ei tiedä vastausta tai alkaa tavaton selitys,
saattaa olla paikallaan tapojen päivitys!*

Pahasta olostä toisille kertominen ei itssessään ole paha asia, mutta se muuttui pahaksi pahan tapani takia. Puhuin huutamalla ja jos pystyin välittämään asiani normaalilla äänenvoimakkuudella, tein sen helposti vihan hengessä.

Olin uupunut ja tarvitsin lepoa, mutta väsymys ei antanut minulle oikeutta huonoihin käytöstapoihin. Rakkauden kaksoiskäsäy on tauotta voimassa.

Hartaasti toivomani lepo hetäi tuli. Se oli kipeästi kaivattu hetäi, mutta aivan erilainen kuin olin odottanut. En hyppinytkään riemusta, kun isi lähti lasten kanssa viikonloppumatkalle mummulaan. Ratkesin itkuun nähdessäni kotipihasta loittonevan auton takalasista haikeasti vilkuttavat lasten kädet. He aavistivat jotakin. Näkivät ainakin kyyneleeni.

Hiljaiseen kotiin yksin jääminen tuntui pahalta, mutta teäi silti hyvää. Se ravisteli minut hereille ja korjasi näkövikani. Näkökyvyssäni ei sinänsä ollut mitään vikaa. Silmäni oli tutkittu kuivasilmäisyyden vuoksi monta kertaa, mutta tavassani katsoa oli selkeästi korjattavaa.

Olin tottunut katsomaan kaikkea mitä minulla oli ja näkemään kaiken mitä puuttui. Tein nyt samoin. Katsoin kaikkea mitä minulla juuri sillä hetkellä oli ja näin kaiken mitä puuttui. Minulla oli puhdas ja hiljainen koti. Aivan liian hiljainen.

HILJAINEN HÄTÄHUUTO

*Käänny minun puoleeni,
armahda minua,
sillä minä olen yksinäinen ja kurja.
Sananl. 25:16*

Ajatukseni lensivät matkamuistoihin. Muistin, miten Jumala oli pysäyttänyt minut kerran Amerikassa. Ja puhunut.

Olin kotona yksin lasten kanssa. Kirjoittelin työhuoneessa, kun seitsemänvuotias tytär pyysi minua olohuoneeseen. Hän oli huolissaan sohvalla lievässä kuumeessa lepäävästä pikkuveljestään. En olisi millään malttanut keskeyttää kirjoittamista, mutta en pystynyt olemaan menemättä lasteni luokse. Sohvilla makasi kalpeakasvoinen ja sinihuulinen lapsi – oma rakas poikani, joka ei enää hengittänyt. Hän oli täysin eloton. Kuin kuollut. Kaikki hänen elintoimintonsa olivat lamaantuneet.

Olin neuvoton. En osannut elvyttää enkä siinä mielentilassa pystynyt tekemään mitään muutakaan ihmeellistä. En voinut turvautua lääkäripuolisooniin, sillä hän ei ollut kotona. Ja kännyköitä ei ollut.

Olin yksin suuren hätäni kanssa ja vielä vieraassa maassa. Tärisin pyhästä pelosta, sillä kaikkivaltias Jumala puhui nyt tavalla, jota ei voinut olla huomaamatta.

NÄKYVÄ PUHE

*"Sillä Jumala puhuu tavalla ja puhuu toisella,
sitä vain ei huomata."*

Job 33:14

Olin saanut terveen lapsen, montakin, ja jokainen lapsi oli rakas. Olin tiennyt lasten olevan Herran lahjoja, mutta en ollut ymmärtänyt, miten suuria. Jumala tahtoi kirkastaa antamiensa lahjojen arvon.

RAKKAUDEN HEDELMÄ

*"Katso,
lapset ovat Herran lahja,
ja kohdun hedelmä on anti."
Ps. 127:3*

Nostin täysin velton lapsen käsivarrelleni roikkumaan ja aloin vaistomaisesti lyödä häntä kädelläni selkään - samalla, kun rukoilin. Itkin äänetöntä itkua. Huusin hätähuutoa.

SOS

*"Ja avuksesi huuda minua hädän päivänä,
niin minä tahdon auttaa sinua,
ja sinun pitää kunnioittaman minua."*

Ps. 50:15

Kävin pienessä hetkessä läpi koko lapsen elämän, ja sen, mitä olin hänelle antanut. Olin antanut aivan liian vähän - jokaiselle.

Pelon ja kauhun sekaiset tunteet kuohuivat sisälläni. Pojassa ei näkynyt pienintäkään elonmerkkiä. Hän vain roikkui kaksin kerroin käsivarrellani. Odotin Jumalan ihmettä. Jokainen sekunti oli ikuisuus.

Rukoilin ääneen ja ääneti. Suomeksi ja kielillä. Pyysin Jumalalta kaikkia laiminlyöntejäni lasten suhteen epätoivoisesti anteeksi, ja paljoa muutaakin. Pyysin sydän sirpaleina, ettemme menettäisi rakasta poikaa. Ymmärsin hänen elämänsä olevan Pyhän Kaikkivaltiaan Jumalan käsissä.

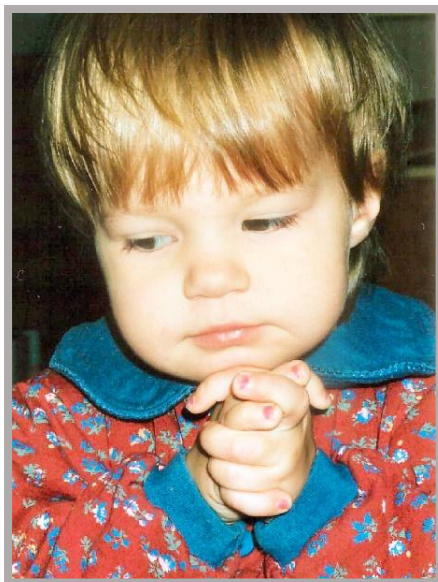
PYHÄ UHRIKARITSA

*"Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki;
särjettyä ja murtunutta sydäntä
et sinä, Jumala, hylkää."*

Ps. 51:19

Olin jo luopunut toivosta. Olin täysin toivoton. Sydäntä kouraisten luovuin lapsesta. Uskoin meidän menettäneen rakkaan poikamme, Jumalan ottaneen hänet tykönsä taivaaseen, mutta sitten tapahtui ihme. Käsivarrellani kaksin kerroin velttona roikkuva lapsi nytkähti ja samassa hänen oikea käsivartensa heilahti. Puhkesin itkuun. Jumala oli vastaanottanut murtuneen sydämen uhrin ja vastasi särkyneen sydämen hätärukoukseen. Hän armahti ja antoi meille uuden mahdollisuuden rakastaa rakasta poikaa. Ja kaikkia muitakin.

Itkin sydämeni syvimmästä syvyydestä, vuodatin sanattomia kiitoksen kyyneleitä. Taivaan Isä vastasi lapsen rukoukseen. Ja murtuneen sydämen hätärukoukseen. Meillä on kaikkivaltias Jumala.

LAPSEN RUKOUS

*Rakas Taivaan Isä,
siunaa jokaista äitiä ja isää.
Anna rakkautta, voimaa ja viisautta,
pitkämielisyyttä ja lujuuutta
uskomaasi kasvatustehtävään.
Siunaa Isä myös meitä lapsia.
Anna kuuliainen sydän ja nöyrä henki.
Opetä meitä kaikkia
kunnioittamaan ja rakastamaan toisiamme.
Aamen.*

Vuosien takainen muisto oli kirkas ja vahva. Aivan kuin se olisi tapahtunut juuri silloin. Itkin. Ymmärsin, miten valtavan todistuksen Jumala oli antanut itsestään ja rukouksen voimasta, tuon suuren ja selittämättömän ihmeen kautta. Voima ei ollut rukoilijassa. Se oli ja on Jumalalla.

SYDÄMEN RUKOUS

*Sydämen rukous ei ole huulilta valutettuja sanoja,
paperista luettuja korulauseita,
eikä tiettyssä asennossa toistettavia ulkoa opittuja litanioita,
vaan sydämen syvyydestä pulppuvaa puhetta,
Pyhän Hengen antamia ajatuksia,
vilpittömiä toiveita, nöyriä pyyntöjä,
hiljaisia huokaisuja tai äänekkäitä hätähuutoja,
jotka saatetaan kaikkivaltiaalle Jumalalle,
Taivaalliselle Isälle tiettäväksi
uskossa,
kiitoksen kanssa,
Jeesuksen nimessä.*

Pyhä Henki puhui kodin yksinäisessä hiljaisuudessa minulle voimakkaasti. Ymmärsin, ettei juuri sillä hetkellä vallitseva hiljaisuus ollut sellaista hiljaisuutta, mitä kaipasin. Kaipasin syvempää hiljaisuutta, rauhaa, joka ei katoaisi kovassakaan hälinässä. Itse asiassa kaipasin tiettyjä ääniä ympärilleni. Ikävöin perhettäni.

ITSESTÄÄNSELVYYS

*Ei ole itsestään selvää,
että aurinko paistaa,
että on koti,
rakas puoliso,
leikkivät lapset,
puhtaat vaatteet
ja ruokaa.*

*Ei ole itsestään selvää,
että saa mitä mieli tekee,
eikä itsestään selvää ole sekään,
että saa mitä tarvitsee.*

*Mikään ei ole itsestään selvää.
Ei se,
että on kaksi kättä ja kaksi jalkaa,
kaksi näkevää silmää
ja kuulevaa korvaa.
Ei ole itsestään selvää,
että saa herätä
uuteen huomeneen,
ei edes se,
että huominen tulee.*

*Tiedämme,
että on vain tämä hetki.
Ei mitään muuta.*

Ehjästä perheestä tuli sydämeni ykkösasia. Tahdoin tehdä kaikkeni sen eteen. Päätin luopua omista unelmista, toiveista ja monista tarpeistani-kin, sillä juuri niiden vuoksi tuli riitoja paljon. Olin valmis luopumaan ehjän perheen vuoksi lähes kaikesta minulle tärkeästä, mutta en Jeesuksesta. Herrasta tahdoin pitää kiinni.

LUOPUMISEN TUSKA

*Luopuminen
on kasvamista kohti
luovuttamista.*

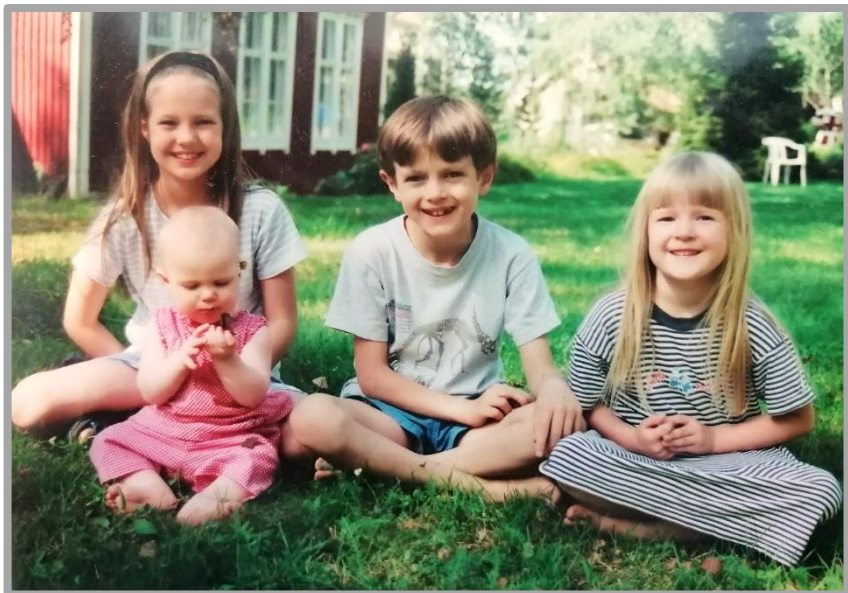
*Luovuttaminen
on sitä,
että antautuu,
lopettaa taistelun
ja antaa
kaikki elämänsä asiat
kokonaan
Herran käsiin.
On valmis uhraamaan
Jumalalle
myös kalleimman aarteensa.*

Yritin luopua minulle tärkeistä asioista kieltämällä ne itseltäni ja yrittämällä unohtaa ne, mutta se ei onnistunut. Asiat, joiden vuoksi kipuilin, alkoivat tuntua lähes elinehdoilta. Muutama asia alkoi muuttua pakko-mielteeksi. Yhdestä oli jo kovaa vauhtia tulossa epäjumala, asia, jonka ympärillä elämä pyörii, joka menee kaiken muun edelle - Jumalankin.

Olin luvannut vedenkantomatkalla Luojalle paljon. Aloin pelätä, että liian paljon. Suurin tarpeeni oli yhä saada palvella Jumalaa, mutta kokosydäminen Jumalalle antautuminen, kaikista itselle tärkeistä asioista luopuminen, alkoi toden tullen tuntua liian kovalta uhraukselta. Ehjä perhe oli kallis pala uhrattavaksi ja sitä Jumala tuntui minulta vaativan.

Katkeruuden katala siemen alkoi jälleen itää ja rehottaa. Koin suurta epäoikeudenmukaisuutta. Kyselin Jumalalta taas miksi... Miksi minun pitäisi luopua kaikesta minulle tärkeästä? Miksi muilla sai olla omia toiveita ja unelmia? Miksi muut saivat tyydyttää tarpeitaan? Eikö minulla ollut samanlaisia oikeuksia? Enkö ollutkaan Isälle rakas lapsi?

ISÄN RAKAS LAPSI

*Jokainen ihminen on jonkun lapsi.
Jumalan lapsia ovat ne,
jotka kutsuvat Jumalaa Isäkseen.*

*Jolla on Poika,
sillä on myös Isä.
Isä,
jolle jokainen lapsi on yhtä rakas – ja kallis.*

*Jokaisesta Luojan luomasta ihmisestä
on maksettu sama ikuisen elämän hinta.*

*Jokaisen ihmisen syntien edestä
on uhrattu Jumalan Poika,
viaton uhrikaritsa -
Jeesus Kristus.*

Olin Isän rakas lapsi, mutta en ollut elänyt koko ajan taivaallisen Isäni tahdon mukaan. Olin tehnyt sellaista, mikä ei ollut Jumalalle mieluista. Siitä huolimatta Isä rakasti minua. Yhtä paljon kuin jokaista lastaan.

Sain Pyhän Hengen kanssa käymässäni neuvottelussa lohdullisesti ymmärtää, että myös minulla sai olla omia tarpeita ja toiveita aivan kuten kaikilla muillakin. Ei todellisia tarpeitaan tarvinnut yrittää kieltää, eikä Jumalan tahdon mukaisista toiveista tarvinnut luopua, mutta aika minun tuli luovuttaa kokonaan Jumalan käsiin. Ja tapa, jolla Herra tahtoi täyttää sydämeni toiveet ja todelliset tarpeet.

KUULEVA JUMALA

*"Me saamme rohkeasti lähestyä Jumalaa uskoen,
että hän kuulee meitä,
mitä sitten pyydämmekin
hänen tahtonsa mukaisesti."*

1 Joh. 5:14

Ajan luovuttaminen Jumalan käsiin oli minulle vaikeaa. Ei se helppoa ole vieläkään! Vaikeaa oli myös luottaa Herran hoitavan asioitani, kun ne eivät menneet ollenkaan sellaisen kaavan mukaan, kuin itse toivoin ja automaattisesti oletin. Epäluottamus Jumalaa kohtaan teki olon rauhattomaksi ja mielen raskaaksi.

RAUHOITTAVA TIETO

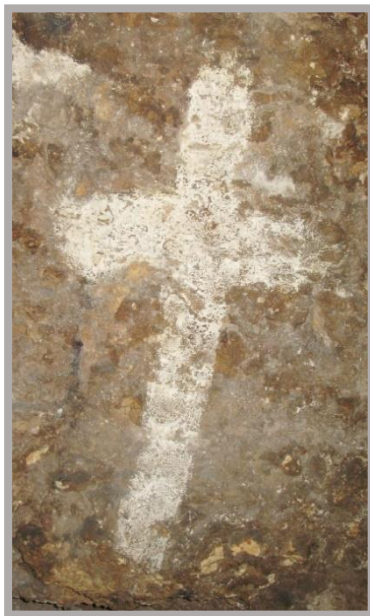
Usko ei tee ihmisestä yli-ihmistä.

*Tunteet, tarpeet,
houkutukset, ongelmat...
eivät ne minnekään katoa.
Arki on sama, oli uskossa tai ei,
vaikka ei ole ollenkaan sama
onko uskossa vai ei.*

*Jolla on usko,
sillä on myös tieto.*

*Jolla on tieto,
sillä ei ole hätää,
sillä tieto rauhoittaa.*

*Tieto rauhoittaa,
mutta ei anna rauhaa.
Rauhan antaa luottamus Jumalaan!*

Epäuskoinen ihminen teki lihan tekoja. Hätäilevä sielu yritti järjestellä asioita väellä ja voimalla ja turvasi järjen päätelmiin, mutta turhaan. Jokaisesta omaan viisauteen ja ihmisymmärrykseen pohjautuvasta teosta seurasi lisää harmia.

Puolison kanssa olisi pitänyt puhua monista asioista. Tärkeimmistä asioista olisi tullut puhua jo ennen alttarille astelemista, mutta nuoruuden huumassa kaikki muu toiminta oli mennyt ajatusten jakamisen edelle. Nyt oli kipeistä asioista keskusteleminen lähes mahdotonta.

Pelkkä rohkeus nostaa kissa pöydälle ja puhua ei riittänyt hedelmälliseen keskusteluun. Keskustelunavaus tuli tehtyä usein aivan väärällä asenteella ja epäoleellisista seikoista. Joskus oli myös vaikea ymmärtää miehistä katsantokulmaa. Ja samaa näkökulmaongelmaa tuntui olevan myös toiselta suunnalta asioita katsottaessa. Syyllistä etsivässä ilmapiirissä tuli tappion uhatessa helposti alennuttua väittelyyn.

Tulkki - rakkauden kieli, lämpimät ja sovittelevat sanat olisivat olleet monta kertaa paikallaan, mutta kuohuvissa tunnetiloissa katosivat helposti sanavarastoista kaikki rakentavat ja eteenpäin vievät sanat. Rakkaudentäyteisten sanojen sijaan kunniankukko kajautti kielenpäältä ilmoille suoria ja selkeitä säveliä. Hienovaraisuus ja toisen ihmisen kunnioitus oli höyheniä pölläytellessä aina kaukana. Avioliitto alkoi olla enää vain pelkkä muodollisuus.

KUNNIOITUS

*Toista ihmistä
kuuluu kunnioittaa,
mutta Jumalalle kuuluu
kaikesta kaikki kunnia!*

*Kunnioittaminen ei ole
ihmisen jalustalle nostamista
kiiltävien mitalien ja
kauniiden korusanojen avulla.
Ne ovat kauniita tapoja,
mutta todellinen kunnioitus
ei ole opittujen tapojen
automaattista toistamista,
vaan sitä,
että näkee ja huomioi
aidosti toisen ihmisen.
On kuin oppilas
opettajansa edessä.*

Ymmärsin yksin Jumalan pystyvän siirtämään kaikki vuoret pois ja pe-lastamaan avioliittomme. Antamaan riitasointujen sijaan siunatun sävelen - keskinäisen kunnioituksen ja palavan rakkauden, mutta pimeässä laaksossa kulkiessa oli vaikea uskoa ja luottaa auttavaan Jumalaan. Uskon tuli paloi enää kituen enkä kyennyt sen himmeässä valossa näkemään Jumalan rakkautta omalle kohdalle osuneissa vaikeuksissa.

SYDÄMEN TURVA

*"Luottakaa aina Jumalaan,
tuokaa hänen eteensä kaikki mikä sydäntänne painaa!"
Ps. 62:9*

Taistelu kotitantereella jatkui. Muistutin itseäni, ettei taistelua käydä verta ja lihaa vastaan maan päällä vaan taivaan avaruuksissa, missä soditaan hallituksia, valtoja ja pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita ja pahuuden henkiolentoja vastaan. Pahuuden aikaansaama pimeys oli kuitenkin niin suuri, ettei riidoilta vältytty. Aina ei riitaan tarvittu edes sanoja. Joskus riitti pelkkä näkeminen synnyttämään sisäisen kuohahduksen ja sytyttämään ilmiriidan.

Rakkauden korkeaveisussa oli runsaasti opittavaa. Hääpäivän kukkaloisto, upea hääpuku ja kauniit juhlamuistot olivat hyvässä tallessa ja järjestyksessä albumissa, mutta auvoisen perhe-elämän kulisseja niillä muistoilla ei enää kauan pidetty pystyssä.

JUMALAN RAKKAUS

*"Rakkaus on pitkämielinen,
rakkaus on lempeä;
rakkaus ei kadehdi,
ei kerskaa, ei pöyhkeile,
ei käyttäydy sopimattomasti,
ei etsi omaansa,
ei katkeroidu,
ei muistele kärsimäänsä pahaa,
ei iloitse vääryydestä,
vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa;
kaikki se peittää, kaikki se uskoo,
kaikki se toivoo, kaikki se kärsii.
Rakkaus ei koskaan häviä.*

*Niin pysyvät nyt
usko, toivo, rakkaus,
nämä kolme;
mutta suurin niistä on rakkaus."*
1 Kor. 13:1-8,13

Taistelu koveni. Yritin pukea päivittäin ylleni Jumalan koko sota-asun. Ystävät jaksoivat muistuttaa asian tärkeydestä. Koetin vyöttää itseni totuudella, mahtua vanhurskauden haarniskaan, saada jalkoihini alttiuden kengät rauhan evankeliumille ja päähäni sovitin uskollisesti pelastuksen kypärää. Hengen miekkaa, Jumalan sanaa, rakasta Raamattuani kannoin tunnollisesti mukana. Uskonkilvenkin nappasin joka aamu jostakin hyvästä sananpaikasta matkaan, mutta omassa voimassa ylle puettu taivaallinen sota-asu oli romuna heti ensimmäisen minua kohti sinkautetun myrkkynuolen jälkeen.

Vastustaja sai minusta helposti henkisen yliotteen ja maltrinmenetyksen myötä peli päättyi usein 100-0 sielunvihollisen riemuksi. Olin Jumalan pyhässä hedelmäpuussa oksa, joka kaipasi puhdistusta.

PYHÄN HENGEN HEDELMÄPUU

*"Minä olen totinen viinipuu,
ja minun Isäni on viinitarhuri.
Jokaisen oksan minussa,
joka ei kannu hedelmää,
hän karsii pois;
ja jokaisen,
joka kantaa hedelmää,
hän puhdistaa,
että se kantaisi runsaamman hedelmän."
Joh. 15:1,2*

Kompastelin taistelutantereella ja ryvin kaaduttuani itsesäälän upottavassa suossa. Olisin saanut kompastella ja kylpeä kyynelissä hukkumiseen asti, ellei Jumala olisi suuressa armossaan puuttanut tilanteeseen. Sain kultaomenoita hopeamaljassa. Jumala puhui minulle hyvän ystävän kautta suoraan ja selkeästi. Rakkaan papin lausumat sanat paljasivat minulle parannuksen paikan. Saviastia pääsi Mestarin käsiin.

SAVIASTIA

*Joka pitää itseään suurena
tai muita parempana ihmisenä,
on ymmärtämätön.*

*Ihminen on pieni
ja sitä pienemmäksi murtuu
mitä paremmin hän tutustuu itseensä.*

*"Sillä minä tiedän,
ettei minussa,
se on minun lihassani,
asu mitään hyvää."*

Room. 7:18

*Mestarin kädessä savi saa uuden muodon,
eikä yhtäkään sirua heitetä pois.*

Istuin olohuoneen nojatuolille. Sydämessä menin Golgatan keskimmäisen ristin juurelle ja polvistuin sinne. Ympärillä leikkivien lasten äänet eivät häirinneet. Keskityin rukoukseen. Ymmärsin tarvitsevani jalkojen pesua ja pisanan Jeesuksen puhdistavaa verta. Sieluni kaipasi jälleen Jumalan armoa.

ARMOPESU

*Armo on sitä,
kun saa
kaikki syntinsä anteeksi
ilman rahaa,
ilman hyviä tekoja,
ilman uusia uhreja.*

*Armo on sitä,
kun saa
unohtaa menneet
ja saa uuden
mahdollisuuden elää
Jumalan tahdon mukaan.*

*Armo on
saada ymmärtää
jalkojensa kaipaavan
vedellä pesua
ja sydämensä
tarvitsevan viattoman
uhrikaritsan verta.*

Ristin käteni ja painoin pääni alas, mutta en minkään tavan tai muodon vuoksi. Tiensä päähän kulkenut tuhlaajatyttö lähestyi taivaallista Isää, kaikkivaltiaasta Jumalaa, maan ja taivaan Luoja, omaa Luojaansa, mur-tuneena, nöyrästi tyhjin käsin.

NÖYRYYDEN TIE

*Nöyryys ei ole nöyristelyä,
itsensä maanrakoon laittamista,
vaan sitä,
että ihmisen oma tahto taipuu
Jumalan tahtoon.*

*"Nöyryyden ja Herran pelon palkka on
rikkaus, kunnia ja elämä."
Sananl. 22:4*

Ei ollut tuhlaajatyöllä taivaalliselle Isälle mitään hyvää annettavaa eikä puolustuksen sanaa. Oli vain rikkinäinen elämä, tahraantunut mekko - ja sydän, joka kaipasi takaisin kotiin Isän luo.

TUHLAAJATYTÖN RUKOUS

*Rakas taivaallinen Isä,
tässä minä olen - tuhlajaityttö.*

*Anna minulle kaikki
minun syntini anteeksi.
Kaikki.*

*Ota minut vastaan,
jos vielä kelpaan.*

*Isä.
Armahda minua.
Jeesuksen nimen tähden.
Aamen.*

Olin taisteluni taistellut. Valmis taipumaan Jumalan tahtoon. Mihin tahansa. Olin valmis luopumaan jopa ehjästä perheestä. En kyllä missään nimessä uskonut perheen hajoamisen olevan Jumalan suunnitelmassa. Se tuntui täysin Raamatun sanan vastaiselta.

TAIVAALLINEN SIDE

*"Minkä siis Jumala on yhdistänyt,
sitä älköön ihminen erottako."*

Mark. 10:9

Tuhlaajatyttö oli rukouksensa rukoillut ja odotteli aurinkoisia onnen aikoja. Sydäimestä lausuttu "Tapahtukoon sinun tahtosi" -rukous, ei kuitenkaan johtanut leppoisaa elämään. Kotona leikittiin kissaa ja hiirtä, "tykkään - en tykkääkään" -leikkiä. Kytäsimme toistemme tekemisiä ja tekemättä jättämisistä. Etsimme porsaanreikiä ja sopivia tilaisuuksia kaataa kaikki kura toisen päälle. Jumala puuttui asioiden kulkuun täysin yllättäen ja tietenkin yllättävällä tavalla. Pienen hampaanpaikan puutoaminen sai aikaan sen, mitä olin vuosia pelännyt. Perheemme hajosi.

HYVÄN ANTAJA

*"Mutta me tiedämme,
että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi,
jotka Jumalaa rakastavat,
jotka hänen aivoitustensa mukaan ovat kutsutut."*

Room. 8:28

Ymmärsin, mistä tässä pitkässä ja kipeässä taistelussa todellisuudessa oli kyse. Iankaikkisuudesta ja Jumalan tahdon tapahtumisesta jokaisen perheenjäsenen kohdalla, mutta ymmärryksestä huolimatta lasten matkalaukkuelämä ja oma hylätyksi tuleminen tuntui pahalta.

Oli vaikea hyväksyä kipeältä tuntuva totuus ja uskoa sen olevan Jumalan tahto. Sitä se kuitenkin oli. Jumalan salliva tahto. Olinhan juuri koko sydämestäni rukoillut Jumalan tahdon tapahtumista elämässäni. Kaikkialtiaan Isän aivoitukset olivat jälleen kerran käsittämättömät. Hänen katseensa ulottui ajasta iäisyYTEEN. Minä näin vain edessä seisovat mittaamattoman suuret vuoret. Jumalan asettamat tienviitat jäi siinä vaiheessa täysin näkemättä.

MITTAAMATON JUMALA

*"Meidän Herramme on suuri,
suuri voimassansa,
hänen ymmärryksensä on mittaamaton."
Ps.147:5*

Paluumahdollisuutta menneeseen ei ollut, enkä toki niihin kipuihin ta-
kaisin olisi tahtonutkaan. Kaipasin kuitenkin perheen kanssa vietettyjä
yhteisiä hetkiä. Kaipuun ja kaikkien tunteiden sekamelskassa oli yritet-
tävä pysyä pystyssä. Oli hoidettava pakolliset arkirutiinit ja koitettava
elää uutta erilaista elämää. Oli hyväksyttävä tapahtunut ja opeteltava
elämään sovussa kahden eri katon alla.

SIUNATTU SOPU

*"Vaikka vihastuttekin, älkää tehkö syntiä.
Sopikaa riitanne, ennen kuin aurinko laskee."
Ef. 4:26*

Sopu ei syntynyt nappia painamalla eikä uudenlainen elämä lähtenyt
rullaamaan eteenpäin kivuitta. Arki toi eteen melkoisen joukon asioita,
joista ei ennen eroa ja erilleen muuttoa ollut aavistustakaan. Ja ne asiat,
joita ystävien eroprosesseja seuranneena osasi odottaa, yllättivät, kun
kohtasi ne itse käytännössä.

Tuliset tunteet kuohahtivat pintaan helposti ja hankaloittivat Jumalan
mielenmukaista eteenpäin menoa. Yksinkertaisista asioista tuli monesti
mutkikkaita. Välillä tuuli tuiversi ja keikutti kovasti laivaa.

TUNNEMYRSKY

*Tunteet riepottavat sydäntä niin kuin meren aallot laivaa,
mutta Herralla on valta tyynnyttää kaikki myrskyt alla taivaan*

*"Hän tyynnytti myrskyn,
ja meren aallot hiljenivät."*

Ps. 107:29

Ero toi suuresta kivusta huolimatta helpotusta moneen asiaan, mutta eivät kyöneleeni avioeroon loppuneet. Itkua riitti. Minulla oli paha olo. Olin monella tavalla pettynyt. Jumalaan ehkä eniten.

Itkin päivät pitkät. Ensin perheemme hajoamista ja sitten yksinäisyyttä. Rukoilin, itkin ja kaipasin. Elin paremman toivossa, usein lähes toivotomana. Iäkkäät ystäväni, kuin isoäidit, muistuttivat minua usein Herran lupauksista. Muistutukset ärsyttivät usein enemmän kuin lohduttivat, vaikka tiesin niiden olevan totta ja mummojen tarkoittavan pelkästään hyvää niillä minulle.

USKOLLISUUDEN KRUUNU

*"Ole uskollinen kuolemaan asti,
niin minä annan sinulle elämän kruunun."
Ilm.2:10*

Rakastava Jumala tuntui hävinneen tai ainakin hyljänneen minut kokonaan. Pimeitä hetkiä, jolloin en jaksanut uskoa omalle kohdalleni iloa ja onnea, oli paljon. Toivoin itselleni aina silloin herkästi kuolemaa. Yksikään ihminen ei tuntunut ymmärtävän kunnolla kipujeni syvyyttä. Eikä yksin Herran ymmärrys tahtonut riittää.

Kaipasin rinnalleni käsin kosketeltavaa rakkautta, miestä, jonka kanssa jakaa yhteinen usko, arki ja ajatukset. Lapset eivät korvanneet puolisoa. Se ei ollut eikä ole heidän tehtävänsä, vaikka moni koettikin täyttää rinnallani olleen tyhjän paikan lapsilla.

Pyysin Jumalaa täyttämään jollakin tavalla kaipaukseni, tai ottavan sen kokonaan pois, sillä elämä lähes jatkuvan ja hetkittäin hyvinkin kovan läheisyydenkaipuun kanssa sattui ja oli raskasta. Tarvitsin elämäni raunioilla paljon kantavia rukouksia. Esirukousten avulla jaksoin odottaa aina vielä pienen hetken... Ja taas hetken... Uskoin, tai ainakin toivoin, että vielä joskus tulisi tosi rakkauden aika. Tahdoin luottaa sanaan.

RAKKAUDEN LAHJA

*"Minä annan sinulle aarteet pimeään peitosta,
kalleudet kätköistänsä,
tietääksesi, että minä, Herra,
olen se, joka sinut nimeltä kutsuin,
minä, Israelin Jumala."
Jes. 45:3*

Kerran, itkiessäni ihmismassojen keskellä yksinäisyyttäni, tapahtui jotakin odottamatonta. Aloin huutaa puolison sijaan sydämeni pohjasta apua. Tahdoin läheisyydenkaipuusta huolimatta elää mielummin yksin, yhdessä lasten kanssa, kuin malttamattoman mielen ja sielunvihollisen johdattamassa suhteessa, avioliitossa, joka olisi papin siunaama, mutta ei Jumalan. Jumalan siunauksen alla eläminen oli, ja on, minulle elämässä kaikkein tärkeintä.

Pyysin Jeesusta varjelemaan minut harhapoluilta ja vaivaan vieviltä ihmissuhteilta. Rukoilin Herraa pitämään tavalla tai toisella huolen, etten ota harha-askeleita ja suistu pois Jumalan suunnitelmasta ja lopulta menetä kruunua ja iankaikkista taivaspaikkaa. Sielunvihollinen teki kaikkensa, että niin kävisi, mutta ei käynyt. Herra kuuli hätähuutoni ja johdatti turvaan kaidalla kultatiellä.

HYVÄ PAIMEN

*"Herra on minun paimeneni,
ei minulta mitään puutu.*

*Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään;
virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa.*

Hän virvoittaa minun sieluni.

Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden."

Ps. 23:1-3

Hyvä Paimen on johdattanut lampaansa läpi monen myrskyn, ryteikön ja kyynellaakson, halki pimeään korven ja kivikkoisen pellon aina tähän päivään asti. Tänä ihmeellisenä armon päivänä voin totisesti sanoa, että Herra on ollut kanssani elämäni jokaisena päivänä ja hetkenä. Uskallan myös uskoa, että näin tulee jatkossakin olemaan. Hän on luvannut olla.

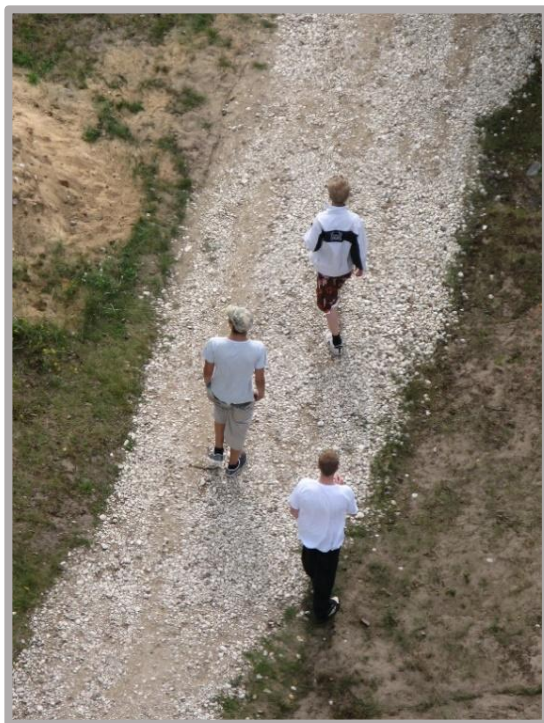

JEESUKSEN LUPAUS

*"Ja katso,
minä olen teidän kanssanne
joka päivä maailman loppuun asti."*

Matt. 28:20

Tiedän, etten ole pienintä hetkeä joutunut kulkemaan yksin, vaikka sitä epätoivon pimeinä hetkinä usein olenkin epäillyt. Jumala on valvonut jokaisen askeleeni. Hän on nähnyt hätäni ja kuullut jokaisen huutoni ja hiljaisen huokaukseni. Hän tietää kaikki tekoni ja kätteni työt, hyvät ja pahat, oikeat ja väärät, aivan kuten kaikkien muidenkin ihmisten. Mitään ei ole tapahtunut Herralta salassa, eikä tule koskaan tapahtumaan.

VARJELEVA KATSE

*"Herra katsoo alas taivaasta,
näkee kaikki ihmislapset;
asumuksestaan, valtaistuimeltaan
hän katselee kaikkia maan asukkaita,
hän, joka on luonut kaikkien heidän sydämensä,
joka tarkkaa kaikkia heidän tekojansa."*

Ps. 33:13-15

Jumalan silmä on tarkannut kulkuani koko ajan. Jos tietäisin ja ymmärtäisin mistä kaikesta Herra on varjellut ja pelastanut, osaisin olla vielä kiitollisempi, mutta nyt kiitän tällä ymmärryksellä mikä minulla on.

SYDÄMEN KIITOS

*"Elämän ja armon olet sinä minulle suonut,
ja sinun huolenpitosi on varjellut minun henkeni."*

Job 10:12

Olen kiitollinen, että Herra johdatti minut aikanaan päiväkotiin ihanan palavan uskovan sisaren työpariksi. Ilman häntä en olisi saanut käteeni pientä keltakantista vihkosta, ainakaan juuri silloin, mutta Jumala tiesi sen olleen otollinen kylvöhetki minulle. Kylvetty sana sai myöhemmin kaipaamansa sateen ja Jumala siunasi kasvun.

SANAN SADE

*Niin kuin vesi sulattaa jään,
pehmentää maan ja saa luonnon kukoistamaan,
niin synnyttää Jumalan sanan sadekin
ihmisessä uuden elämän.*

*Se sulattaa jäätyneen sydämen,
pehmittää kuivuuden kovettaman maan,
kylvää, kastelee, hoitaa ja koului,
kunnes taimi kasvaa -
ja Jumalan rakkauden hyvydessä
puhkeaa lopulta kukkaan.*

Siunattu sanan sade sulatti mielipahaa ja kipua aiheuttaneiden kokemusten kovettaman sydämeni ja vuodatti hoitavaa rakkaudenbalsamia menneisyyden haavoihin.

Mestari ryhtyi korjaamaan lapsuudessa rikottua ja elämänpolulla vääristynyttä minäkuvaa. Se alkoi eheytymään, kun aloin tutkailla itseäni ja katsoa elämää Jumalan sanan valossa. Totuus kirpaisi ja myöhemmin vapautti. Nyt tiedän ja tunnen vähän paremmin kuka ja minkälainen minä olen, miksi elän ja minne olen matkalla.

Olen Marjo, iloinen ja ahkera, eläväinen, herkkä ja vahva... epätäydellinen ja myös virheitä tekevä nainen, toimellinen vaimo, äiti, anoppi ja nyt myös mumma. Aivan tavallinen syntinen ihminen, mutta Jumalan armahtama, Isän rakas lapsi. Olen juuri sellainen, millaiseksi Luoja on minut luonut ja tähänastisten elämäkokemusteni kautta muovannut. Elän, koska Jumala niin tahtoo. Hänellä on suunnitelma myös minulle. Ihan tarkkaan en tiedä minkälainen, mutta koska käteeni on ojennettu sulkakynä, aivan kuten 103-vuotias Hilja kerran minulle profetoï, olen päättänyt tarttua siihen. Herra tietää mitä seuraavaksi tapahtuu...

ELÄMÄNTEHTÄVÄ

*"Niin kauan kuin elän,
minä tahdon ylistää Herraa,
tahdon laulaa ylistystä Jumalalleni
niin kauan kuin olen olemassa."*

Ps. 146:2

Tahdon elää elämäni Jumalan kunniaksi. Tahdon rukoilla ja rohkaista, auttaa, tukea, nostaa, opettaa, ruokkia, vaatettaa... puhua, kuunnella ja kirjoittaa. Tahdon kohdata janoavia sieluja ja tarjota iankaikkisen elämän lähteestä elävää vettä. Tahdon tehdä edellä valmistettuja rakkautentekoja. Tarvittaessa polvistun ja väännän vaikka rautalangasta!

RAKKAUDEN TEKO

*"Sillä niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut,
niin myös usko ilman tekoja on kuollut."*

Jaak. 2:26

Tahdon antaa koko elämäni Taivaallisen Isäni käyttöön. En tahdo haudata talenttia maahan. Tahdon palvella Jumalaa ja ylistää Herraa uusin kielin uskossa palaen yhdessä rakkaan puolisoni kanssa.

Pitkä odotus päättyi aikanaan! Sain rinnalleni puolison. Jumalan johdatus oli jälleen kerran täydellisen pikkutarkka ja uskomattoman ihmeellinen. Jos en olisi uskossa, voisi olla vaikea uskoa tapahtunutta todeksi. Mutta totta se on! Voin omilla silmilläni nähdä ja käsilläni koskettaa.

SOPIVA APU

*Herra Jumala sanoi:
"Ihmisen ei ole hyvä olla yksinään.
Minä teen hänelle avun,
joka on hänelle sopiva."
1. Moos. 2:18*

Olemme saaneet rakastaa ja hioa toisiamme nyt pian kaksitoista vuotta. Kultaista aikaa! Ei aina ihan helppoa, mutta Herran siunaamaa.

Rukoillen olemme kulkeneet ja Jumala on johdattanut meitä ihmeellisiä teitä. Kerran Pyhä Henki kysyi tahtoani lähteä Siperiaan... Olin valmis kahdella ehdolla.

Jumala täytti tarkasti asettamani ehdot, toisen heti ja toisen muutaman vuoden sisällä. Lensimme Siperian Omskiin kehitysvammaisten lasten hoitokotiin juuri, kun siellä kaivattiin auttavia käsiä ja jalkoja. Yhdeksäntenä häöpäivänämme joulukuussa 2019. Jumalalle on todella kaikki mahdollista. Näitä ihmeellisiä seikkailutarinoita riittää jaettavaksi...

EDELLÄ VALMISTETTU ASKEL

*"Sillä me olemme hänen tekonsa,
luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten,
jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut,
että me niissä vaeltaisimme."*

Ef. 2:10

Tahdon tehdä laupeudentöitä, mutta en enää siksi, että kelpaisin joukkoon tai saisin kokea hyväksyvää rakkautta. Tiedän, että Jumala rakastaa jokaista ihmistä yksin armosta - ei ansioista. Pelastus on lahja. Palkanmaksu on eri asia. Siihen vaikuttavat luonnollisesti myös teot. Aikanaan kukin saa Jumalalta palkan tekojensa mukaan. Myös paha.

USKON ARMOLAHJA

*"Armosta te olette pelastettuja uskon kautta,
ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja -
ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla."*

Ef. 2:8,9

Olen pelastettu suuresta armosta ja tässä mittaamattoman suuressa armossa saan olla ja elää, tietäen ja sydämessä tuntien, että Jumalalle kelpaan juuri tällaisena kuin olen. Epätäydellisenä ja keskeneräisenä. Saan rauhassa oppia ja opetella. Tiedän, ettei taivaallinen Isä hylkää milloinkaan. Ei silloinkaan, kun lapsi erehtyy, tekee virheen, kiukuttelee, kompastelee, tekee väärin ja lankeaa syntiin. Isän rakkaus kestää. Mikään ei voi erottaa Jeesuksen omaa Jumalan rakkaudesta.

RAKKAUDEN SIDE

*Olen näet varma siitä, ettei kuolema eikä elämä,
eivät enkelit eivätkä henkivallat,
ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva,
eivät voimat,
ei korkeus eikä syvyys eikä mikään muu luotu
voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta,
joka on Kristuksessa Jeesuksessa,
meidän Herrassamme.*

Room. 8:38,39

Tasapainoista ja vapaata elämää estänyt kätkeyty hylkäämisenpelko on poissa. Samoin elämää estänyt kuolemanpelko. Tiedän Jumalan olevan läsnä aina ja kaikkialla. Hän on kanssamme, vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat. Hänellä on täydessä kontrollissa niin riehuvat pöpöt kuin heiluvat pörssikäyrät. Hän näkee maailman menon ja tuntee jokaisen ihmisen sydämen salatuimpaan saakka. Hänen kädessään on sota ja rauha, elämä ja kuolema. Taivas ja Tuonela. Alku ja loppu.

Kaikkea en ymmärrä, mutta silti saan luottaa. Iankaikkinen sieluni on Jeesuksen ristintyön kautta pahan ulottumattomissa ja kaikki ajalliset asiani Jumalan turvallisissa käsissä. Sama Jumala, Luoja, joka hallitsee koko maailmankaikkeutta - silmin havaittavaa ja näkymätöntä, suojelee meitä. Luoja muistaa ihmisen tomuksi, mutta rakastaa silti häntä.

KORKEIMMAN SUOJELUS

*Joka Korkeinman suojassa istuu
ja Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy,
se sanoo:*

*"Herra on minun turvani ja linnani,
hän on minun Jumalani,
johon minä turvaan."*

Ps. 91:1,2

Levoton ja pelokas sielu on saanut rauhan, ja kyllä tämä tomumajakin välillä lepoon pääsee. Olen Herran suuressa rakkaudenkoulussa saanut opetella kuuntelemaan myös kehon ääniä. Muitakin kuin vatsan!

LEPOLUPA

*Liika on aina liikaa,
joskus pienikin ponnistus voi olla aivan liikaa!*

Luojakin lepäsi.

"Muista pyhittää lepopäivä."

2. Moos.20:8

Odotin lepolupaa pitkään. Herra olisi kyllä suonut levon, ja lääkäri sairasloman, mutta hyväksyntää ja paikkaansa hakenut astia auttoi ja palveli muita ajattelematta itseään.

Ajattelemaan tottunut pää jauhoi lakkaamatta. Pohdiskelin syntyjä syviä ja yritin ratkoa Herran hoitoon rukouksissa kannettuja asioita. Otin paljon turhia askeleita, kuten isäni kerran totesi katsellessaan kuopukseni hyppelemistä hautausmaan käytävillä.

Elämäni annettu lepotauko tuli aikanaan tarpeeseen. En olisi kestänyt enää hetkeäkään, sillä arkisten huolien ja murheiden seurauksena tunsin eräänä yönä mieleni käyneen herkäksi kuin kristallimalja. Niin hauraaksi, että se olisi särkynyt jo pelkän nuppineulan pudotessa lattialle. Mietin tuona yönä kuolemaa. Olinko todella oikeasti valmis siirtymään ajasta iäisyyteen hetkenä minä hyvänsä.

TIIMALASI

*Jumala on valmistanut
jokaiselle ihmiselle
määrämittaisen ajan – tiimalasin.*

*Hiekan valuessa
Hyvä Paimen kutsuu
tavalla ja toisella
kadonnutta lammasta luokseen,
tarjoaa sielulle
kadotuksen ja kärsimyksen sijaan
iankaikkista elämää,
iloa ja vapautta,
armon ja anteeksiantoa,
rauhaa ja lepoa,
syntien sovitusta – Jeesusta.*

*Armon ja valinnan aika loppuu,
kun viimeinen hiekanjyvä
on valunut alas.*

*Jumalan kädessä
on hiekkamme määrä.*

Tuo kristallinherkkä hetki oli rukousvastaus ja jälleen täysin yllättävä. Se oli kuin tyhjästä ilmestynyt edellä valmistettujen tapahtumien ketju, piste, jossa Pyhä Henki asetti yhden elämäni tärkeimmistä asioista paikalleen käytännössä. Puheissani niin oli ollut jo pitkään.

Tuona erikoisena yö hetkenä pahakin palveli Jumalaa. Kuninkaan Pojasta sai tulla oikeasti kaikkein kallein. Sinä yönä murskaantuivat epäjumalani, asiat, jotka olivat yrittäneet estää Jeesusta olemasta sydämeni ensimmäinen ja viimeinen. A ja O. Tuossa kristallinherkässä hetkessä sinetöitiin rakkauteni Jeesukseen ja siitä alkoi kokonaisvaltainen paraneminen. Tuona yönä nukuin kunnolla ensimmäisen kerran aikoihin. Ihana uni, sillä se ei ollut pelkkä uni!

TAIVAALLINEN KIHLAUS

*"Herra, sinä tiedät kaikki;
sinä tiedät, että olet minulle rakas."
Joh. 21:17*

Uupumus opetti paljon. Se opetti, ettei Jumala tahdo uuvuttaa palvelijaansa. Sen tekee maailma – ihminen, ja ajan henki.

Sain opetella sanomaan kilttien ja myötäilevien sanojen lisäksi tarpeen tullen myös EI, kokematta yliherkän omantunnon aiheuttamaa turhaa syyllisyyttä. Ihmeellistä, miten heikoimmillaan pystyy sanomaan sanoja ja tekemään tekoja, joihin täysissä voimissa ei millään pysty. Herra on heikkojen apu. Ja toki hän on paras apu myös kaikille vahvoille!

AVUN ANTAJA

*"Minä nostan silmäni vuoria kohti:
mistä tulee minulle apu?"*

*Apu minulle tulee Herralta,
joka on tehnyt taivaan ja maan.*

*Hän ei salli sinun jalkasi horjua,
sinun varjelijasi ei torku."*

Ps. 121:1-3

Jumala on kääntänyt kipeiden vaiheiden kautta asiat parhain päin. Se mikä tuntui ensin pahalta ja satutti, muuttui Mestarin käsissä vuosien saatossa kiitosaiheeksi ja suureksi siunaukseksi. Uskon lujaksi luottamukseksi.

LUOTTAMUSKOULU

*Usko on
lujaa luottamusta,
Herran armon varaan heittäytymistä,
ojentautumista sitä kohti mikä vielä ei näy.
Elämän uskomista Isän käteen.*

*Uskossa kasvaminen on
tyytymistä
Jumalan tahtoon.*

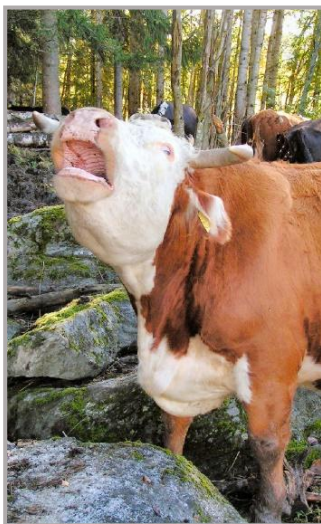
*Tyytyminen on
luottamuksen syntymistä
Jumalan hyövyteen.*

Kunpa olisin luottanut Jumalaan heti ensi kättelyssä. Olisin päässyt elämässä paljon vähemmällä kivulla ja itkulla. Mutta kuten kirjoitettu on, kaikella aikansa, niin en ryhdy voivottelemaan enkä ala edes jossitella, vaikka sillä saisi lehmätkin lentämään!

Kerran muuten epäilin ainakin yhden lehmän oppineen oikeasti lentämään, sillä eräänä kauniina kesäpäivänä näin maakellarimme katolla ilmielävän lehmän seisomassa. Ilmestys oli minulle ennennäkemätön ja siksi epäilinkin ensimmäiseksi omia silmiäni. Silmittelin siinä kellarin kulmalla lehmää, kunnes lopulta tajusin, että minun tuli tehdä jotakin!

Kaunis, sinisilmäinen ja pitkäripsinen nautarouva ei ollut vanha tuttavani, mutta arvelin naudan olevan lähimmästä naapuristamme.

Lähdin kertomaan karanneesta lehmästä omistajille, mutta matkani keskeytyi. Pihatiellä tuli vastaan suuri lauma ammuvia karkulaisia enkä uskaltanut ohittaa niitä. Lehmä on iso! Palasin kotiin ja kauhukseni huomasin nurmikollamme talustelevan jo useamman naudan. Lapset riemuitsivat metsän halki kotipihaan saapuvasta lehmäjonosta. Minä en.

Olihan se näky mielenkiintoinen ja jäi juuri siksi iki-ihanaksi muistoksi, mutta sillä hetkellä ei naurattanut. Olin lehmien kanssa täysin avuton.

Loin avuttoman katseen kohti taivasta, ja sieltähän se apu taas kerran annettiin. Sain muistaa puhelimen ja numerotiedustelun! Muutamalla puhelinsoitolla saatiin karkulaiset takaisin aitaukseen ja minä kiittelin Herraa avusta. Annetusta avusta kiittelivät myös kyläreissulta iltasella palailevat naapurit.

Aurinko paistaa riippumatta siitä, näenkö sitä taivaalla. Se paistaa nyt sisälläni, silloinkin, kun sattuu ja itken. Onni täällä vaihtelee, mutta on yksi, joka pysyy. Kiitetty olkoon Herra!

ARMAHDETUN ONNI

*"Joka painaa mieleensä sanan,
se löytää onnen;
ja autuas se,
joka Herraan turvaa!"
Sananl. 16:20*

Olen onnellinen, kun olen saanut ymmärtää, ettei syvin ja suurin onni ole kiinni kapeasta uumasta, pitkistä punaisista kynsistä ja uusimmista kuumista trendeistä... ei ihmiskäsin rakennetuista taloista ja kiiltävistä lattioista... ei ihmisistä, eikä edes rahasta, vaikka raha elämää usein kovasti helpottaakin. Todellinen onni on paljon suurempaa.

SUURIN ONNI

*"Mutta minun onneni on olla lähellä Jumalaa,
minä turvaan Herraan,
Jumalaani,
ja kerron kaikista hänen teoistaan."
Ps. 73:28*

Jumalan lapsi kiittää ja iloitsee. Kaikki on hyvin. Elämäni ei ole edennyt niin kuin pikku tyttönä unelmoin ja isompana prinsessana oletin, mutta kaikki on mennyt niin kuin Jumala on hyväksi katsonut. Virheetkin on tarvittu - opiksi. Olen oppinut niistä ainakin sen, ettei kaikkia virheitä tarvitse tehdä itse. Toistenkin virheistä voi ottaa opikseen!

Enää en tahdo nurista ja valittaa kaikesta turhasta. Tahdon kiittää iankaikkisen elämän lahjasta ja taipua suosiolla taivaallisen Isäni tahtoon. Tiedän, etten pysty siihen aina omin voimin, mutta voimaa saa pyytämällä. Ja tahtoakin voi tarvittaessa anoa.

JUMALAN LAPSEN ONNI

*Onnellinen ihminen on
tyytyväinen ihminen.
Tyytyväinen ihminen on
nöyrä ihminen.
Nöyrä ihminen on sellainen ihminen,
joka ei valita,
vaan taipuu nurisematta Jumalan tahtoon!*

Olen nurissut elämän aikana paljon, mutta tänään tahdon kiittää. Kiitän Jumalaa erityisesti kipeistä hetkistä, sillä ilman niitä olisin tuskin kääntynyt Herran puoleen apua pyytämään. Kiitän myös siitä, ettei Jumala sallinut sydämeni paatua koetusten hetkillä.

AUTUAS SYDÄN

*"Onnellinen se ihminen,
joka aina on aralla tunnolla;
mutta joka sydämensä paaduttaa,
se onnettomuuteen lankeaa."*

Sananl. 28:14

Kiitän Herraa nöyrytymisen armosta. Ellen olisi aikanaan nöyrytynyt Jumalan edessä, katunut syntejäni ja tarttunut kaksin käsin kiinni Jeesuksen ristiin - ymmärtänyt tarvitsevani apua ja armahtajaa, en olisi päässyt taivaalliselle hoito- ja puhdistuspöydälle. Silloin kaikki vanhat haavani vuotaisivat ja märkisivät yhä ja olisin edelleen sama katkera, vailla rakkautta ja Pyhää Henkeä helvettiin matkaa tekevä nainen. Mutta onneksi Jumala tietää mitä kukin kulloinkin kaipaa.

Hyvä Paimen löysi eksyneen lampaan ja uudisti uupuneen äidin koko elämän. Uudistamista riittää... Herra tekee rakkaudentyötä joka armas päivä!

HOITAVA RAKKAUS

*"Minä itse kaitsen lampaani
ja vien itse ne lepäämään,
sanoo Herra, Herra.*

*Kadonneet minä etsin,
eksyneet minä tuon takaisin,
loukkaantuneet minä sidon
ja heikkoja vahvistan"*

Hes. 34:15-16

Enää eivät pelko ja paniikki hallitse ja kahlitse elämääni. Pelkkä mahanmurina ei saa minua pakokauhun valtaan. Tiedän, ja myös uskon, murinan tarkoittavan todennäköisesti vain paikallaan olevaa ruoka-aikaa. Ei sillä silmänräpäyksellä iskevää nälkäkuolemaa. Sitä paitsi en pelkää enää kuolemaa. Se on täysin luonnollinen osa ihmisen iankaikkista elämää. Hetki, jolloin usko vaihtuu näkemiseen.

IKUINEN ELÄMÄ

Jeesus sanoi hänelle:

*"Minä olen ylösnousemus ja elämä;
joka uskoo minuun,
se elää, vaikka olisi kuollut.*

*Eikä yksikään,
joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.
Uskotko sen?"
Joh. 11:25,26*

Elämänilo on palannut! Olen saanut löytää Vapahtajani ja kokea Jumalan äärettömän suuren rakkauden.

RAJATON RAKKAUS

*Maailman rakkaus on rajatonta rakkautta,
sellaista, jossa millään ei ole mitään väliä,
joka kadehtii, kerskaa ja pöyhkeilee,
käyttäytyy sopimattomasti,
etsii omaa etuaan, katkeroituu,
muistelee kärsimäänsä pahaa
ja loppuu juuri silloin,
kun pitäisi tahtoa rakastaa.*

*Jumalan rajaton rakkaus on rakkautta,
jossa on selkeät rajat,
joka kärsii ja kestää kaiken,
antaa katuvalle anteeksi -
ja on ikuista.*

Jumalan ihmeellinen rakkaus mursi muureja. Suurin murrettava muuri oli itse rakennettu itkumuuri. Vuodatin sen äärellä katkeria kyyneleitä pitkään. Oma risti tuntui liian raskaalta kantaa. Kyyneleet on kuitenkin vaihtuneet kiitokseksi. Se, mistä luovuin, annettiin takaisin. Ja paljon enemmän. Oma rakas perhekin on nyt tuplasti suurempi!

SIUNATTU RISTINTIE

*"Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea,
hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä
ja seuratkoon minua.
Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä,
hän kadottaa sen,
mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni,
hän löytää sen."
Matt. 16:24,25*

Enää en tahdo katkeruuden, kateuden tai vihan pesiytyvän sydämeeni. Jos huomaaan käärmeeen kiemurtelevan sydämessäni, huudan oitis Herraa avuksi. Huudan apua toki usein muulloinkin. Herra kuulee, kun häntä avuksi huudetaan. Oli yö tai päivä, pyhä tai arki, ja paikka mikä vain. Pyhän Hengen linja toimii aina ja kaikkialla.

VARMA APU

*"Katso, hän,
joka Israelia varjelee,
ei torku eikä nuku."*

Ps. 121:4

Tartun ristiini ja jatkan oman tahdon ristiinnaulitsemisen tiellä täysin omasta vapaasta tahdosta, en käskystä. En ole kenenkään tai minkään orja. No, ehkä vähän kahvin, pullan, suklaan... ja avantouinnin, mutta Herra vapauttaa kyllä kaikista niistäkin riippuvuuksista ja siteistä, jos sellaisen tarpeelliseksi ja hyväksi katsoo!

Olen vapaa, en häkkilintu. Minua ei käske kukaan, paitsi kaikki esimieheni ja esivalta, ja tietysti Jumala ja kaikki "pohojalaaset". Meillä pohjalaisilla kun on tapana esittää kaikki kutsut ja nöyrät pyynnöt aina käskyn "muoros". Jumalan ilmoittamat käskyt ovat oma lukunsa. Ne ovat pyhät ja koskettavat jokaista.

Laki ja kymmenen käskyä on annettu ihmisille turvaksi ja siunatun elämän ohjeeksi. Saan pitää jokaisesta Jumalan käskystä ja sanasta kiinni Jeesuksen antaman armon kanssa. Sitä on Jumalan lapsen vapaus.

KIVEEN HAKATTU

*Laki tarvitaan,
että näkyisi oikea ja väärä.*

*Oikea ja väärä tarvitaan,
että näkyisi hyvä ja paha.*

*Hyvä ja paha tarvitaan,
että näkyisi valkeus ja pimeys.*

*Valkeus ja pimeys tarvitaan,
että paljastuisi kumpi on suurempi.*

*Suurempi on se, joka voittaa,
paljastaa totuuden
ja tuo oikeuden.*

*Mikä on totta
ja mikä on oikein?*

*Totta on se,
mikä ei ole valhetta.*

*Oikein on se,
mikä ei ole väärin.*

*Valhe ja väärin on sitä,
mikä vahingoittaa,
sitä mikä ei tue, korjaa,
paranna tai uudista,
vaan kaataa, hajottaa,
tuhoaa ja tappaa.*

*Se, mikä on oikein,
vie eteenpäin - ja ylös.*

*Liekki loistaa pimeässä yössä.
Aamun sarastaessa yö väistyy.*

*Auringon noustessa
pimeys on poissa.*

*Luonnolla on omat lakinsa,
ihminen tarvitsee omansa.*

Jatkan taivasmatkaani armon auringon alla levollisin mielin ja sydän toivoa täynnä. Juoksen taivaallisilla teillä käsilaukku olalla keikkuen ja tukka tuulessa heiluen. Otan askeleen kerrallaan ja pidän katseeni kiinnitettynä Herraan. Tahdon jalkojen pysyvän lujasti maassa, mutta unelmille en aseta mitään rajaa. Ne saavat kohota kohti taivaita!

UNELMIEN LUPAUS

*"Anokaa, niin te saatte,
että teidän ilonne olisi täydellinen."*

Joh. 16:24

On valtavaa saada hämmästellä kerta toisen jälkeen Jumalan johdatusta ja huolenpitoa. Pienet yksityiskohdat saarnaavat Jumalan suuruudesta ja rakkaudesta ainakin yhtä paljon kuin suuret rukousvastaukset. Hän on luvannut pitää meistä huolen.

JUMALAN LUPAUS

*"Älkää mistään murehtiko,
vaan kaikessa saattakaa pyyntönne
rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa
Jumalalle tietäväksi,
ja Jumalan rauha,
joka on kaikkea ymmärrystä ylempi,
on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne
Kristuksessa Jeesuksessa."
Fil. 4:6-7*

Nyt, kun olen saanut oppia heittämään kaikki huoleni Herran hoitoon, ja onnistun jättämäänkin ne jo usein Mestarin käsiin, on elämästä tullut helpompaa. Pyykit ja tiskit on kyllä yhä pyöritettävänä, eivätkä tunteetkaan ole minnekään kadonneet, mutta turhasta murehtimisesta vapautuminen on helpottanut elämää huomattavasti. Paljon puhuttu sisäinen rauha on totta.

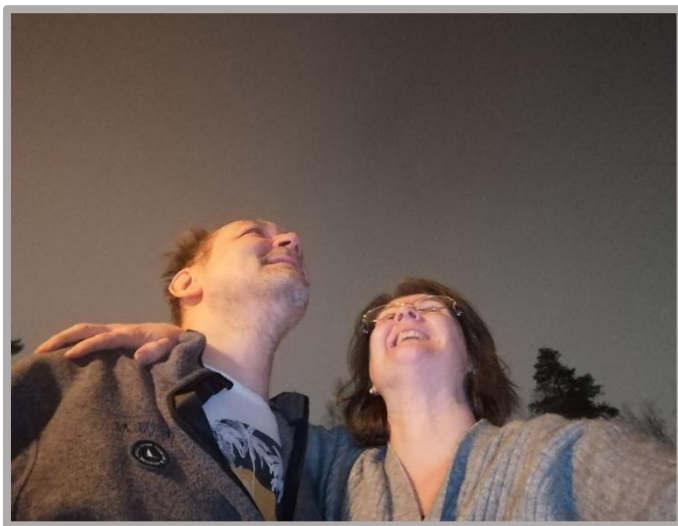

RAUHAN JUMALA

*"Rauhan minä jätän teille:
minun rauhani – sen minä annan teille.
En minä anna teille,
niin kuin maailma antaa.
Älköön teidän sydämenne olko murheellinen
älköönkä peljätkö."
Joh. 14:27*

Jumalan kädessä on kaikki, sekä hyvä että paha, jobinpostit ja taivaalliset lottovoitot, kaikki elämäni asiat viimeistä hetkeä myöden. Jeesus ja pyhät enkelit ovat kanssani, kun täältä kerran kirkkauteen lähten.

Saan tehdä taivasmatkaa levollisella mielellä. Silloinkin, kun en ymmärrä, miksi jotakin tapahtuu, tai ei tapahdu, saan luottaa. Jumala on turvamme. Yksi ja sama Jumala - Isä, Poika, Pyhä Henki. Turvakallio, joka ei horju.

TURVA JUMALASSA

*"Jumala on meidän turvamme ja väkevyysimme,
varma apumme hädän hetkellä.
Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkyisi
ja vuoret sortuisivat merten syvyyksiin..."*

*Herra Sebaot on meidän kanssamme,
Jaakobin Jumala on meidän linnamme."*

Ps. 46:2,3,8

Tahdon kuunnella sydämeni ääntä ja seurata Herraa, en ihmisiä, minne ja miten tahansa Pyhä Henki johdattaakin. Uskon ja luotan, ettei Hyvä Paimen vie lammasta suden suuhun, ainakaan sitä varjelematta, vaikka lammas ei kaikkein kiltein katraassa olisikaan.

Rukoilen viisautta, voimaa ja rohkeutta toimia, tehdä oikeita ratkaisuja ja Jumalan mielen mukaisia hyviä valintoja. Monessa tilanteessa toimii Jeesuksen antama hyvin yksinkertainen ohje.

KULTAINEN NEUVO

*"Ja niin kuin te tahdotte ihmisten teille tekevän,
niin tehkää tekin heille."*

Luuk. 6:31

Jumalan pelot kutsuvat ja janoiset sielut odottavat. Aloitan peltotyöt ja taivaalliset vesiprojektit luonnollisesti rukoillen. Jotakin on tulevasta jo puhuttu, mutta paljon on pelkkää arvailua. Aika näyttää... Sen tiedän, että kaikki mikä on Herrasta, toteutuu.

PROFETIAN SANA

*Profetia on Pyhän Hengen
kautta saatu sanoma,
jonka Jumala näkee
hyväksi ilmoittaa ennalta.*

*Jumala ei yllätä,
vaikka yllättääkin usein!*

*Jumala puhuu uskollisten
palvelijoittensa kautta
tänäkin päivänä
aivan kuten ennenkin.*

*"Profetoiva puhuu ihmisille
rakennukseksi
ja kehotukseksi
ja lohdutukseksi."*

1 Kor. 14:3

*Jumalasta lähtöisin olevat
profetiat toteutuvat,
tietäjähengistä
lähteneet ennustukset...*

Huh!

*Herra niiltä varjelkoon
ja kirkastakoon ajan merkit.*

Jumala saa puhua ja johdattaa kädestä pitäen. Tiedän, että hän sen tekee. Ei pienintä epäilystä. On aina ennenkin puhunut ja ojentanut auttavan käden, kun sitä on tarvittu.

Odotan lapsen suurella innolla, mitä tuleman pitää, ja teen sen niin kärsivällisesti kuin suinkin pystyn. Alan vähitellen uskoa kaikella todella-kin olevan aikansa. Jo on aikakin, sillä juuri tuo Saarnaajan kirjan kohta oli toinen niistä lapsuuteni rakkaista Raamatunkohdista, joita luin salassa koulupöytäni alla. Toinen oli ”Rakkauden korkeaveisu”. Enää en lue Raamattua salaa. Se on ykköskirjani. Täynnä alleviivattuja totuuksia ja ihania voima- ja turvasanoja.

SANAN HELMIÄ

*”Yli kaiken varottavan
varjele sydämesi,
sillä sieltä elämä lähtee.”*

Sananl. 4:23

*”Parempi on luottaa Herraan,
kuin turvata ihmisiin.”*

Ps. 118:8

*”Varjele minua
niin kuin silmäterää,
kätke minut
siipiesi suojaan.”*

Ps. 17:7

*”Älä pelkää,
usko ainoastaan.”*

Mark. 5:36

*”Opeta meitä
laskemaan
päivämme oikein,
että me saisimme
viisaan sydämen.”*

Ps. 90:12

Raamattu on paras kirja, minkä käsiinsä voi saada. Sieltä löytyy todellinen viisaus, siunatut eväät ja elämänohjeet - Tie, Totuus ja Elämä. Raamattu kirkastaa meille Jumalan kasvot ja avaa eteemme taivaalliset salaisuudet. Se, mitä Raamattu ei paljasta, sitä ihmisen ei tulekaan tietää. Ihminen on ihminen. Jumala on Jumala.

Tärkeintä elämässä ei ole laaja oppimäärä ja suuri kirjaviisaus, vaan uskossa vastaanotettu Jumalan rakkaus. Saan iloiten kysellä: mitä, missä, milloin ja miksi? Jumala tietää: sitä, siellä, silloin ja siksi.

VAPAUTTAVA TOTUUS

*"Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja
ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon,
ja vaikka minulla olisi kaikki usko,
niin että voisin vuoria siirtää,
mutta minulla ei olisi rakkautta,
en minä mitään olisi."*

1 Kor. 13:2

*Ilman Jumalan rakkautta
olisin vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen –
en siis yhtään mitään!*

Elämä iankaikkisuudessa, ajan rajan tuolla puolen Isän kodissa, ilman murheita, kipua ja kärsimystä on tavoittelemisen arvoinen asia. Unelmien täyttymys, ja sinne tahdon päästä.

KAITA KULTATIE

*"Herra, neuvo minulle tiesi,
opeta minulle polkusi.
Johdata minua totuutesi tiellä ja opeta minua,
sillä sinä olet minun pelastukseni Jumala.
Sinua minä odotan kaiken päivää."
Ps. 25:4,5*

Herran armon varassa kilvoittelen oman uskonkilvoitukseni ja veisaan kiitosta Luojalleni. Kun kuljen Emmauksen tiellä, enkä tunnista Herraa, rukoulen voimaa kiittää. Jumala on aina ylistyksen arvoinen. Silloinkin, kun olen väsynyt ja heikko, tai jos uskoni on muuten koetuksella.

HERRAN YLISTYS

*Ylistä Herraa, minun sieluni,
ja kaikki mitä minussa on,
hänen pyhää nimeään.*

*Ylistä Herraa, minun sieluni,
äläkä unohda,
mitä hyvää hän on tehnyt.*

*Hän antaa kaikki syntisi anteeksi
ja parantaa kaikki sairautesi.*

*Hän lunastaa sinun elämäsi turmiosta
ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella.*

*Hän tyydyttää sinun kaipauksesi hyvyydellään;
sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotka.*

Ps. 103:1-5

Alkaa olla sydämeni suuren tarpeen ja unelman täyttymisen aika. Loppusanojen ja liikkeelle lähdön aika. Ylösnoussut Vapahtaja, Jeesus Kristus on käskennyt: ”Menkää ja kertokaa...” No, nyt kerrotaan!

ILOSANOMA

*”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut,
että hän antoi ainokaisen Poikansa,
ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi,
vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.*

*Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa
maailmaan tuomitsemaan maailmaa,
vaan sitä varten,
että maailma hänen kauttansa pelastuisi.”
Joh. 3:16,17*

Vielä on armonaikaa. Emme tiedä miten kauan, mutta tänään on mahdollista kääntyä ja huutaa Herraa avuksi!

PELASTUKSEN PÄIVÄ

Jeesus sanoi opetuslapsille:
"Minulle on annettu kaikki valta
taivaassa ja maan päällä."
Matt. 28:18

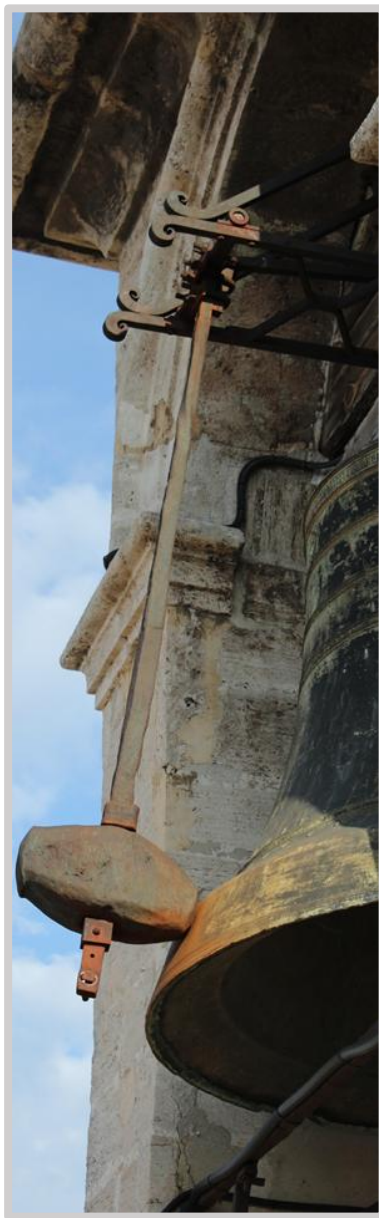
"Tunnustakaa siis
syntinne toisillenne
ja rukoilkaa toistenne puolesta,
että parantuisitte.
Vanhurskaan voimallinen rukous
saa paljon aikaan."
Jaak. 5:16

"Vaikka teidän syntinne ovat
veriruskeat,
tulevat ne lumivalkeiksi;
vaikka ne ovat purppuranpunaiset,
tulevat ne villanvalkoisiksi."
Jes. 1:18

"Tule ja seuraa minua."
Luuk. 18:22

"Eikä ole pelastusta
kenessäkään toisessa,
sillä ei ole taivaan alla
ihmisille annettu muuta nimeä,
jossa meidän tulisi pelastua."
Ap.t. 4:12

"Minä olen tie, totuus ja elämä.
Ei kukaan tule Isän luo
muuten kuin minun kauttani."
Joh. 14:6

Rakas lukija, jos tahdot maanpäällisen elämäsi päättyessä ja ikuisuuden alkaessa, päästä Isän luokse taivaan kotiin – valoon ja kirkkauteen, ikuisen iloon, tee henkilökohtainen uskonratkaisu. Avaa sydämesi Jeesukselle ja anna suuntunnustus. Pyhä Henki kutsuu ja auttaa sinua.

SYDÄMEN OVI

*"Minä seison ovella ja kolkutan.
Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven,
minä tulen sisälle hänen luokseen
ja aterioin hänen kanssaan
ja hän minun kanssani."*

Ilm. 3:20

Mitään ainoaa oikeaa uskoontulorukousta ei ole. Sydäimestä lausutut sanat, hapuillinkin sanotut, kelpaavat. Oma henkilökohtainen usko ristiinnaulittuun ja ylösnousseeseen Jumalan Poikaan, Jeesus Kristus Nasaretilaiseen, syntien sovittajaan, Vapahtajaan, riittää pelastukseen, siihen, että saa syntinsä anteeksi, nimensä Karitsan elämänsäkirjaan, ylleen Jeesuksen verellä pestyt puhtaat valkeat vaatteet ja luvan käydä ikuisen elämän portista sisään uuteen Jerusalemiin, Jumalan Pojan hääjuhlaan.

IKUISEN ELÄMÄN PORTTI

*"Näin myös pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin,
laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota,
valmistettuna niin kuin morsian,
miehelleen kaunistettu.*

*Eikä sinne pääse mitään epäpyhää,
ei ketään iljettävyyksien tekijää eikä valehtelijaa,
vaan ainoastaan ne,
joiden nimet on kirjoitettu Karitsan elämänpöytäkirjaan.*

*Autuaita ne, jotka pesevät vaatteensa,
että heillä olisi oikeus elämän puuhun
ja että he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin.*

Ilm. 21:2, 27, 14

Kun ihminen tekee uskonratkaisun, valitsee Jeesuksen, Pyhä Henki antaa pelastusvarmuuden merkiksi Jumalan rakkauden sinetin, sellaisen rauhan, mitä ei mistään muualta voi saada. Pyhä Henki antaa uudestisyntyneelle myös ilon ja voiman ja rohkeuden... kaiken, mitä ihminen tässä ajassa ja ajan rajan tuolla puolen, ikuisuudessa, tarvitsee. Ja vielä paljon enemmän. Jumalan lapsi saa täyttyä Pyhällä Hengellä ja voi huutaa: Abba! Isä! Ja Isä kuulee!

Älä pelkää. Usko ainoastaan. Jumala rakastaa sinua!

HERRAN SIUNAUS

*"Herra siunatkoon sinua
ja varjeltkoon sinua,
Herra valaiskoon kasvonsa sinulle
ja olkoon sinulle armollinen,
Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi
ja antakoon sinulle rauhan."
4. Moos. 6:24-26*

Raamattu kertoo, että Jeesus meni ylösnoustuaan Isän luo kotiin taivaaseen valmistamaan meille sijaa ja hän ilmoitti tulewansa takaisin noutamaan omansa. Milloin Hän tulee, sen tietää ainoastaan Isä, mutta Hän tulee. Siitä olen vakuuttunut. Ajan merkit puhuvat siitä jo selkeästi.

MESSIAAN PALUU

*"Tämä Jeesus,
joka otettiin luotanne taivaaseen,
tulee takaisin samalla tavoin kuin te näitte hänen taivaaseen menevän."
Apt. 1:11*

*"Sillä niin kuin salama leimahtaa idässä ja näkyy länteen asti,
niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus."
Matt. 24:27*

*Sen tähden olkaa tekin valmiit,
sillä Ihmisen Poika tulee hetkellä,
jota ette aavista."
Matt. 24:44*

*"Katso hän tulee pilvoissä!
Kaikki ihmiset näkevät hänet,
nekin, jotka hänet lävistivät."
Ilm. 1:7*

*"Totisesti, minä tulen pian."
Ilm. 22:20*

KAIKEN TÄMÄN OLEN USKOSSA
RUKOILLEN KIRJOITTANUT...

*"että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus,
Jumalan Poika,
ja että teillä, kun uskotte,
olisi elämä hänen nimessään."
Joh. 20:31*

Aamen.
Tule, Herra Jeesus!